

Quid Pro Quo

Název v překladu znamená „**Něco za něco**“

Autorka: **Aucta Sinistra**; Překladatelka: **Patoložka**; Beta-read: **Lady Corten, Claire**

Romance, Humor, Slash

<http://www.walkingtheplank.org/archive/viewstory.php?sid=558&chapter=1&textsize=0>

Popis příběhu: Jak vám může pouhý týden změnit život, když za vámi přijde Harry Potter s prosbou o pomoc?

Postavy: Harry Potter, Severus Snape, Ron Weasley, Hermione Grangerová, Aidan Muir, Minerva McGonagallová

This story is based on characters and situations created and owned by JK Rowling, various publishers including but not limited to Bloomsbury Books, Scholastic Books and Raincoast Books, and Warner Bros., Inc. No money is being made and no copyright or trademark infringement is intended. This fanfiction was written by Aucta Sinistra, czech translation was created by Patolozka.

Rozsah: 30 tis. slov

Počet částí: 8

Rating: 15+

Souhlas s překladem.

Den nula

Černá silueta se pohnula – a ten pohyb byl navzdory temnotě a uplynulému času dostatečně povědomý, aby ho okamžitě odhalil.

A i kdyby to nedostačovalo, pak by hlas – tmavý jako víno svařené s tradičním hřebíčkem – vyslal do Harryho páteře dobře pamatovatelné zachvění.

„Pane Pottere. Jsem ohromen zjištěním, že jsme se vás po sedm let snažili naučit obezřetnosti, jen abychom vás našli překvapivě stejně zranitelného jako toho nejbezbrannějšího mudlu.“

Harry se otočil a usmál se. „Věděl jsem, že jste to byl vy.“ Vstal, když Snape vyklouzl z temného koutu pracovny. „Jak se máte, profesore?“

Snape se zastavil, napůl se ušklíbl, a shlédl dolů na Harryho. Pak se zadíval nahoru. A znovu dolů. A úšklebek opadl.

„Co je?“ Harry kouknul dolů, aby se prohlédl, a škubnul za svůj slabý svetr. „Polil jsem se něčím v Brumbálově kanceláři? Vždycky všem vnucuje sladké a...“ Vzhlédl a uviděl na lektvaristově tváři záchvěv něčeho podobného rozpačitosti.

Snape zavrtěl hlavou. „Nic.“ Přesunul se za stůl a usadil se. Naznačil Harrymu, aby učinil stejně.

Harry si sedl a uvažoval. Věděl – ne proto, že by si snad sám uvědomoval pozvolné změny, ale protože to Hermiona podotkla, když ji naposledy viděl – že se vytáhl a přibral trochu na váze od té doby, co opustil školu. Pro něj byly ty změny nevyhnutelným důsledkem tvrdé dřiny v Zásahovém kouzelnickém oddělení. Byla to práce velmi fyzicky náročná, daleko víc než očekával. Po jejích poznámkách se Harry pochybovačně rychle prohlédl v zrcadle a zjistil, že jeho postava možná není jediným důvodem předchozí záhadné pozornosti od jeho ženských – a mužských – kolegů. Vypadal... no, dost dobře.

Ale ani za milion let by si nepomyslel, že si toho Severus Snape všimne.

Harry musel zadusit smích. Na škole kolovalo ohledně Snapeovy sexuality či spíš jejího nedostatku velké množství dohadů. Harry se vyjádřil v tom smyslu, že muž dal jasně najevo, že do toho nikomu nic není, což mu vyneslo mnohé velmi podivné pohledy (a poskytlo tak Harrymu možnost zamyšlení se – byl snad jediný, kdo si všiml, jak zatraceně sexy ten nenáviděný parchant byl?). Ale nikdo nebyl schopen nabídnout důkaz lektvaristova příklonu na tu nebo onu stranu.

Nakonec se odehrál poslední souboj s Voldemortem a tohle a všechno to následující odsunulo všechny frivolní myšlenky z myslí zachránců na mnoho měsíců.

Ovšem nyní – pokud ten lehký odstín růžové na mužových lících cokoliv naznačoval, pak by tu byla možnost, že by se Snape možná chtěl obrátit jeho směrem. Ta návštěva třeba bude přínosná ve více než jednom ohledu.

Pokud ti ovšem prostě neřekne, abys šel ke všem čertům.

Ovšem, když už tu Harry byl, ani se této možnosti moc neobával.

„Pokud jste přišel jen proto, abyste mi zabíral osobní prostor a dýchal můj vzduch, pane Pottere, pak můžete kdykoliv odejít.“

Harry spustil. „Omlouvám se, pane, chtěl jsem s vámi mluvit.“

„Tato touha nad vámi zřejmě v určitém okamžiku ztratila svou moc.“ Snape začal přerovnávat pergameny na svém stole.

„Není to pro mě lehké,“ postěžoval si Harry.

„Nemám žádný zájem dozvědět se, pane Potter, jak snadným či jak složitým to shledáváte...“ posmíval se mu Snape. „Cokoliv to může být. Nicméně, i když vás mnoho lidí nechává tomu uvěřit, svět se netočí kolem vás. A zcela jistě ne já.“

Harry si povzdechl. „Omlouvám se, pane. Nebudu už mrhat vaším časem víc, než bude nutné.“

Snape nechal pergameny být a zlehka promluvil, každé slovo přesné jako skalpel. „Nemělo by být nutné, abyste mrhal mým časem.“

Harry už si chtěl znovu povzdechnout, ale pak se zarazil. *Vždy říkal, že máš pět minut, aby ses dostal k tématu, a ty jsi to ještě nezvládl. Pokud by to byl souboj, už bys byl mrtvý. Žádný div, že s tebou nikdy nemá žádnou trpělivost.*

Hluboký nádech. „Byl jsem zasažen kletbou. *Deglubarolente*. Potřebuji vyléčit.“

Snape si ho prohlížel. Překvapení a zvědavost setřela zamračení z jeho tváře. Postavil se, mávl rukou směrem ke svícnu na stole. Plameny se rozhořely s větší intenzitou. Harry rezignovaně vstal a sundal si svetr.

„No tak, klidně se podívejte,“ řekl. Odložil svetr na židli a zvedl ruce. „Stalo se to včera.“

Snape na něj na vteřinu zvláště vykolejeně zíral. Pak se postavil a obešel stůl, aby si prohlédl Harryho tělo. Harry upíral oči ke stropu. Zvedalo mu žaludek vidět okrsky zahnisané loupající se kůže po celém svém těle – zvěstovatele velmi bolestivé a pomalé smrti.

Byl si horečně vědom toho, jak se Snape pohybuje kolem něj, toho žáru a vůně, které ho obtáčely. Snape vždy vyzařoval teplo a díky lektvarům, se kterými pracoval, či chemii vlastního těla – či obojímu – podivně voněl, ne příjemně, ale působivě, hypnoticky. Byl to takový druh vůně, který obejde nos a vstoupí přímo na patro. A do dalších oblastí.

Harry dýchal ústy a přemýšlel o Dolores Umbridgeové, aby se vyhnul tvrdnutí. Nemohl myslet na to, jak by ji zabil, protože to by vlastně bylo dosti vzrušující. Myslel na to, že by ji musel políbit. A to zafungovalo.

Po chvíli ukázal nahoru a řekl. „Máte docela velkou pavučinu na pravé...“

A Snape se dotkl jeho hrudi. Třemi prsty – Harry bytostně vnímal každý z nich – pod jeho levou bradavkou. Ten dotek mu vysál všechen vzduch z plic a i myšlenky a odhodlání ignorovat nervová zakončení. Bylo dost možné, že dokonce zaskuhral, jen malinko. Strop se zamlžil.

„Bolí to?“ zeptal se Snape.

„Nemáte ani tušení,“ zamumlal Harry.

Pak se prsty vytratily a Snape se napřímil. Jejich oči se do sebe zaklesly na zámek a ani jeden z nich neměl nervy otočit klíčem.

Snape zamrkal a couvl, jako kdyby na něj Harry hladově zíral a olizoval si přítom rty či něco takového...

Harry to raději prověřil. Ne, jazyk měl stále za zuby. *Uff.*

Snape se opět usadil za stůl se znovuobnovenou sebejistotou. Zkřížil paže na hrudi a zvědavě Harryho sledoval.

„A z jakého důvodu bych to měl dělat pro muže, který byl po sedm let skutečným prokletím mé existence?“

Harry řekl: „Důvodu? Možná vám nemůžu poskytnout důvod, pane. To je... Pokud tím důvodem myslíte nějakou osobní motivaci, abyste řekl ano.“

„To je to, co jsem měl na mysli.“

„Pak vám nepomůžu, pane.“ Harry si znovu natáhl svetr, nespěchal. *Nazval mě mužem.*

„Pokud si myslíte, že to udělám proto, že jste způsobil Voldemortův pád...“

Harryho přidušený smích ho umlčel.

„Máte na tom daleko větší zásluhy než já, profesore,“ řekl, tiše, upřímně. „Nemám šanci vám to vmést do tváře.“

Snape jasně viděl, že Potter ani nedoufá v jeho souhlas. Jeho víra ve Snapeův nevýslovný odpor tedy zůstávala pevně zakořeněná.

„Přišel jsem se jen zeptat,“ řekl Harry, překvapivě poraženecky klidný. „Protože jste jeden z půltuctu žijících kouzelníků schopných vyrobit lektvar, který by mě vyléčil. A z tohoto půltuctu jste jediný, kterého znám.“

„Jistě byste dal přednost tomu vložit svůj osud do rukou jednoho z těch ostatních,“ řekl Snape. „Raději než zloduchovi, kterého znáte.“

Harry naklonil hlavu na stranu v nečekaně roztomilém zvažovacím gestu. Byl zatraceně atraktivní, ten malý syčák.

„Ne,“ odvětil nakonec Harry. „I když vím, že mnou pohrdáte...“

„Já vámi nepohrdám...“

„...Věřím vám. Pokud řeknete, že to uděláte, pak vím, že tak skutečně učiníte a že to provedete správně. Já... nevím, jestli bych ohledně svého života mohl takhle důvěřovat cizinci.“ Poklidná masky mu spadla a odhalila zatrpklost. „Vlastně vím, že nemohl.“

„Pokud řeknu ne...“

„Pak budu nucen požádat někoho z těch ostatních,“ odpověděl Harry. „Přišel jsem nejprve za vámi, protože vás znám. Věřím vám.“

„Jak můžete brát v úvahu...“ Snape zavrtěl hlavou. „Věříte, že vás nenávidím, ale svěříte svůj život do mých rukou?“

„Nikdy jste mě nenechal zemřít jen proto, že jste mě nenáviděl,“ řekl Harry náhle s úsměvem. „V jádru jste dobrý člověk, že? Vlastně jsem o tom takhle nikdy neuvažoval.“

„Ušetřete mě. Ještě jste mi neřekl ten důvod.“

„Řekl jsem vám, že nemůžu. Mohu udělat jen tohle. Nemám nic, co bych vám mohl nabídnout, kromě peněz – které jsou vám ukradené – a vděčnosti. Nebudu vás zatěžovat líčením, co byste s ní dělal.“ Harry si povzdechl. „Mohu jen požádat, profesore. A to jsem udělal. Neočekávám, že budete souhlasit, pokud vás to nějak uklidní. Ale musel jsem to zkusit.“

Atraktivní a vyspělý. Konečně.

Snape odpověděl: „Udělám to. Nedopusťte, aby vám to stouplo do hlavy,“ dodal okamžitě, když se Harry napřímil a překvapení a úleva hladce ozdobila jeho mladou tvář. „Možná, že si po měsících, kdy se pokouším nabuší i ten nejjednodušší lektvar do mozkuven přihlouplých prvků, prostě chci vychutnat výzvu.“

Harry zavrtěl hlavou. „Ne.“

„Ne?“

„Ne. Už mě nikdy znovu neoblbnete tím, že mě přinutíte myslet si, že nejste slušný člověk.“

„Vypadněte z mé pracovny dřív, než vás proměním v ptakopyska s kachním zobákem.“

Harry se zarazil a zvedl hlavu. „Umíte to?“

„Ven, Pottere. Vraťte se za dva dny.“ Snape se otočil k chlapci zády a letmo pohlédl na poličky, ale dobře vnímal, jak se mu úšklebek toho spratka zařezává do ramen.

„Díky, profesore.“

Dveře se zabouchly. Snape polknul, vypustil vzduch a pohlédl na své roztřesené ruce, jako kdyby patřily někomu jinému – nepříteli. Tohle zřejmě bude... zajímavé.

Den první

„Ach.“ Snape vzhlédl, když se dveře otevřely, načež vstal od stolu. „Pane Pottere, tak rád vás vidím.“

Harry se zarazil. „Pardon – špatná kancelář.“

„Pojďte sem.“ Snape se vrhnul přímo k němu. „Potřebuji vaši krev.“

To vysvětluje mnohé. Harry se nervózně přiblížil. „Já ji ale používám.“

Snape se před ním zastavil, v ruce držel fiólu, v druhé se mu lesknul skalpel. „Velmi zábavné, pane Pottere. Vyhrňte si rukáv a stůjte klidně, prosím.“

Harry si místo toho sundal mikinu, kterou měl na sobě. Ten čin nebyl nijak zvlášť smyslný, jelikož pod ní měl ještě tričko, ale užíval si to slabé, kratinké rozechvění ve Snapeových tmavých očích, když si mikinu přetahoval přes hlavu.

„Podržte to.“ Snape dal fiólu Harrymu do ruky a volnou rukou popadl Harryho předloktí. Zíral na jeho žíly a tepny takovým způsobem, že si Harry poprvé za dobu své blahé paměti uvědomil, že je vůbec má. Vypadaly totiž dosti zajímavě.

Pak Snape uvolnil jeho ruku a přejížděl prsty podél paprsků tepen. Harry se zachvěl až do konečků prstů, které se mu okamžitě zkroutily.

Snape na něj shlížel zpod svého obočí.

„Nedělejte to!“ pronesl Harry obranně, ačkoliv ve skutečnosti chtěl pravý opak. „Ono to... um... lechtá.“

„Uklidněte se,“ řekl Snape.

„Nemůžu, když mě takhle hladíte,“ oponoval Harry.

„Já vás ne...“ řekl Snape a udělal to znovu, „*hladím*, pane Pottere.“

Harry zatnul zuby.

„Pokouším se najít tu nejpříhodnější žílu, ze které odeberu nezbytné množství krve, abych zachránil váš tak nesmírně přeceňovaný život.“

Pozvedl nůž a vrhnul na Harryho chladný, vyzývavý pohled. „Kdybych vás hladil, tak byste to věděl.“

Harry vypustil krátký, napjatý výdech. *Hladil a já to dobře vnímal. Hohó, chlapečku...*

Snape provedl přesný řez a přetočil Harryho paži. Harry mu podal fiólu, aniž by ho o to Snape požádal, a sledoval, jak kapky stékají po stěnách čisté skleněné zkumavky.

Když byla z poloviny plná, Snape náhle přitiskl na drobnou ranku svůj palec, odložil fiólu a odsunul Harryho paži zpět k němu, jako by se jí chtěl rozmrzele zbavit.

„Lektvar musí být každý den čerstvý,“ řekl Snape, mžouraje na fiólu. „Což znamená, že budu tohle malé množství vaší krve potřebovat každé ráno. Budete ho pak brát vždy odpoledne ve stejnou dobu.“

Harry přiložil ruku na to malé říznutí a přikývl. „Vzal jsem si na Ministerstvu krátkou dovolenou a ředitel mi dovolil užívat prázdný pokoj pro hosty v nebelvírské věži.“

Snape po něm letmo kouknul, očividně vyplašeně, a Harry se ušklíbl. „Takže jsem vám k dispozici.“

Zdálo se, že Snape uvažuje a rozhoduje se, zda to komentovat či ne. Místo toho pak ale popadl Harryho za zápěstí, natáhl mu paži, palcem přejel po ráně – Harry se zachvěl – a pronesl: „*Coalescero*.“

Oba sledovali, jak se říznutí uzavírá.

„Díky,“ řekl Harry, cítíce zabrnění kouzla ve tkáni. Jejich oči se setkaly a Harry pocítil další hluboké zachvění. Promyšleně zariskoval. „Mohl jsem to udělat sám, víte?“

Jak očekával, Snape v odpověď na to pustil jeho paži. „Nevděčný spratku.“

Tohle Harry předvídal také. „Jsem vděčný. Ale takhle jsem to nemyslel.“

Ovšem neočekával to jemné zrůžovění, které se dotklo Snapeových jinak bledých tváří. Ale doufal v něj – byla to totiž známka toho, že se dokáže dostat skrz Snapeovy působivé obrany.

Snape se od něj odsunul, nečitelné oči se vrátily k fióle.

„Za své úsilí samozřejmě očekávám nějakou náhradu, vzhledem k tomu, že udržím naživu vaši tak oslavovanou existenci,“ protáhl.

Harry cítil, jak mu obočí prudce vylétlo vzhůru. „Nechcete peníze?“ zeptal se nevěříčně.

Snape se zasmál. „Myslím, že ne.“

„Pak co?“

„Ještě jsem se nerozhodl,“ pronesl Snape. Černé oči se ho na okamžik dotkly. „Znepokojuje vás to?“

Harry zavrtěl hlavou. „Ne, pane. Až budete vědět, co byste chtěl, jen mi to řekněte.“ Nutil se neusmát nad Snapeovým očividně překvapeným výrazem. Muž se ho zřejmě snažil zdeptat, když byl tak tajemný ohledně toho, co chce za své život zachraňující dryáky. Ale pokud si byl Harry jednou věcí zcela jistý, pak to bylo to, že Snape byl čestný muž. Svým způsobem. Nepožadoval by nic odporného či nespílitelného a Harry věděl, že o cokoliv požádá, tak že mu to rád splatí.

Snape zamířil ke dveřím do své soukromé laboratoře, oči stále upíral na fiólu s krví. Zastavil se a řekl: „Můžete jít. Ale vraťte se v poledne na první část léčby.“

A pak se, aniž by se na Harryho znovu podíval, odebral do laboratoře.

Harry sledoval, jak se dveře zavřely, a zavrtěl hlavou. „Zcela jasně nedokáže odolat tvému kouzlu, Pottere, můj chlapče.“

Rozhodl se dojít si pro své koště a poohlédnout se, jestli by nemohl dát dohromady improvizovaný famfrpálový zápas. Překypoval nadbytkem energie, se kterou se musel vypořádat.

ooOoo

Harry se do podzemí vrátil v poledne, zpocený, rozbolavělý a špinavý od trávy, kůže na celém těle ho svědila – to poslední spíše kvůli prokletí než díky drsnému famfrpálovému zápasu, který si užil s Hoochovou a několika hvězdnými sedmáky. Harry se ušklíbl. Dostali se přes tu úctu k němu docela rychle a dali zachránci kouzelnického světa poměrně slušný výprask.

Zaťukal na dveře Snapeova kabinetu. Otevřely se samy od sebe a on viděl, že další dveře, vedoucí do Snapeovy soukromé pracovny a tím pádem i do Snapeovy laboratoře, jsou pootevřené. Prošel skrz a nakouknul do laboratoře.

„Tady jste,“ řekl Snape, aniž by vzlédl. Seděl na stoličce, shrbený do oblouku nad objemným svazkem, a dvěma prsty se šustěním ladně otáčel stránkami. Kolem něj bylo postaveno půl tuctu kelímků, některé s tekutými, jiné se sušenými přísadami. Harry po nich přeběhl očima, a pak se zadíval na Snapea.

Po poměrně dlouhé chvíli Snape zvedl hlavu.

„Na co tak zíráte?“

Harry zamrkal a zavřel ústa. Zvažoval říct pravdu, ale nějak se mu: *Jejku, vy máte paže!*, nezdálo tím nejlepším způsobem, jakým udělat dojem na muže svou vyzrálostí. Snape se totiž podřídil letnímu horku, odložil svůj hábit a měl na sobě jen černé kalhoty a dlouhou, černou, Iněnou košili s rukávy provokativně vyhrnutými až k loktům. Harry si nikdy neuvědomil, jak smyslná mohou mužská předloktí být, ale právě teď ho dlaně i jazyk svrběly touhou se důvěrně obeznámit s těmi dobře formovanými končetinami, které Snape tak bezostyšně vystavoval na odiv.

Ztvrdnul jsi pohledem na mužské paže, vyhuboval si. Úplně ses pomátl.

Snape zlehka zavřel knihu a vstal. „Pottere?“ Dotknul se prstem vysokého límečku své zapnuté košile.

„Pane?“ zanaříkal Harry. *Jestli si rozepne límeček...* Harry se pokusil mělce nadechnout a vybavit si obraz nahé Umbridgeové.

Snapeovy prsty se zaklesly za první knoflík a uvolnily ho z dírky... *Hrdlo... kůže...* Harry se odvrátil a polknul. *Umbridgeová a Filch...*

„Berete něco, Pottere?“

To prohlášení přimělo jeho oči vrátit se ke Snapeově tváři s nyní přimhouřenýma očima.

„Pane?“ Díky Merlinovi, že se muž zastavil u prvního knoflíčku.

„Jakékoliv rekreační drogy by mohly škodlivě reagovat s lektvarem, který pro vás připravuji,“ řekl Snape.

Zatraceně, ten muž je ale žhavý, když takhle poučuje.

„Ne, pane,“ popřel to Harry, vnímaje, jak rudne. „Neberu... er... rekreační drogy. Je to příliš nebezpečné.“

Snape obrátil oči v sloup. „Ano. Zapomněl jsem, jaký jste rozumný a opatrný muž.“

Harry se zahihňal. Takové škádlení bylo sice jen drobným, ale vítaným rozptýlením od náhle vzplanuvšího vzrušení.

Snape obešel stůl a protáhl se kolem něj. Harry zadržel dech a pokusil se to provést v tichosti.

„Pojďte tudy.“ Vedl ho k dalším dveřím, k jedněm, které Harry nikdy dříve neviděl otevřené. Za nimi byla chodba s kamennými zdmi.

Harry ho následoval. *Umbridgeová. Filch. Hrud' Umbridgeové. Hrud' Filche. Cokoliv...*

Minuli několik dveří, než se dostali k jedněm, které Snape otevřel.

Ta místnost byla malá, kruhová, s jedním velkým oknem z barevného skla, na kterém byl zobrazený překrásný zelenočerný had. U jedné stěny byl zdobený mosazný sprchový kohoutek ve tvaru dračí hlavy s otevřenými ústy. Další stěnu lemovaly kamenné poličky s ručníky, žínkami a různorodými barevnými roztoky v lahvičkách.

Ve středu pokoje byla umístěná vyvýšená kamenná vana, naplněná kouřící zelenou tekutinou. Vonělo to... zajímavě.

„Co je to?“

Snape v odpověď jen kývl, na Harryho se nepodíval. „Vlezte si tam.“

Harry sledoval, jak muž z poličky na straně bere dva měkké černé ručníky. Když se Snape otočil, byl zcela jasně překvapen, že se Harry ještě ani nepohnul.

„Potřebujete, abych se před léčnou vykoupal?“ zariskoval Harry.

„Tohle, pane Pottere, je ta léčba,“ řekl Snape. „Alespoň tedy první část léčebného procesu. Zbytek bude aplikován vnitřně.“

Harry zkřížil ruce na prsou a mrknul na Snape postranním pohledem. „Není to jen záminka, abyste mě viděl nahého, že ne?“

„Do vany, Pottere.“

Harry si napůl stáhl mikinu. „Budete se dívat?“

Snape stále držící ručníky pozvedl jedno obočí. „Stydíte se za své urostlé mladé tělo, Pottere?“

Harry zaváhal. „Um... právě teď je to vlastně trochu nepříjemné, kvůli té kletbě a všemu.“

Výsměch se ze Snapeovy tváře vypařil a Harry zůstal šokovaně zírat. Soucit? Od Snapea?

„Viděl jsem horší, Pottere,“ řekl nevzrušeně. „Ale jestli je pobouřena vaše cudnost...“

Harry odpověděl: „Vlastně ani ne,“ otočil se a stáhl si mikinu.

Svlékal se metodicky, ani rychle ani pomalu, necítil žádnou hrdost na svou fyzickou stavbu, ne teď, když věděl, že je jeho kůže pokrytá olupujícími se šupinami a rudými okrsky. Dával své špinavé oblečení na jednu hromadu na kraj vany – ani se moc netěšil, že se do něj bude muset znovu obléknout – a těsně předtím, než si sejmul brýle, se odvážil kouknout po Snapeovi.

Snape ho sledoval, jeho oči byly bez výrazu, nečitelné, ruce zatnuté do ručníků, které držel, a ústa neměla daleko k otevření se – v což Harry doufal – jen kvůli velikosti jeho ega. A to už za něco stálo.

A byla to kapička potu, které stekla po mužově ohryzku?

Harry polknul a nešikovně odložil brýle. Posadil se na kamenný okraj, vložil obě nohy do vany a lehce se vnořil do tekutiny. Bylo to příjemné, trochu olejovité, ale hřálo to a docela to klidnilo svědění od odlupující se kůže. A bylo to dostatečně neprůhledné, aby to ukrylo... jisté věci.

„Ponořte se,“ pronesl Snape stojící za ním. Harry našel na okraji vany schůdek a posadil se na něj. Trochu se sklouznul kvůli olejnatosti tekutiny, až se mu ponořily i bradavky.

„Je to příjemné,“ prohodil, když pozoroval tanec světla na zelené vodní hladině – či cokoliv to bylo.

Ruka na hlavě ho postrčila dolů. Sklouznul z hrany zcela pod vodu. Sevřel pevně rty a bezúčelně kolem sebe po několik vteřin mlátil.

Když se dostal na vzduch, prskal, srdce mu bušilo a krátkozrace mrkal na rozmazanou postavu Snapea, klečícího na kraji vany.

„Hej! Co to jako bylo?“

„Navrhuji vám, abyste zainvestoval do slovníku,“ řekl Snape, jasně pobaveně, „a věnoval pozornost definici slova *ponořit se*.“

Harry si střepal vlasy z obličeje a vyhnal si kapalinu z řas. „Vy jeden chytráku.“

„A to bylo co, Pottere?“ Snape položil ručníky na kamenný okraj.

Harry se natáhl, jako by chtěl sáhnout pro své brýle – ale pak popadl Snapea za přední část košile a ušklíváje se, trochu si ho přitáhl.

„Nedělejte to, Pottere,“ zaburácel Snape, ale neodtáhl se. „Nemáte ani tušení, jak zcela jste mi vydaný na milost.“

Jejich tváře byly vzdáleny jen několik centimetrů, pohledy v sobě zaklesnuté. Harry se usmál a zatáhl ještě o něco víc. Snape se nebránil, ale ani se nevzdával.

Harry tiše pronesl. „Myslím, že mám.“

Pak ho pustil a Snape se stáhl, sleduje ho se zamyšleným výrazem.

Harry se znovu usadil. „Co tohle vlastně je?“ Zjistil, že Snapeův úšklebek, byť rozmazaný, byl nezaměnitelný.

„Vy po mě doopravdy nechcete, abych vám vyjmenovával přísady. A proces výroby, že?“

Harry pokrčil rameny. „Ani ne.“ Lektvary ho nikdy nijak zvlášť nezajímaly, kromě nezbytně nutné úrovně vzdělání.

Snape si odfrkl. „Natolik jsem o vás smýšlel. Nebo spíš natolik málo.“

„Jak dlouho tady musím zůstat?“ zeptal se Harry a opřel se o bok vany.

Snape se otočil k polici za ním a začal přerovnávat lahvičky a sklenice podle schématu, které, jak Harry předpokládal, znal je on sám. Dumal nad tím, jestli tohle byla Snapeova koupelna. Jestli Snape sedává v této vaně jako právě teď on. Jestli Snape stává nahý pod sprchou ve tvaru dračí hlavy...

„Půl hodiny,“ řekl Snape. „Lektvar se musí vsáknout. Budete se muset ponořit ještě minimálně třikrát, abyste se ujistil, že se nezbytné množství lektvaru dostane tam, kam má. Až budete hotový, můžete zbytek spláchnout tady...“ Kývnul směrem ke sprše na straně místnosti. „A pak se ke mně připojte v pracovně.“

Harry se natáhl, roztáhl nohy a uvelebil se. „Děkuji vám, profesore. Myslím tím, za všechno.“

Snape, směřující ke dveřím, se zarazil. Harry by dal cokoliv za jasné vidění, aby tak mohl spatřit mužův výraz, když se k němu otočil zpátky. Ovšem pozitivní na tom bylo to, že si Harry mohl snadněji představovat, jak se k němu muž vrací, shazuje své oblečení, s pohledem stále upřeným na Harryho...

„Půl hodiny,“ zopakoval Snape. „Třikrát se musíte celý ponořit.“

A byl pryč.

Harry zíral na dveře.

„Krucí.“ Obtočil svou ruku kolem pulzujícího mužství. „No dobře.“

ooOoo

Snape se opřel o chladnou stěnu chodby z druhé strany koupelny a zasténal, hlavu si pokládaje na zed'. Bylo to víc, než o co by měl být muž s krví kolující mu v žilách požádán – zejména muž, který kvůli jedné či více věcem zapomněl, že nějakou krev vůbec má. A ta se mu nyní připomínala, velmi energicky.

Nasál skrz zatnuté zuby chladivý vzduch. Kdyby zavřel oči, objevil by se mu před nimi Harry, nahý, stoupající do vany, silný a s hladkou kůží a *och krucinál...*

Tělo mu pulsovalo každým srdečním tepem, hladově, tvrdošíjně.

Snape zaskučel. Výtečně. *Přežil jsi Temného pána, jen aby tě odrovnal vyzáblý (ale on už vůbec není vyzáblý), zakrslý (a ani zakrslý, vůbec ne), krátkozraký (no...) spratek (pravda, ale to je bezvýznamné).*

„Sklapni.“ Snape se odsunul ode zdi a pokračoval do své pracovny.

Beznadějný blázně. Hádáš se se svým vlastním tělem.

Při chůzi si upravil kalhoty.

A prohráváš.

ooOoo

Aby Snape čemukoliv předešel, raději spočíval očima na tom nejsušším a nejnudnějším historickém textu, který dokázal najít, když zaslechl, jak se dveře skřípavě otevřely.

Harryho zvlhlá hlava vykoukla zpoza dveří a prozkoumala místnost, očividně si neuvědomujíc Snapea ve vzdáleném koutě, sedícího ve svém oblíbeném křesle skrytém ve stínech.

Vstoupil do pokoje a po špičkách zamířil ke dveřím. Měl na sobě ručník.

Jen ručník.

Snape polknul a usadil se zpříma, kniha mu se zašustěním spadla do klína.

Harry ztuhnul na místě a natočil hlavu.

„Co si, ve jménu zakladatelů, myslíte, že děláte?“

Harry se napřímil, odhaluje tak hluboce... hluboce... zajímavou skutečnost, že když se červená, tak se mu ta barva rozšíří až na krk a dolů na hrudní koš. Černý ručník měl řádně obtočený kolem svých boků, zakrýval ho od pasu až po kolena, ale zároveň byl až příliš provlhlý, takže se to dobře osvalené mladé tělo vyjímalo před Snapem tak, že by měl udělat cokoliv jiného než...

„U Hekatiných prsou, kluku, zapomněl jste, jak se obléct?“

Harry se všoural do místnosti. „Pardon. Myslel jsem, že tu nejste.“ Zvedl šaty, které držel v jedné ruce. „Jsou špinavé. Já čistý. Usoudil jsem, že se propíším zpět do svého pokoje a obléknu si něco jiného. Omlouvám se... er...“ Rozpačitý a pobavený – naznačovalo jeho odhalené tělo.

Snape vstal a přesunul se směrem k němu. Harry polknul a postavil se zpřímá. *Ne že se narovnáš v ramenu či se zhluboka nadechneš, on přece neuvažuje o tom, že si tě koupí.*

„Pa-pane?“ pokusil se zaskřípat, když se Snape sehnul, aby prozkoumal jeho hrud'. *Krucí. Cítím, jak se mi vztyčují bradavky. Prosím, ať si toho nevšímne. Prosím, ať mi nezačne tvrdnout i něco dalšího. Prosím...*

„Koupel už na vás vykonala nějaké pokroky,“ zamumlal Snape.

„Och,“ řekl Harry. „Dobře.“

Snape po něm vrhnul letmý pohled. „Chladno, Pottere?“

Harry cítil, jak se mu na celém těle objevila husí kůže. „Bastarde,“ zamumlal.

Snape se ušklíbl a dlouhým krokem přešel ke stolu.

„Budete tohle množství muset vypít každých dvacet čtyři hodin po dalších pět dní,“ řekl Snape a vytáhl malou fiólu. „Nerozlijte ji. Příprava mi trvala dost dlouho a spotřeboval jsem kvůli tomu poměrně drahé přísady.“

Harry převzal lahvičku, usmál se na Snapea, a usadil se na hranu jeho stolu. Balíček špinavého oblečení opatrně odsunul. „Díky. Nevadí, když to udělám tady?“

Snape si odfrkl.

„Na zdraví.“ Harry odzátkoval lahvičku, pozvedl ji a vypil tu hustou, světlou tekutinu. Bylo to teplé a nemělo to žádnou chuť.

„Co je to?“ zeptal se Snape.

Harry se zadíval dolů na mistra lektvarů ladně klečícího a zírajícího na vnitřní stranu jeho levého lýtka. Rychle si upravil ručník.

„Och, popálenina od draka. Stalo se mi to minulý rok v Německu.“ Harry se natáhl dolů, aby si tu jizvu mimovolně promnul dlaní, ale Snape odsunul jeho ruku a vydal netrpělivý hrdelní zvuk.

Bože. Harry polknul a odložil prázdnou lahvičku na stranu stolu. Jestli se mě tam hodlá začít dotýkat, pak by udělal zatraceně dobře, kdyby nepřestal.

Snape se na něj zadíval. „Uvědomujete si, že na to existují lektvary.“

Harry přikývl. „Já vím. Ačkoliv jsou dost vzácné. Věřte mi, ptal jsem se.“

Snape se postavil. „Mám je ve svém soukromém skladu.“ Držel tělo strnule a vypadal vyšší než obvykle, když se tak nad Harrym tyčil.

Harry se usmál. Zřejmě do něčeho nevědomky šlápl, ale nevěděl, do čeho. „To mě ani nepřekvapuje.“

„Ale ani jste nepomyslel na to, že byste mě požádal o pomoc.“ Bylo to spíš odsuzující konstatování než otázka.

Harry cítil, jak mu úsměv na tváři opadá. „Přemýšlel jsem o tom.“

Snape překřížil paže na prsou. „Příliš hrdý na to, abyste požádal o pomoc svého zlomyslného starého učitele lektvarů?“

Harry pokrčil rameny nad Snapeovou napůl správnou úvahou „Usoudil jsem, že byste řekl ne.“

Snape se zamračil jako bouřkový mrak. „Vy jste co?“

Harry si byl jistý, že se do toho noří jen hlouběji, a tak se pokusil udržet lehký tón.

„No, víte. Nesnášíte mě. A taky, byla to jen popálenina. Takže jsem si myslel, že byste... prostě...“

Tak rychle, jak se Harry zachvěl, Snape zbledl, rty sevřené takovým hněvem, který si Harry až příliš dobře pamatoval z jejich lekcí nitrobrany. Majestátný hlas se sraštil do záhrobního šepotu.

„Myslel jste si, že bych vás odmítl.“

Harrymu se zadrhl hlas v hrdle. Dokázal jen zírat do Snapeových tmavých planoucích očí.

„Myslel jste si, že bych si to odmítnutí užíval. Že bych se vám vysmál,“ zašeptal Snape. „Zesměšnil vás. Nechal vás trpět. Protože to přece Smrtijedi dělávají.“

Och, bože. Harry pocítil, jak mu krev tuhne v žilách, když pochopil, v chladném, nepřívětivém záblesku jasnozřivosti, jak si Snape vyložil jeho odhalení.

„Ne,“ vyjekl a seskočil ze stolu. „Zatraceně, ne! Takhle to není.“ Chtěl se k němu přiblížit, ale Snapeův hněv ho držel zpátky jako ohnivá stěna. „Je to jen jizva. Neudělal jsem... Není to proto, že bych si myslel, že jste krutý. Bylo to proto...“ Zadrhl se, neschopen najít slova kvůli zlosti, kterou Snape vyzařoval.

„Protože jsem vás vždycky nenáviděl a vy jste si myslel, že bych se vyžíval ve vaší bolesti,“ zasyčel, prsty zatínal do svých loktů, až mu zbělely.

„Protože jste se mnou nikdy nemazlil,“ řekl Harry tichým hlasem, „a myslel jsem si, že mi řeknete, abych konečně vyspěl a popasoval se s tím jako muž.“

Popadl své svršky a směřoval kolem ztichlého mistra lektvarů ke dveřím. S jednou rukou na klíce se zarazil a napůl se otočil. Snape tam stál strnule a zíral na místo, kde Harry předtím seděl.

Harry promluvil. „Pokud bych opravdu věřil, že se budete vyžívat v mém utrpení, vážně se myslíte, že bych za vámi před dvěma dny přišel a žádal o to, abyste mi zachránil život?“

Čekal. Nehodlal vyletět ven jako vichřice a nechat Snapea vyklouznout bez odpovědi, i kdyby tou odpovědí nebylo více než ticho rozhořčeného přijetí.

Napadlo ho, že i když to čekal, tak přes všechen výsměch, který Snape jeho směrem melodramaticky sesílal, to byl prostě jeho život. On sám byl dramatičtější, než Harry kdy snil, že by mohl být. Snape byl studnicí extrémů: chladné ticho s kamennou tváří i křik, chrlení nadávek, zuřivost mrštěného skla, dětinská nevrlost i oslnivý náhled na věc, bezúčelná zášť i srdcervoucí odvaha.

Snape zavřel oči a nejistě vydechl. Napřímil se v ramenou, a pak se uvolnil.

„Pottere...“ Jeho tón byl omluvný. „Já...“

„Ne,“ pronesl Harry, tlačí rty pevně k sobě, aby zamezil úsměvu. „Neříkejte, že je vám to líto, pane. Jen byste mě za to později nechal pykat.“

Snape si posměšně odfrkl, a pak se otočil, aby na něj pohlédl.

„Je mi to líto,“ řekl a Harryho srdce poskočilo. „To je gratis. Ale nemusíte zatajovat dech v očekávání, že to kdy uslyšíte znovu.“

Harry se ušklíbl. „Jistě, pane. Přijímám.“ Zadíval se dolů na ten svazek oblečení ve svých rukách, jen aby zjistil, že je unavený a k smrti hladový. „Měl bych... uh... se jít obléknout.“

Zaradoval se, když ve Snapeově hlase uslyšel posměšné pobavení.

„Ano, myslím, že to byste vsutku měl. Bylo by pro mě jen absurdní ztrátou času, kdybych vás vyléčil z *deglubarolente*, jen abyste se pak nachladil a skonal mi tu na podlaze kabinetu.“

Harry otevřel dveře. „Avšak mohl byste to, když tak, vysvětlit Brumbálovi? Ne, že by ho moje tělo na vaší podlaze nějak nezbytně překvapilo...“

Snape ho gestem odmávnul. „Běžte si na sebe něco vzít.“ Otočil se zpět ke svému stolu. „A buďte tu zítra v devět hodin.“

„Ano, pane. Děkuji vám, pane.“

„Já děkuji vám,“ řekl Snape, velice tiše.

Harry, nejistý tím, jestli to bylo míněno tak, jak to slyšel, prostě zavřel dveře a vrátil se do zapůjčeného pokoje v nebelvírské věži.

Podivné pohledy, které k němu vysílali stejnou měrou studenti i zaměstnanci, ho mátl, dokud se nedostal do svého pokoje, neprobudil se ze svého zasnění a nevzpomněl si, že má na sobě jen ručník.

„Och, k čertu.“

Podíval se do zrcadla a všiml si, že mu zčervenání dosahuje až dolů na hrudník. Zajímavé.

Den druhý

V 9:17 Snape bušil na dveře Harryho pokoje. „Pottere!“

Uplynula minuta (63 vteřin, ale kdo by to počítal?), než Harry odemkl dveře a otevřel. Severusovi se jeho vzteká tiráda ohledně ohleduplnosti k času jiných lidí vypařila na špičce jazyka.

„Omlouvám se, že jsem se tak zpozdil, pane,“ pronesl Harry znaveně. Měl na sobě jen kalhoty a tričko, ale jeho nohy byly bosé a obličej křídově bílý.

„Co se stalo?“ dožadoval se Snape. Vtrhnul do místnosti, popadl Harryho za paži a nasměroval ho do křesla. Svaly v té ruce byly na dotek jako převařené nudle.

„Bylo mi špatně,“ prohlásil Harry. „Celou noc.“

„Zvracel jste?“ zeptal se Snape.

„Celou noc,“ řekl Harry s chabým úsměvem. „Skončilo to kolem rozbřesku a potom jsem usnul. To proto jsem se zpozdil. Neslyšel jsem budík.“ Rukou naznačil směrem k rozladěnému alarmovému skřítkovi, který seděl se zkříženými pažemi na stole poblíž dveří do ložnice. „Také jsem se pomalu oblékal. Pardon.“

„Co jste včera jedl?“ zeptal se Snape, kleče vedle Harryho křesla, aby mu zkontroloval pulz. Byl silný a stálý. Jeho kůže už se také zlepšovala, ukazovalo se výrazně méně pupíků a olupování, ačkoliv byla stále příliš zbarvená do červena. „Vyjmenujte všechno.“

Harry zasténal. „Nemůžu si pamatovat všechno, co jsem jedl, proboha.“

„Přejete si navštívit madam Pomfreyovou?“

Harry k němu vzhledl. „Ne. Teď ráno se cítím o dost lépe. Myslím tím, že jsem sice na hadry, ale necítím se vůbec nemocně. Myslíte, že bych měl?“

Namísto odpovědi Snape rukou vklouzl pod Harryho tričko, aniž by třeba zamumlal: *Promiňte*, a položil svou dlaň na chlapcovo břicho. Bylo ploché a hedvábně hladké, hřejivé, s napjatými svaly. Ne, že by si toho snad všiml.

„*Revelaro heri cibus.*“

Ve vzduchu se objevil seznam ze zářivých zlatých písmen, celkem působivý, avšak teoreticky obvyklý pro aktivního zdravého mladého muže. Snape ho pohotově pročítal. Okem se snažil zachytit, zda by něco mohlo negativně reagovat s lektvarem.

„Ke snídani nic divného, až na to množství.“ Cítil, jak sebou břicho pod jeho rukou škublo smíchy. „Ovoce dopoledne... Měl jsem vám doporučit, abyste se vyhnul citrusům, Pottere. Mohly by vaši nemoc podpořit. Káva taktéž. Čaj bude vhodný. Kuře a... půlka čokoládového koláče? Dumám nad tím, jak to, že nevážíte o dvacet kilo víc, Pottere. Hmm... další káva odpoledne. To by možná mohlo... Ach, večer káva a brandy.“ Střelil po chlapci, který se na něj díval s doširoka otevřenými očima, přísným pohledem. „Žádný alkohol, Pottere.“ Pak stočil své oči zpět k seznamu. „Nevidím to tady na seznamu, ale pochopil jsem z řeči madam Hoochové, že jste se včera na famfrpálovém hřišti docela přecpal lékořicovými bonbóny. Večeře... nic neobvyklého. Hmm...“

„Profesore...“

„Vytvořím vám seznam jídel, kterým se budete muset tento týden vyhnout. Domácí skřítkové si to vynutí, protože pochybuji, že se budu moci spolehnout na sílu vaší vůle.“

„*Profesore.*“

„Možná bych mohl přidat i nějaké tlumící činidlo, aniž by to mělo vliv na účinnost lektvaru, ale...“

Dva prsty se ho lehce dotkly na ústech a umlčely ho. Pak otočil svou udivenou tvář, až se Harryho a jeho oči setkaly.

„Vaše ruka stále leží na mém břiše,“ řekl Harry s vypětím všech sil. Dýchal skrz nos.

„Ano?“ odvětil Snape.

„Profesore,“ chlapcův tón se změnil a Snape cítil, jak se začíná červenat. „Není mi až *tak* špatně.“

Snape rukou uškubnul pryč a postavil se na nohy. „Já...”

Harry vstal, jako kdyby vážil tunu. „Omlouvám se, pane. Nechtěl jsem vás urazit. Už je mi dobře. Raději bychom měli provést tu upíří proceduru, abyste se vůbec dostal do třídy.” Směřoval ke dveřím.

Scházeli do sklepení bok po boku. Snape si zvýšeně uvědomoval Harryho nejistou chůzi a byl připraven ho v kterémkoliv okamžiku zachytit. Harry si zvýšeně uvědomoval slova, se kterými Snape bojoval, aby je nevyhrkl – ačkoliv neměl nejmenší tušení, jak by měla znít, mohl skoro vidět, jak se mu tlačí za zuby.

V zadní části Snapeovy pracovny se Harry znovu shrbeně opřel o stůl, zatímco Snape sesbíral své nástroje a vzal od něj malé množství krve.

„Pokud se objeví nějaká změna, upozorněte mě, možná budu muset vaši dietu ještě pozměnit,” řekl.

Harry přikývl. „Cokoliv bude třeba, pane.”

Snape si povzdechl. „Pane Pottere...”

Harry se na něj jen díval.

„Já... omlouvám se, že jsem se vás dotýkal bez svolení.”

Slabý úsměv zvedl Harrymu koutky. „Považujte to za bílko šek do budoucna, pane. Já se omlouvám, že jsem vás urazil tím...” Vlastně nevěděl, jak to popsat. *Naznačením, jaký mají na mě vaše dotyky vliv?* To bylo už tak dost průhledné.

„Nebyl jsem uražen,” řekl Snape.

„Tak potom zděšený?” snažil se to objasnit Harry

Snape se samolibě uculil. „Ani zděšený, ujišťuji vás.”

„Znechucený?” nabídl Harry. Snape zavrtěl hlavou.

„Přemožen pocitem touhy a zároveň příliš galantní, abyste toho využil u nemocného muže?”

Snape si se smíchem odfrkl, očividně proti své vůli. „Přesně tak.” A i když Harry věděl, že to tak Snape nemyslel, cítil se díky tomu lépe.

Snape odnesl fiólu s Harryho krví do sousedící laboratoře a položil ji na stůl, který si vyhradil pro každodenní přípravu chlapcova lektvaru. Zadíval se na řadu přísad a zjistil, že mu vědomí, že má Harryho život plně ve svých rukách, přináší jen pramalé potěšení. Byl by raději, kdyby ten spratek byl prostě v pořádku.

Když se vrátil do pracovny, Harry se nehýbal. Toužebně zíral prázdným, vyčerpaným pohledem na koženou pohovku u stěny. A pokud Snapea neklamaly oči či mdlé světlo místnosti, chvěl se.

Jako by nějaká cizí síla posedla Snapeovo tělo, zformovala ta podivná slova a užila Snapeův hlas, aby mohla zaznít.

„Můžete tady zůstat, jestli chcete.“

Harryho vděčný úsměv smazal jeho rozpaky. „Máte přikrývku? Nechci vás obtěžovat, ale při pomýšlení na všechny ty schody...“

„Accio pokrývky a polštář.“

Hromada měkké, černé tkaniny přistála do Snapeových čekajících paží a on se vydal směrem k pohovce. Harry ho zastavil a vzal si od něj peřiny a polštář.

„Můžu to udělat sám. Víím, že i tak už kvůli mně přijdete na hodinu pozdě. Díky.“

Otočil se, rozprostřel jednu pokrývku přes gauč, na jeden konec upustil polštář a lehl si, jako by mu bylo dvě stě let. Pak se do druhé peřiny zabalil. Jedna ruka mu vyklouzla ven, aby sundala brýle a odložila je na opěradlo pohovky.

Zelené oči vykukly z černého zápotku. „Děkuji vám, pane.“ A pak se ty oči zavřely.

Snape nevěděl, jak nazvat ten brnící pocit v hrdle a za očima. Raději odešel, než by udělal něco, čeho by možná později litoval.

ooOoo

Harry se probudil a cítil se v teple a bezpečí. Ohýnek praskal a místnost... Snapeova pracovna, jak si vzpomínal... byla tichá a krásně voněla.

Slyšel zašustění pergamenů, a tak se posunul, aby viděl.

Snape seděl za svým stolem na druhé straně místnosti a psal – ne tím jeho obvyklým zuřivým známkovacím rukopisem, ale neuspěchaně, jako by pracoval na něčem, co ho bavilo.

„Máte tam čaj,“ řekl, aniž by vzhlédl, „sendviče a vaši denní dávku život-zachraňujícího nápoje. Prosím, spořádejte je důkladně a v tomto pořadí.“

Harry se zdráhavě posadil, popadl své brýle a nasadil si je. Byl to ten nejpohodlnější gauč, na kterém kdy spal. Podnos byl uložen u jeho nohou, jak viděl, a obsahoval všechny věci, které Snape vyjmenoval.

Stále ledabyle zamotaný v přikrývkách si nalil šálek čaje – nějakou bylinnou směs, jak zjistil, spíše než černý čaj, ale alespoň to bylo horké.

Opřel se lokty o kolena, držel šálek v obou rukách a upíjel, zatímco tupě zíral na vrchol Snapeovy hlavy.

„Jak se cítíte?“ zeptal se Snape a ani tentokrát k němu nezvedl své oči.

Harry byl přemožen zjištěním, v jakém se našel postavení. Či spíše vzpomínkou, kdy naposledy byl v takové pozici: ospalý, zabalený v peřině a upíjející s laskavostí připravený šálek čaje. V bezpečí u někoho, komu na něm záleželo. V očích ho zaštívalo.

Přinutil se vyslovit odpověď: „Lépe, díky,“ a pokusil se udržet svůj hlas jistý.

Snape přestal psát a Harry si povzdechl.

„Co se děje?“ zeptal se muž.

Harry rychle zamrkal a zoufale zavrtěl hlavou. Věděl, že to musí vysvětlit.

„Jen jsem vzpomínal,“ řekl. Krátké věty byly lepší, hlas se mu totiž potom tolik nechvěl. *Bože, Pottere, už je to rok. Ona nebyla jediná.* Zvedl šálek. „Ten čaj. Ten gauč. Ta laskavost.“

Snape si kupodivu neodfrkl, ani se mu nevysmál. Jen čekal na vysvětlení.

„Molly,“ dokončil Harry a zabořil nos do hrnečku, dokud pálení očí nepolevilo.

Pochopení vyhladilo Snapeovo zamračení. Začal znovu psát.

„Jestli očekáváte, že si vás přivinu na prsa a budu vás obskakovat, pak byste se nad sebou měl znovu zamyslet.“

Harry se usmál. V těch slovech nebyla žádná zahořklost. A kromě toho, Snape to vlastně už udělal – svým způsobem – a oba to věděli.

„Nebojte se,“ řekl, položil šálek a natáhl se pro sendvič. „Nevidím ve vás matku kvočnu.“ Jedině tak pro zmijozely – ale i pro ně byl spíše jestřábí matkou.

Svědomitě se prokousal sendvičem, dal si další šálek čaje, vypil svůj lektvar, postavil se a složil příkrývky, které mu Snape půjčil. Cítil se po tom odpočinku, jídle a čaji o hodně lépe. Když se otočil od srovnaných peřin, byl čajový podnos pryč.

„Zavolejte mě okamžitě, kdyby se vám začalo dělat špatně,“ řekl Snape.

„Och.“ To bylo propuštění, pokud si to Harry správně vyložil. „Dobře.“

„Okamžitě,“ zopakoval Snape. „Možná bych byl schopen rozeznat, co to způsobuje, když tam budu přítomen.“ Stále nepřestával psát.

„Zavolám,“ odpověděl Harry. „Děkuji vám, pane.“ Odešel, tiše za sebou zavřel a chvílku tam jen stál, opíraje se o Snapeovy dveře. Měl špatný pocit kvůli tomu, že se ztrátou Molly Weasleyové nemůže nic udělat.

Den třetí

„Co to děláte?“

Harry se prudce otočil, vytasil hůlku, i když poznal Severusův hlas.

Muž stál ve dveřích do laboratoře, ruce zkřížené na hrudi, a dokonce ani nebyl překvapený. Upíral oči na Harryho hůlku s lehce pobaveným úšklebkem.

Harry sklonil hůlku a trhaně se nadechl a vydechl. „Nedělejte to.“

„Co to děláte?“ zopakoval Snape, což značilo, že byl dnes ráno v docela dobré náladě. Nesnášel, když se musel opakovat.

„No, dostal jsem se sem brzy a všechny tyhle věci byly stále ještě vytažené...“ Harry pokynul k půl tuctu bedýnek naplněných lahvičkami a dřevitou vlnou. „Myslel jsem, že bych mohl pomoci.“ Položil skleničku s žaberníkem, kterou téměř upustil.

„Jak se cítíte?“ zeptal se Snape.

„Dobře. Včera mi pak už nebylo špatně a spal jsem celou noc. V kombinaci s tím včerejším šlofikem jsem byl vzhůru už za rozbřesku.“ Udělal obličej. „A kůže se mi také lepší.“ Vyhrnul trochu košili, aby mu ukázal své břicho. Snape po něm vrhnul letmý pohled, očividně nedojetý.

„Nevypadáte tak hrozně,“ řekl Snape, zatímco Harryho obcházel v kruhu a objektivně ho obhlížel.

„Dík moc,“ řekl Harry. „Zvykl jste si kradmo se připlížit bystrozorům do zad?“

„Už jsem to udělal jednou nebo dvakrát,“ řekl Snape a nepřestal ho obcházet. Za Harrym pak dodal: „Takže vy jste si myslel, že budete užitečný, ano?“

Harry se usmál. „No. Prší. Nic moc na famfrpál nebo na plavání v jezeře.“

„A vy jste už bez pochyb vyčerpal všechny nedozírné možnosti, které poskytuje knihovna, že?“

Harryho úsměv získal ďábelské hrany. „Řekněme prostě, že už jsem přečetl všechno, o co jsem měl zájem.“

„Ano, přesněji řečeno jsem musel být vaše poslední možnost.“ Snape ho obešel zepředu. „Tak se nejprve vyrovnáme s těmi nepříjemnými nezbytnostmi, a pak můžete pokračovat s manuální činností, zatímco já začnu s vaším lektvarem.“

Harry toporně napřáhl ruku a zkrivil tvář, jako kdyby očekával, že ho Snape kousne.

„Je příliš brzy ráno na takové melodrama, pane Pottere.“

Harry na něj zamžoural a spustil paži. „Mám nějakou šanci, že byste mi mohl říkat Harry?“

Snape přešel ke stolu, o kterém smýšlel – v bezpečí své vlastní mysli – jako o Harryho stole. Ne *Potterově*, ale *Harryho*.

„Ne,“ řekl a vzal si novou fiólu a čistý skalpel.

ooOoo

Harry zůstal potichu, když Snape pracoval, jen příležitostně se ho zeptal, kam co patří. Uvědomil si, že se obvykle studené podzemí docela ohřálo, když se člověk věnoval fyzické činnosti. Stáhl si plášť a složil ho na stoličce, ale – ačkoliv to stálo za několik minut fantazírování – nesnažil se svléknout si více oblečení. Měl takový divný pocit, že by to ke Snapeovi bylo nezdvořilé.

Když vyprázdnil krabice, dal je do rohu na hromadu, aby se nepletly. Tiše si sedl na stranu a sledoval Snapea při práci. Nad drobným modrým plamenem přispával malá množství různých přísad do skleněné kádinky.

„To je moje?“ zeptal se tiše, když Snape zamíchal narůžovělou směs skleněnou tyčinkou. Snape přikývl.

„Měl bych ztichnout?“ pronesl pak Harry.

„Nejsem neschopen současně pracovat na lektvaru a udržovat konverzaci, pane Pottere,“ řekl Snape, v jeho slovech zazněl posměšný smích.

„Proč je každý den jiný?“ zeptal se Harry.

„Chemie vašeho těla se každý den mění. Vaše kůže je živoucí orgán, jako všechny ostatní. Její součásti se obměňují, i když jen málo. Kletba *deglubarolente* to bere v potaz, a tudíž léčba musí také.“ Snape tichou inkantací zvýšil plamen a čekal, dokud se růžová směs nezmění v černou. Pak oheň uhasil. „To, co jíte, co pijete, v čem se koupete... Všechno se musí brát v úvahu – i když ne všechno nezbytně změní složení přísad do lektvaru – každý den, když kontroluji váš... příspěvek.“ Kývl směrem k drobné fióle, která nyní obsahovala jen zaschlé kapky od Harryho krve.

„Bože,“ vydechl Harry. „Neměl jsem...“

Snape si odfrkl. „Neměl jste ani tušení. Samozřejmě že ne.“

„No, vyrozuměl jsem, že to je komplikovaný lektvar,“ bránil se Harry. „To proto jsem přišel za tím nejlepším.“

Snape zvedl kádinku s černou tekutinou z kovového podstavce a rychle ji přesunul na mramorový pult – zcela jistě byla stále ještě horká od plamene.

„Je to černé,“ řekl Harry tiše a natáhl se z nevinného popudu zvědavosti ke kádince. Snape jeho ruku chytil.

„Ještě ne. Kontaminujete to.“

Harry začal stahovat svou ruku zpět v domnění, že Snape pak uvolní své sevření. Když tak muž učinil, Harry svou ruku otočil a zachytil Snapeovy prsty, přitáhl si jeho ruku ke rtům a rychle ji políbil. Okamžitě ji nechat jít. Usmíval se, ale nebyl si zcela jistý tím, že ho Snape automaticky neprokleje.

„Děkuji,“ řekl upřímně, když se setkal se Snapeovými rozšířenými, poplašenými očima. „Za to, co děláte.“

Snape sklopil oči ke svým rukám, sepjatým v klíně. „To... není nutné.“

„To poděkování?“ vybědl ho Harry. „Nebo to... er...“

„To romantické gesto není nutné,“ řekl Snape. Otočil se zpět ke kádince a podržel nad ní ruce, tiše pronášeje inkantaci. Harry nezachytil všechna slova, ale zjistil, že se usmívá, když se černá tekutina v rozmezí vteřiny či dvou projasnila.

„Páni,“ vydechl Harry.

Snape si odfrkl. „Ano. Pozoruhodné, není-liž pravda, jak někomu, kdo ve třídě nedával vůbec pozor, připadá výroba lektvaru jako zázrak?“ Snape zvedl kádinku, zakroužil s ní, přičichl si a podal ji Harrymu.

„Na zdraví, pane?“ Harry to do sebe kopnul a zamlaskal. „Chutná skvěle.“

Snape se trochu zamračil. „Nemělo by to mít žádnou chuť.“

„Dělal jsem si legraci,“ řekl Harry. „Je čas oběda. Nechcete jít se mnou nahoru?“

„Obvykle během semestru jím ve své pracovně,“ odvětil Snape. „A také musím naplánovat nějaké hodiny.“

Harry vstal. „A chození nahoru zabere moc času, že?“

Snape nepatrně pokrčil rameny. „Ano.“

„Už jste se rozhodl, co ode mě budete chtít na oplátku?“

Snape se na něj podíval tak, že by Harry přísahal, že muž na své prohlášení o tom, že mu Harry něco dluží, úplně zapomněl.

Rychle se dal dohromady. Rty se mu zvlínily. „Ne. Ale nebude to pěkné, to vám mohu slíbit.“

Harry řekl: „Cokoliv chcete, profesore. Dlužím vám svůj život.“

Na to Snape neměl odpověď, ale úšklebek mu zmizel z tváře a zanechal po sobě otevřenost, ze které se Harry vnitřně zachvěl.

Učitel lektvarů se otočil a Harry rychle odešel, promítaje si ten výraz v hlavě, zatímco směřoval nahoru do Velké síně na oběd.

ooOoo

Okolo čtvrté odpolední strčil Harry nos do Snapeovy laboratoře.

Muž vařil lektvar. *Bohové, copak on nikdy neodpočívá?*

„Nenechte se rušit,“ řekl Harry.

„Nenechám,“ odpověděl Snape. Ani nevzhlédl či nepřerušil práci.

„Jen jsem si zaskočil pro plášť. Předtím jsem si ho tady zapomněl.“ Harry ho zvedl ze stoličky, na které ho nechal a přehodil si ho přes ruku, zatímco několik vteřin sledoval, jak Snape pracuje.

„Půjdu do Prasinek,“ prohlásil potom. „Protáhnout si nohy a vyčistit hlavu. Hermiona a Ron se tam přemístí z Londýna. Setkáme se u Tří káček.“

Snape pokračoval v míchání. „A z jakého důvodu jsem se stal šťastným příjemcem tohoto nesmírně dojemného příběhu?“

Harry zamrkal. „Vlastně ani nevím.“ Pak se ušklíbl. „Možná jsem se vrátil do svého studentského rozpoložení.“

Snape nasypal do kotlíku něco, co vypadalo jako kávová sedlina. Kouřilo se z toho, vonělo to jako směsice skořice a plísně, dřevitá vůně, která Harrymu připomněla Zapovězený les.

„Opravte mě, kdybych si to snad špatně pamatoval,“ pokračoval Snape, oprášil si prsty a ustoupil, aby mohl sledovat, jak se směs pomalu vaří. „Ale nevybavuji si, že byste byl nějak zvlášť horlivý v informování učitelů o vašem místě pobytu během vašich studentských let.“

„Pak jsem možná jen doufal, že vám budu chybět,“ řekl Harry a přehodil si plášť přes ramena.

„Pottere...“

„Ano?“

„Žádný alkohol.“

Harry se zastavil a udělal grimasu. „Sakra.“ Zapomněl. „Ano, profesore.“

„A...“

Harry si povzdechl.

„Když už budete ve městě, byl byste od té dobroty a přinesl mi čtyři unce zlatého inkoustu od Jot's & Tittle's? Ovšem pokud se vám to nehodí...“

Harry se usmál. „Žádný problém.“

Snape začal prohledávat hábit, ale Harry zvedl ruku. „Prosím. To je na můj účet.“

Snape přestal s hledáním a pochybovačně se na něj zadíval. „Máte to nejmenší tušení, kolik zlatý inkoust stojí?“

Harry obrátil oči v sloup. „Kdyby bylo třeba, tak prodám ledvinu. Mohu vám přinést ještě cokoli jiného?“

Snape zavrtěl hlavou, kapituloval, a Harry se ušklíbl, směřuje ke dveřím.

„Pottere...“

Harry se zastavil a otočil se. „Ano?“

Snape právě přeléval zelenou tekutinu z jedné lahvičky do druhé s čirou tekutinou. A ta výsledná směs, což bylo fascinující, zůstávala čirá.

Snape, očima stále zacílený na proud spojující obě lahvičky, pronesl: „Budete mi strašně moc chybět.“

Harry vybuchl smíchy. Ruce držící lahvičky ani nezakolísaly, ale Snape se ušklíbl.

„Uvidíme se později.“ Harry odešel, ale stále se pochechtával.

ooOoo

Harry nejprve koupil ten inkoust – šokovala ho cena, ačkoliv to nebylo něco, co by si nemohl dovolit – a pak se objevil u Tří košťat právě ve chvíli, kdy se tam Hermiona a Ron přemístili z Londýna. Vyměnili si vřelá objetí, než vešli dovnitř a zabrali jeden z boxů.

Ron se nabídl, že koupí první rundu.

„Nemůžu,“ povzdechl si Harry. „Snape řekl ne.“

Ron vyvalil oči. „Snape řekl ne? Kdo to je, tvoje matka?“

Harry se zahihňal.

Ron objednal sodu pro Harryho a máslový ležák pro sebe a Hermionu.

Hermiona protočila panenky. „No vážně, Rone, myslí pro jednou. Nechce, aby Harry udělal cokoliv, co by mohlo zasahovat do léčby.“ Podívala se na Harryho. „Že mám pravdu?“

Harry přikývl. „Ale až budu v pořádku, tak mám ve svém pokoji lahev staré Ogdenské ze zvláštních zásob.“ Přemýšlel, a pak se rozhodl jim říct i druhou část svého plánu. „Uvidíme, jestli si Snape bude chtít dát se mnou.“

Ron si odfrkl. „To by byl ale pohled – vy dva, právě ze všech lidí, spolu a opilí.“

Harry se zasmál. „Pravda. Mohl bys patrně prodávat lístky.“

Hermiona ale viděla zřetelněji, kam Harry mířil.

„Je tu něco, co bys nám chtěl říct?“ pronesla vlídně.

Harry se usmál. „Ještě ne, Hermiono. Ale pracuji na tom.“

„On je...“ Hledala slova, zatímco Ron usrkával svůj ležák a rozpačitě je sledoval. „On...“

„Reaguje?“ navrhl Harry. Hermiona zrudla.

„Mám na mysli ve smyslu zájmu,“ pokračoval Harry a horlivě se snažil nepřemýšlet o reagujícím Snapeovi.

„Ty se stydíš, Harry,“ řekla Hermiona přísně.

Harry si odkašlal. „Ne tak docela. Ale v každém případě – abych odpověděl na tvou otázku – je to Snape. Znáš ho. Myslím, že jo, ale těžko říct.“

Harry mohl skoro slyšet, jak se Ronovi rozbřesklo.

„Harry! Ty chceš zkusit sbalit *Snapea*?“

„No,“ odkašlala si Hermiona. „To by byl ale nevkusný způsob balení.“

„Ale jo, v podstatě,“ řekl Harry. „Víte, už léta jsem si myslel, že je... Chci říct...“ Nemohl najít vhodné slovo. *Úžasný? Skvělý?* „Žhavý,“ zakončil nepřesvědčivě.

„No, jo, ale... Nikdy bych si nepomyslel, že s tím budeš chtít něco dělat,“ zakřenil se Ron a pozvedl směrem k Harrymu svou sklenici. „Tak na tebe, kámo – ty máš ale kuráž.“

Harry i Hermiona, oba obrátili oči v sloup.

„Dík,“ řekl Harry. „Ale teď už dost o tom. Tak co se děje na Ministerstvu, zatímco já mám dovolenou?“

ooOoo

Minula desátá hodina, když se dostal do Bradavic. Studenti se už na noc dávno vrátili do svých ložnic a světla v celém hradě byla ztlumená, když Harry kráčel sklepením.

Snape ve své pracovně nebyl. Harry by prostě nechal zlatý inkoust na stole – ač se stísněným pocitem, s ohledem na jeho cenu – ale pak tam zahlédl kousek pergamenu se slovem začínajícím velkým písmenem *H*.

Otočil se směrem k útržku a uviděl, že to slovo je *Harry*. Nic víc. Jakmile pergamen zvedl, jeho jméno zmizelo. A pak se objevila věta: *Přines ten inkoust do mých komnat*, ta následně vybledla a ukázala se strohá mapa s tečkou ve Snapeově pracovně, u které byl popis: *Jsi tady*, a linkou ukazující cestu, po které by se měl vydat.

Harry uložil lahvičku s inkoustem do kapsy a následoval linku. Díval se, jak se tečka přesunuje, když se pohyboval. Vyšel z pracovny, minul učebnu lektvarů, vydal se dolů po točitých schodech, a pak ven do krátké, široké chodby, která končila velkými dubovými dveřmi. Ve světle pochodní z druhé strany podpořeném nástěnnými svícný zamžoural do mapy.

Mapa zmizela a objevilo se slovo: *noninimicus*.

Typické, pomyslel si Harry. Ani *přítel*, ale *ani nepřítel*. Dokonce i mužovo svolení bylo zdráhavé.

Pronesl kouzlo a dveře se tiše otevřely, i když zprvu vypadaly na takové, které budou vrzat.

Krátká chodba vedla ke třem kamenným schodům sestupujícím do velké kulaté místnosti. Harry podle jejího rozměru a tvaru předpokládal, že se nachází v základech jedné z bradavických věží.

Strop byl velmi vysoký. Tak, že se ve druhém podlaží téměř po celé délce zdi nacházela galerie se dřevěným zábradlím, která byla sama o sobě tak vysoko, že byla zahalená ve stínech, ačkoliv nižší patro, které mělo zdi obložené knihovnamy, bylo osvětlené mnoha zářícími koulemi.

Po Harryho pravici a zároveň v části zdi, která se ohýbala do místnosti, se nacházel velký krb udržující velmi příjemný oheň (ve sklepení totiž bývalo vždy chladno) a zabíral tak pořádný kus polokruhovitého prostoru.

Před ohništěm stála pohovka a tři různě tvarovaná křesla, všechna z černého dřeva se zeleným polstrováním. Všechn ten nábytek byl postaven na velkém, nízkém koberci ve zmijozelských barvách.

Harry sešel schody a zastavil se, když si všiml Snapea usazeného v křesle, nohy měl položené na pohovce. Mužova hlava byla opřená o jednu stranu křesla. Harry se opatrně přiblížil dvěma kroky vpřed a zjistil, že Snape spí.

Harry se usmál, když se mu z žaludku začal šířit vřelý pocit. To, že dokázal být ze všech lidí sentimentální právě ze Snapea, bylo absurdní. Směšné. Až na to, že on se ve skutečnosti nechtěl smát. Chtěl chudáka unaveného profesora lektvarů přikrýt a dát mu polštář pod hlavu. Nebo ho možná probudit něžným polibkem...

Harry přistoupil blíž. Světlo z krbu nebylo ke Snapeovým drsným rysům nikterak shovívavé. Orámovaný červenou září a černými stíny vypadal starší a velmi unavený. Ruce mu uvolněně ležely v klíně, elegantní v poklidu stejně jako při akci.

Harry zavrtěl hlavou. V jádru jakéhokoliv člověka toho bylo o tolik víc než na povrchu. A o tolik víc toho bylo ve Snapeovi, než ve většině mužů. Z tohoto důvodu byl krásný.

Harry vytáhl lahvičku s inkoustem z kapsy a položil ji spolu se Snapeovým vzkazem na malý stolek vedle pohovky. Všiml si, že na pohovce leží zelená deka, a tak ji automaticky zvedl, a pak dumal nad tím, jak by bylo možné Snapea přikrýt, aniž by ho probudil. V místnosti už tak bylo celkem příjemné teplo. Muž nepotřeboval žádnou deku.

Harry se usmál a přikradl se blíž. Někdy, ať je teplota jakákoliv, člověk prostě potřebuje přikrýt. Podržel deku za kraj, nechal její záhyby spadnout na zem, a pak ji jemně přehodil přes Snapeovu nehybnou postavu.

Snape se ani nepohnul. Harry musel fyzicky vzdorovat nutkání sehnout se a políbit tu bledou tvář, která byla natočená směrem k němu. Byla jistě horká od blízkého ohně, se strništěm, které se právě začínalo objevovat...

Harry ustoupil a letmo pohlédl na lahvičku s inkoustem a na vzkaz. Vzpomněl si na to velké *H*, které uviděl jako první a usmál se.

Nazval mě Harrym.

Pak nehučně opustil Snapeovy komnaty.

Den čtvrtý

„Děkuji vám za ten inkoust,“ pronesl Snape jako první věc příštího rána.

„Bez problému,“ odvětil Harry, prstem přejížděje po sbírce nástrojů položených na stole, o kterém začal smýšlet jako o svém - no, Snape u něj minimálně pracoval na lektvaru, který mu udrží vnitřnosti v těle. „To proto nám Bůh nadělil dvě ledviny.“

Snape si odfrkl. Vlastně se zasmál, ačkoliv se ten výraz pokusil násilím odstranit ze své tváře. „Proč jste mě nevzbudil?“

„Myslel jsem si, že spánek potřebujete,“ řekl Harry. „Určitě víc, než další dávku mojí společnosti.“

Snape držel v dlani jeho zápěstí a díval se na něj. A to bylo všechno, co musel učinit, aby Harryho nitro udělalo piruetu.

„Pět bodů pro Nebelvír, že jste, jak věřím, učinil svůj první logický úsudek.“

Harry našpulil rty, když Snape sklonil skalpel. Těsně před řezem se Snape ušklíbl.

„Nikdy jste se u mě nesnažil o pochvalu.“

Harry sebou v duchu cuknul. Bod pro Snapea. Podržel svou paži nad fiólou a odvětil: „Protože nikdy nechválíte?“

„To není to, co jsem řekl.“

Namísto sledování plnění nádoby, se Harry prstem natáhl k míchací tyčince. Snape jeho rukou hbitě uhnul.

„Laskavě neinfikujte nástroje, pane Pottere.“

Harry se na moment zadíval na hřbet ruky. „Moje kůže vypadá dobře. Nejsem už vyléčený?“

„Ne.“ Snape právě procházel svým rituálem, kdy na chvíli přitlačil palec na ranku, než zamumlal léčebné kouzlo. Harry se usmál, ohleduplnost od Snapea, jakkoliv malá, vyvolávala úžas.

„Jak víte, že nejsem vyléčený?“

Snape nalil jeho krev do kádinky s čirým roztokem, a pak vložil tuto narůžovělou směs nad malý plamen, jak to udělal i den předtím.

„Dívejte se,“ přikázal mu. Harry zblízka zamžoural na růžovou substanci, která začínala trochu bublat. A pak neočekávaně popelavě zešedla.

„Och.“ Harry se zpětně zamyslel. „Včera to bylo černé.“

Snape odstranil nádobku z plamene a dal ji na stranu. Posbíral další nástroje a přísady. „Stejně jako když jste ke mně přišel poprvé. Až to bude čiré, pak budete vyléčený.“

Harry zavrtěl hlavou. „Páni,“ pronesl a myslel to tak.

Snape znovu obrátil oči v sloup. „Máte štěstí, že mojí požadovanou cenou zřejmě nebude ledvina.“

Harry se rozesmál.

„A teď jděte a nechte mě pracovat, pokud si nepřejete být užitečný při drhnutí kotlíků.“

Harry si začal vyhrnovat rukávy. „Potřebujete, abych to udělal?“

„Potřebuji, abyste mě přestal otravovat,“ prohlásil Snape zaměřený na zelenou hmotu, kterou drtil paličkou v mramorovém hmoždíři.

Harry se zarazil. „Och. Promiňte.“ *Tolik k potěšení z tvé přítomnosti, eh?* „Pak se tedy uvidíme v poledne.“

Přešel ke dveřím, zatímco si cestou shazoval rukávy, a cítil se jako odpálkovaný puberták, který někoho poprvé požádal o schůzku.

Pak za sebou uslyšel ťuknutí – mramoru o mramor. „Pottere.“

Harry se otočil. Snape se opíral o pult, ruce rozevřené, chystal se protočit panenky.

Harry cítil, jak se mu na tváři tvoří úsměv. „Nehodláte se znovu omlouvat, že ne? Nejsem si jistý, zda by se s tím moje srdce srovnalo.“

„Zatracený spratku,“ zamumlal Snape. Zabodával se do znovu se culícího Harryho pohledem.

„Nemám v úmyslu se vám plést pod nohy,“ ujistil ho Harry. „Ale nemám co dělat a vidět vás při práci je fascinující.“

„Zajímavé, jak ta náhlá fascinace souvisí se záchranou vašeho života,“ pronesl Snape, znovu pozvedaje paličku.

Harry už se chtěl ohradit.

„Nicméně,“ pokračoval Snape, „nechtěl jsem být tak neomalený. Nejsem při práci zvyklý na společnost. Ale vy nejste zas tak... otravný.“

Harry hraně našpulil rty.

„Vyjma toho, kdy na mě špulíte pusy,“ pronesl Snape bezprostředně a Harry se zasmál, vracel se do místnosti.

„Dobře, pane. A teď. Můžu pomáhat? Můžu se ptát?“

„Smíte pomáhat,“ opravil ho Snape a posunul hmoždír s paličkou k Harrymu. „A smíte se ptát.“

„Smím se zeptat, proč učíte lektvary a ne gramatiku?“ zeptal se Harry a začal mělnit zelenou hmotu.

„Roztlučte to nahrubo,“ přikázal mu Snape, „pak rozetřete to mláto, velmi na jemno.“

„Myslel jsem, že jste řekl, že se smím ptát,“ zamumlal Harry během drcení.

„Neřekl jsem, že odpovím.“

Pracovali půl hodiny v téměř nepřetržité tichosti, než Snape postavil finální směs nad prstenec velmi malých plamínků a odehnal Harryho pryč.

„Běžte. Potřebuje to povařit a já musím potrápít nějaké studenty.“

Harry odešel bez odmlouvání, ale neunikl mu Snapeův výraz lehkého překvapení.

Co Snape zřejmě nezachytil, pomyslel si smutně Harry, když se odebíral do svého pokoje pro hosty, bylo, že půlhodinové sezení po boku toho muže Harryho znovu zanechalo s přemírou... pnutí, který bylo třeba uvolnit.

ooOoo

Vrátil se přesně v poledne, vypil lektvar, poděkoval tak trochu rozpačitě vypadajícímu profesorovi, odešel, našel si v kuchyni něco k obědu, a pak se na odpoledne vydal ven. Procházel se po kopcích okolo hradu. Potřeboval trochu času, samoty a čerstvého vzduchu k přemýšlení. Hlavou mu vířilo tolik myšlenek, většina z nich byla nezbedná, všechny nepravděpodobné, ale procházka mu alespoň pomohla zbavit se přebytku energie.

Po výletě se Harry uchýlil na trávník u hlavní brány. Ležel na trávě a vyhříval se v paprscích odpoledního slunce.

„Harry!“

Harry se probudil z polospánku, přetočil se a vzhlédl k Aidanu Muirovi, učiteli Obrany proti černé magii, profesorovi *du jour** (jak jim Hermiona začala říkat v šestém ročníku). Byl mladý, možná o deset let starší než Harry, ale očividně schopný. Snape o něm minimálně nic špatného neřekl, což od něj znamenalo nezvučnou chválu.

**du jour* znamená ve francouzštině *dne*. Takže *profesor dne*.

Harry se usmál a mávnul na něj. Aidan k němu došel a kecnul si vedle. Muž měl na sobě modré džíny a mikinu, ladící s Harryho mudlovským oblečením, čímž jako by oba oznámili, že patří tak nějak mimo Bradavice. Nesl tašku z Medového ráje, kterou položil do trávy mezi ně. Musel právě přijít z Prasinek.

„Nemůžu se *dočkat* letních prázdnin,“ vydechl Aidan, opřel se o loket a přivřenýma očima si Harryho ze strany prohlížel. „Jak to jde?“

Harry potkal Aidana toho dne, kdy poprvé mluvil s Brumbálem o tom, že by chtěl požádat Snapea o léčbu. Všichni zaměstnanci znali důvod Harryho přítomnosti, pokud ne všechny detaily v pozadí.

Harry pokrčil rameny. „Jde to. Podle Snapea ještě pár dní a měl bych být vyléčený.“

„To rád slyším.“ Aidan se usmál. Harry si všiml, už když se potkali poprvé, že má dobře tvarovaná ústa a v pěkné tváři rámované tmavě hnědými vlasy nebesky modré oči. Teď byl blízko, ale Harry na jeho zjevu z této vzdálenosti nic dalšího pozoruhodného neviděl. „Bez pochyby budeš rád, až se dostaneš z jeho spárů.“

Harry se opatrně zeptal: „Nemáš ho rád?“

Aidanův úsměv nijak nepovadl. „Nemám ho *rád*. On to ví a připadá mi, že ho lidi nemají rádi.“

Harry byl připraven vyskočit na Snapeovu obranu, ale o tomhle se nemohl hádat.

„Ale necítím k němu averzi,“ pokračoval Aidan. „Ke mně je slušný, i když ne zrovna přátelský. Vlastně jsem ho nikdy neviděl se s někým přátelit. Rezervovaný a chladně zdvořilý. Nikdy přátelský. Vezmeme-li v potaz jeho minulost, není se čemu divit. Pochybuji, jestli někdy upouští od své ostražitosti.“

Harry, vzpomínaje na předchozí noc, pronesl: „Jen když spí.“

Aidanovo obočí vylétlo. „Och. Koukám, že ho znáš o hodně lépe, než jsem si myslel. Omlouvám se, jestli jsem řekl něco, co...“

„Ne!“ Harry zčervenal a cítil, jak se mu horká krev stěhuje do pokožky. „Je to... Nenaznačoval jsem... nic takového.“

Aidan zvedl ruce. „Promiň. Znělo to tak. ...Omlouvám se, že jsem si špatně vyložil tvůj tón.“

Harry zavrtěl hlavou. „To nic. Jen jsem chtěl říct, že není tak špatný, jak se zdá.“

Aidan si lehl do trávy na záda, kolena pokrčená, nohy překřížené, ruce za hlavou. „Nechtěl jsem, aby to k tomu muži vyznělo kriticky. Víím, že jste ty a on společně pracovali na zničení Voldemorta. Jeho pověst mistra lektvarů s tím jde

samozřejmě ruku v ruce. A ředitel na něj bere větší ohledy – ačkoliv přiznávám, že jsem přemýšlel, proč Severusovi nedal moji pozici, když minulý učitel Obrany odešel. Vyrozuměl jsem, že si Severus přál ten předmět učit.“

„To je všeobecný názor,“ poopravil ho Harry, „ačkoliv jsem Snapea vlastně nikdy neslyšel o tom mluvit.“

Aidan na Harryho letmo pohlédl. „Máš ho rád, že?“

Harry se smutně usmál a znovu se zhroutil do trávy. „To je jedna z možností, jak si to vyložit.“

„Ach,“ pronesl Aidan zamysleně. „Není to moje věc, samozřejmě, ale má tě... Severus... er...“

„Jestli mě má rád?“ zeptal se Harry sarkasticky. „Nevím. Je jako těžce rozlousknutelný ořech.“

„Tomu věřím.“

Z hradu zazněl zvonek a Aidan zasténal.

„Musím zpět.“

Harry vstal také. „Půjdu s tebou.“

Když se vraceli do hradu, Aidan zalovil ve své tašce z Medového ráje. „Čokoládovou žabku?“

Harry se zahihňal a jednu si vzal. „Dík.“

ooOoo

Na cestě zpět do hradu si všimli mnoha studentů spěchajících chodbou takovým napůl kradným způsobem, jako by se ty děti upalovaly podívat na něco nedovoleného. Harry a Aidan si vyměnili pohledy a v poklusu se za nimi vydali.

Centrem zájmu bylo jedno z vnějších nádvoří – ve skutečnosti zbytky zbořené síně, nic víc než vysoké rozbité zdi a několik podpůrných sloupů stojících uprostřed nyní travnatého pole a podepírajících pouze oblohu.

Když se dostali ke klenutým dveřím, Harry zachytil zrádný zápach ozónu a popadl Aidana za rukáv, aby ho zadržel, když kolem nich profičela kletba a vybuchla na kamenné zdi vedle nich. Sprška modrých plamínků stěnu sežehla, ale jinak ji nijak nepoškodila. Akci následovalo studenty sborově zvolané: „Óch.“

Oba kouzelníci vběhli do *místnosti* a rozdělili se.

Kolem dokola stálo asi tucet starších studentů a sledovalo dění. Černošský student s dredy (nebelvír, jak si Harry všiml) seslal sulcové zaklínadlo na dalšího

studenta, bledého chlapce s červenými vlasy (žádný Weasley, což bylo dosti zajímavé, ale zmizel, kterého Harry neznal), který ho zuřivě vyblokoval. Kouzlo přelétlo směrem ke sledujícím studentům.

Harry vytáhl hůlku, právě když profesorka McGonagallová a profesor Snape vstoupili do *místnosti* z druhé strany a zastavili se.

„*Protego*.“ Harry vykryl kouzlo mířící na studenty a sledoval, jak se jeho energie rozptýlila ve štítu, který seslal, než se otočil směrem k duellantům.

„*Expelliarmus!*“ Slyšel, že Aidan vykřikl stejné kouzlo. Odzbrojil tak nebelvírského chlapce a Harry toho zmizozelského – zrovna ve chvíli, kdy hoch vyslal: „*Tundero!*“ na svého protivníka. Hůlka mu vylétla z ruky a kouzlo zabloudilo – přímo k McGonagallové a Snapeovi.

Kladivové kouzlo zasáhlo oslnivým rudým paprskem rozpadlý podpůrný sloup vedle nich. Než stihl Harry vyslovit rušící kouzlo, kameny se otráslly a skácely se na podlahu na hromadu prachu a sutin.

Harry chytil hůlky obou protivníků, hodil je Aidanovi a vystartoval přes trávník. Slyšel, jak různí studenti překvapeně vyjekli jeho jméno.

Profesorka McGonagallová stála zaprášená, ale nezraněná, nakláněla se ke Snapeovi, který ležel vedle obrovského kusu sloupu.

„Profesore!“ Harry přeskočil kus kamene, ale Snape už si sedal a klel.

Harry se sklouzl, až skončil na kolenou. Popadl Snapea za paži. „Jste v pořádku?“

„Ne,“ pronesl Snape nezměrně podrážděně. „Ta sakramentská věc mi leží na šatech...“ Vskutku, jeho hábit byl natažený mezi kusem kamene a jeho vlastní snahou se postavit.

Harry rychle odepnul sponu jeho hábitu. „Nikdy bych si nepředstavoval, že vás budu svlékat v takovéto situaci,“ zamumlal. Snape na to neměl slov, ačkoliv Harry si myslel, že zaslechl pronikavé *och* od postávající McGonagallové.

Snape, osvobozený od kabátu, se se zasténáním posadil vzpřímeně a Harry ho podepřel, aby se mohli oba postavit.

„Jste zraněný,“ zkonstatoval tiše Harry, protože Snape se svou levou paží manipuloval opatrně.

„Zasáhlo mě to, když se to zřítilo,“ odpověděl Snape. „Jen pohmoždění.“

Harry otevřel ústa, ale Snape ho umlčel svým zlostným pohledem.

Aidan jim vyšel vstříc, když se zbavil publika a nařídil dvěma protivníkům, aby počkali.

„Dobrá práce, Harry,“ pronesl s úšklebkem. „Bystrý úsudek a kouzlení.“

Snape si odfrkl, velmi tiše, a Harry řekl. „To jsem já, Harry Potter, poradce na hrdinském poli.“

„Ale...“ Aidan natáhl jeden prst a rychle přešel po Harryho bradě, „zničí to všechn ten hrdinský dojem, když budeš mít na tváři kousky čokolády.“ Na okamžik pozvedl prst s čokoládovou šmouhou. McGonagallová se zahihňala.

Harry se přidušeně zasmál, otíraje si ústa hřbetem ruky.

Aidan se rozhlédl po ostatních. „Někdo zraněný? Severusi?“

McGonagallová se také obrátila ke Snapeovi. Muž svíral svou levou paži a vypadal trochu pobledle. „Severusi? Nechceš navštívit Poppy?“

Snape po ní hodil výmluvný pohled. „Dokážu se o sebe postarat. Děkuji.“

Harry nenuceně pronesl: „Půjdu s vámi a ujistím se, že náhle neupadnete nebo se vám neudělá slabo.“

„Pottere...“ Snape na moment zaťal zuby, zatímco Harry nevinně opětoval jeho pohled. Pak se Snape odvrátil směrem k těm dvěma studentům, kteří proti sobě bojovali, a jeho výraz potemněl.

„Canby!“ vyštěkl a ten rudovlasý zmijozel nadskočil, zbledl až do smrtelně bíla a zdráhavě se přišoural k vedoucímu své koleje.

„Vy půjdete se mnou.“ Snapeova slova byla hrozivě varovná.

„Uvidíme se později, Harry, doufám,“ zkonstatoval Aidan.

„Jo, tady někde... Vezmu jeho hůlku,“ pronesl Harry a Aidan mu podal Canbyho hůlku.

Následoval Snapea a chlapce zpět do hradu, nechal tam McGonagallovou a Aidana vyrovnat se s druhým hochem a nápravou škod.

ooOoo

Harry šel v tichosti za Snapem a Canbym do sklepení. Když dorazili do Snapeovy pracovny, zavřel za sebou dveře, položil Canbyho hůlku na Snapeův stůl a na moment se zadíval na vedoucího zmijozelské koleje s pozvednutým obočím.

„Smím počkat ve vedlejší místnosti, pane?“ Nyní nebyl čas jakýmkoliv způsobem podrývat Snapeovu autoritu a vypadalo to, z pohledu, který mu Snape věnoval – a i z jeho zdvořilé odpovědi – že učitel lektvarů Harryho uvědomělost ocenil.

„Kdybyste mohl, pane Pottere.“

Harry přikývl a odešel do Snapeovy soukromé pracovny, zavřel dveře a odolal pokušení na ně položit ucho. Konec konců to nebylo tak, že by Snapea mnohokrát neslyšel dohnat studenta k slzám. Věděl, že Snape na kluka nebude křičet. Snape si svůj jekot pečlivě vybíral, intenzivní kanonádu dováděl k nejlepšímu výsledku, většinou neočekávaně. Jeho síla byla v kradmém útoku, dostat se pod, spíše než skrz, protivníkovy obrany.

Harry se zahihňal nad svými vlastními metaforami během procházení se po pracovně. Právě se nacházel tam, kde Snape uchovával ty nejhodnotnější a nejnebezpečnější knihy a lektvary – ačkoliv Harry předpokládal, že ty nejhorší z nich byly uzamknuty někde ještě bezpečněji. Místnost vypadala zabydleněji, osobněji, než vnější pracovna. Stůl byl větší a zdobenější, židle se zdála pohodlnější. Všechno bylo znatelně kvalitnější a méně obnošené, i když Harry nezahlédl nic, co by neslo značku novoty.

Harry zaslechl, jak se vnější dveře otevřely a zavřely, a pak Snape vstoupil. Harry mu ustoupil z cesty. Muž prošel kolem stolu a usadil se, mumlaje kletby.

„Jste rozzlobený, že se s ním utkal, nebo že prohrával?“ odvážil se zeptat Harry. „A ještě k tomu s nebelvírem.“

„On neprohrával,“ vyštěkl Snape a Harry se hlasitě rozesmál. Za chvíli hněv ve Snapeově tváři polevil a tělo na židli se trochu uvolnilo.

„Ten chlapec je bystrý, ale nemá žádnou disciplínu,“ zabručel Snape. „Odmítá se začlenit, ovládnout svou vznětlivost a iracionální předsudky.“

Harryho to upoutalo. Snape se ve skutečnosti staral. Vlastně se staral o to, aby se jeho studentům dobře vedlo, ne jen na hodinách, ale celkově. A pak si Harry pomyslel, že si to měl uvědomit daleko dřív, než až teď.

„V podstatě,“ pronesl Snape potutelně, „mi velmi připomíná jiného studenta...“ Zadíval se na Harryho, který přistoupil na jeho hru.

„Hej. Já neměl iracionální předsudky.“

Pozvednuté obočí ho usvědčovalo ze lži. Harry se zhluboka nadechl.

„No... Možná jsem zastával pár názorů, které byly založeny na nesprávných informacích. Nebo... er... vůbec žádných informacích.“

„A jaký je rozdíl?“ zeptal se Snape.

Harry odpověděl malým hláskem: „Ještě jedno slovo a dostanu trest?“

Snape se zasmál, drobným zdráhavým smíchem, jenž Harryho velmi těšil, protože byl jeho původcem.

„To sotva. Už jste vydrhnul všechny moje kotlíky, že až nepříjemně září, a přerovnal všechny moje přísady na centimetr přesně tam, kam na poličkách patří.“ Přisunul si k sobě sešit a brk, otevřel notes na prázdné stránce a namočil brko. Během psaní pronesl: „Všiml jsem si, že jste dnes zjistil, jak naložit se svým časem, aniž byste mě obtěžoval.“

Harry se vrátil k prohlížení mužových poliček a tiše se zasmál. „Neočekávám, že mi za to poděkujete, profesore, ale jsem rád, že jste si všiml.“

Ticho. Harry se otočil. Snape se na něj mračil.

„Co?“

„Poděkuji za co?“

„Že jsem zůstal z vašeho dosahu,“ řekl Harry. „Nechtěl jsem vám být na obtíž, víte.“

Snape přimhouřil oči.

„No, většinou,“ opravil se Harry.

„Takže jste si pro změnu vybral na obtěžování jiného zaměstnance?“

„Hej, hleděl jsem si svého, když Aidan přišel a nabídl mi čokoládovou žabku,“ oponoval Harry. Pak mu došlo, jak to vyznělo. „Um, mimochodem, nemyslíte si, že byste se měl podívat na svou paži?“

„Troufám si tvrdit, že bych věděl, kdyby to bylo vážné zranění, pane Pottere.“ Snape dál pracoval a trochu sebou trhnul. „Zítřka to bude bez pochyby černé a modré, ale nic není zlomené.“

„Pokud to říkáte...“ zamumlal Harry pochybovačně.

„Říkám,“ pronesl Snape. „Máte důvod pro tuto nemotornou změnu tématu?“

„Huh?“

„Měl jsem za to, že jsme mluvili o profesoru Muirovi,“ řekl Snape ležérně.

Harry udržel vážnou tvář, ale uvnitř se šklebil. Snape by se raději *zaavadil*, než by přiznal žárlivost, ale právě tak to Harrymu znělo. Pak ovšem zauvažoval, jestli náhodou neslyšel jen to, co slyšet chtěl. A to mu vnitřní úsměv setřelo.

„Profesor Muir,“ prohlásil Harry. „Dobře. Vypadá jako slušný chlápek.“

Snape si odfrkl.

Harry se zeptal: „Jak si vede v obraně proti černé magii?“

„Jak to mám vědět?“

„Jsem ochoten se vsadit, že máte docela dobrou představu,“ pronesl Harry.

„Vím o tom muži jen málo, kromě jeho reputace. A jeho slabosti pro sladké.“

Harry se zahihňal.

„Přišel z Crowhavenské akademie ve Spojených státech. Předtím učil v Irsku. Jeho záznamy jsou dobré, napsal jednu celkem adekvátní knihu z oblasti černé magie...“

„Vážně?“ zeptal se Harry, více zaujatý Snapeovým názorem na knihu než knihou samotnou.

„Mám ji ve svých pokojích. Můžu vám ji půjčit, pokud vás to zajímá.“

Harry opatrně pronesl: „Rád bych si ji přečetl, pokud se domníváte, že stojí za to.“

Snape neodpovídal, takže se Harry vrátil k vizuální inventuře jeho poliček. Po chvíli s úšklebkem líně prohlásil: „Jed, jed, jed, limonáda, jed...“

Slyšel za sebou ve Snapeově odfrknutí potlačovaný smích.

Harry se zastavil u jedné z lahvíček, jejíž obsah byl obzvláště odpudivě zelený, a řekl: „A tohle?“

Snape vzhlédl. „Hrachová polévka.“

Harry se zasmál. Snape tentokrát nezvedl oči, jen jedno obočí. „Přičichněte.“

Harry vzal lahvičku do ruky, otevřel ji a obezřetně přivoněl. „Ať se propadnu.“

„Navzdory tomu, čemu možná věří vaši *kamarádi*...“ Snapeův tón vyvolal spíše obraz potřísněných rybích vnitřností než Harryho přátel, „nevisím, pane Pottere, ve svém sklepení hlavou dolů, neležím během dne v rakvi a nepiji svým studentům krev, i když jsem často...“ procedil mezi zuby, „v pokušení ji prolít. Já jím.“

Harry po něm kouknul. „Mohu vás v tom případě pozvat na večeři?“

Pero se zarazilo. Snape zvolna vzhlédl.

„Abych vám poděkoval,“ odůvodnil Harry.

„Ještě jsem vás nevyléčil,“ pronesl Snape. Harry mu věnoval podrážděný pohled a překřížil si paže na hrudi. Věděl, že tak vypadají jeho bicepsy obzvláště dobře (Hermiona mu to alespoň tak řekla. Ale od té doby se to neodvážil před někým úmyslně udělat – až do teď).

„U Caliguly?“ jmenoval Harry jednu z lepších restaurací na Příčné ulici. „Pokud máte rád italská jídla.“

„Proč byste si proboha přál se mnou večeřet?“ zeptal se Snape, zaklonil se v židli, oči přimhouřené, jako by očekával nějaký podraz. „A to ani nezmiňuji rozhazování vašich těžce vydělaných galeonů, abyste měl tu výsadu strávit více času v mé společnosti?“

Harry se usmál. „Z obvyklého důvodu. Co říkáte?“

Snape se zadíval na desku stolu. Obočí se mu pozvedla – zřejmě sám zareagoval na to, co vnímal jako výzvu. „No. Musím přece jíst.“ Vzhlédl k Harrymu, jasně očekávaje, že změní názor.

„Chcete se převléknout?“ zeptal se Harry.

Snape vstal. „Možná byste to měl učinit také.“

Harry se zadíval sám na sebe, na pomačkané, od trávy ušpiněné mudlovské oblečení, ve kterém se poflakoval celý den. „Och. Zapomněl jsem.“ Zasmál se. „Setkáme se za hodinu u brány, pane?“

Snape přikývl. Harry ho opustil. Zdržel se zavýsknutí, dokud nebyl dostatečně daleko, aby ho Snape neslyšel.

ooOoo

O padesát pět minut později stál Harry u brány ve svém nejlepším hábitu a pokoušel se nepřečázet sem a tam jako pes žebrající o vypuštění z kotce.

Pruh světla z hradu mu naznačil, že se otevřely hlavní dveře, a tak se okamžitě opřel o kovanou bránu, předstíraje nezájem, a sledoval, jak Snape kráčí svým obvyklým pravidelným, rázným tempem přes trávník. Jeho hábit se lehce třpytil v měsíčním světle, a když dosáhl brány, Harry zjistil, že je ušitý ze sametu.

„Páni.“ Automaticky se natáhl, aby pohladil přední část Snapeových šatů, než se zarazil, předvídaje Snapeův zlostný pohled kvůli své drzosti. „Překrásné,“ pochválil, a pak si uvědomil, že Snape nezářil na něj.

Muž se na něj ani nepodíval. Urovnal si svůj hábit strohým, nepatrně nemotorným pohnutím ramen a pronesl: „Děkuji. Vidím, že se vám nakonec podařilo naučit se základy náležitého oblékání.“

Ale ta slova postrádala svoji pichlavost a Harry přemýšlel, jestli si jen nepředstavuje, že je Snape trochu nesvůj. Možná nervózní.

Nervózní? Snape?

Harry se sám pro sebe uchechtl a galantně mu nabídl ruku. „Profesore?“ Konec konců, tohle byla schůzka. Svým způsobem. *A vystrojil se kvůli mně.* Harry se cítil omámený závratnou rozkoší.

Snape protočil panenky, ale položil své prsty na Harryho paži, těsně nad zápěstí. „Ušetřete mne svých melodramat, pane Pottere,“ zamumlal. „Jsem hladový.“

Harry se znovu uchechtl. *Spíš rande s dikobrazem než obyčejná schůzka. Ale i tak ho беру.*

ooOoo

Vrchní je uvítal v tlumeně osvětlené, elegantní vstupní hale u Caliguly. Uklonil se Harrymu a pohledem přezíravě přešel přes Snapea.

„Ach, pane Pottere. Vítejte zpět. Jsme šťastní, že vás vidíme. A vašeho... hosta.“ Muž věnoval Snapeovi odměřené strohé kývnutí. „Profesore Snape.“ Snape ho ignoroval tím úžasně ušlechtilým způsobem, který si na něm Harry zvykl obdivovat. Způsob, kterým říkal: *Vy byste mi nestál ani za povšimnutí, pokud bych si vás vůbec ráčil všimnout.*

Vrchní okamžitě stočil svou pozornost zpět k Harrymu, promlouvaje o něco tišeji, ale stále slyšitelně: „Jsem překvapený, pane Potter, že vás tu vidím s...“

Harry, zsinálý vzteky, řekl – nebo spíš jednoznačně prohlásil hraně veselým způsobem: „No, vezmeme-li v potaz, že mi profesor Snape zachránil tucetkrát život, a že bych bez něj nebyl porazil Voldemorta, myslel jsem si, že by si minimálně zasloužil, abych ho vzal na příjemnou večeři.“

Vzduch kolem nich zahučel. Vrchní vykulil oči. Letmo pohlédl na Snapea, který tam stál, jako by si neuvědomoval, o co jde, nestaraje se o hovory a pohledy ostatních zákazníků.

Harry se přisunul blíže ke Snapeovi a dotkl se jeho paže. „Možná jsem se zmýlil ve výběru podniku, profesore, omlouvám se.“

„Ne, ne,“ vnucoval se vrchní a vypadal, že se připravuje na nejhorší. „Jsme poctěni, že jste oba přišli, a slibuji vám, že to bude nezapomenutelná návštěva.“

„To už se díky vám stalo,“ zašeptal Snape Harrymu do ucha, slova neslyšitelná komukoliv jinému. Harry se ušklíbl a zachvěl ve stejný okamžik.

„Prosím, pojdte,“ požádal je vrchní. „Ujišťuji vás, že shledáte ten zážitek nádherným.“ Uctivě se Snapeovi poklonil a Harry dumal nad tím, jestli ten potlačovaný samolibý úšklebek na jeho vlastní tváři ladí k tomu na lektvaristově.

Když vrchní viděl jejich váhání, pokynul jim směrem do restaurace. „Můžete jít tudy, pánové? Čeká na vás překrásný stůl.“

Snape a Harry si vyměnili pohledy. Snape mu dal nepatrným přikývnutím svolení a Harry pokrčil na vrchního rameny, že tedy zdráhavě přijímá.

Vrchní zazářil. „Tudy, prosím.“

Usadil je na nádvoří, v poměrně soukromém koutku dostatečně blízko fontány, takže si mohli povídat, aniž by byli tajně vyslechnuti někým, kdo by pro odposlouchávání používal magii.

Posadili se čelem k sobě. Vrchní se poklonil. „Pánové.“

Když se vzdaloval, Snape podotkl: „Přece jen jste se konečně naučil, jak užívat svou popularitu, pane Pottere. Jsem ohromen.“

Harry si tiše odfrkl. „Je to idiot. Lidé vidí jen to, co chtějí vidět, dokud je nedonutíte to dělat jinak.“

Zčervenal, když mu došlo, jak moc to znělo, jako by to řekl Snape, ale muž naproti na něj jen hleděl v zamyšleném tichu.

Ticho pokračovalo, dokud neobdrželi jídelní lístky. Ukrytý za ním Snape pronesl: „Tucetkrát?“

Harry se zasmál. „Možná jsem to pro efekt trochu přikrášlil.“ Mrknul na něj přes vrch jídelního lístku.

Číšník přispěchal s vinným lístkem. Harry si ho vzal, ale Snape po něm chňapnul.

„Žádný alkohol, Pottere.“

„Zmetku,“ zamumlal Harry. Snape se ušklíbl a objednal si drahé burgundské.

Když měli před sebou víno, olej a focacciu* Harry pronesl: „Um... profesore?“

*italský plochý chléb s bylinkami

Snape, krouže vínem, vzhlédl.

„Proč mi pomáháte?“

„Na rozdíl od všeobecného přesvědčení, pane Pottere, já vám nepřeji nic zlého.“

„Jak můžete někoho nenávidět a přesto mu nepřát nic zlého?“

„Co vás proboha vedlo k myšlence, že vás nenávidím?“

Harry jen zíral. Snape udržel svůj neutrální výraz, dokud Harry sarkasticky nevyhrkl: „Och... každý jednotlivý den po celých sedm let strávených v Bradavicích?“

Snape zasupěl jemným smíchem.

„Dobře,“ přiznal Harry. „Byl jste na mě podstatně méně podlý, když Voldemort natáhl bačkory.“

Snape upil vína. Harry sledoval, jak si jeho prsty vybraně pohrávají se skleničkou.

Přišel číšník a převzal jejich objednávky – Snape Harrymu připomněl, aby si nedával nic kořeněného – a pak odešel.

„A ta souvislost vám unikla?“ zeptal se ho Snape s úšklebkem.

Harry zamrkal. „Prosím?“

Snape si povzdechl. „Hrál jsem svou roli,“ pronesl trochu příliš zřetelně.

„To vím,“ řekl Harry. „Ale poté, co byl Voldemort mrtvý, jste ke mně mohl být milejší. Myslím tím – k nám. K nám všem.“

„Pane Pottere...“

„Říkejte mi Harry nebo vás nechám zaplatit účet,“ prohlásil Harry.

„Harry. Hrál jsem roli Voldemortova oblíbence. Neznamenal to – a vskutku neznamená – hrát roli přísného učitele beze špetky trpělivosti pro tupost, lenost a samolibost.“

„Takže říkáte, že *jste* vážně prevít?“ zeptal se Harry s úsměvem.

„To je přesně to, co říkám.“ Snape Harrymu pokynul skleničkou a s pomstychtivou radostí z ní upil. „Skvělý ročník.“

Harry si se smíchem odfrkl. „Vážně jste bastard, že? Proč vás jen k čertu mám tak rád?“

Snapeova ruka zamrzla v procesu pokládání skleničky. Jen na okamžik, ale u Snapea i malé věci mluvily zatraceně nahlas, pokud jste dávali pozor.

„Nemám žádnou šanci zodpovědět tuhle otázku, pane...“

„Účet,“ připomněl mu Harry.

„...Harry. Jen vy můžete vědět, proč mě... máte rád, jak jste řekl. Já mohu nad tím nápadem jen žasnout.“

ooOoo

Brzy jim přinesli jídlo a konverzace pokulhávala, zatímco oba muži značně ukrajovali ze svých těstovin. Jakmile utišili hlad, věnovali se překvapivě příjemné diskuzi o kvalitě jídla a místním prostředí.

Harry usrkl vody a usmál se. Bylo mu tak dobře, že mu ani nevadilo, že to nebylo víno.

Snape ho s pochopením pobídnul. „Něco vás pobavilo, pane...?“

„Účet,“ zamumlal Harry.

„...Harry?“

„Jen jsem přemýšlel. Je to zábavné, ne,“ nadnesl Harry, „kam vás kletba může zavést?“

„Nikdy jste mi nevysvětlil, jak k tomu došlo,“ podotkl Snape.

„Nikdy jste se neptal,“ odpověděl Harry.

„A Bůh ví, že vy nikdy dobrovolně nevyzrazujete nechtěné informace,“ utrousil Snape. Harry se zahihňal.

„Dobře. Šli jsme po Lestrangleových. Objevili se v Německu, ze všech míst právě tam, a ministerstvo vyslalo mě a Kingsleyho. Setkali jsme se s dvojicí německých bystrozorů a vystopovali Lestrangleovi do domu asi šedesát mil od Frankfurtu.“ Harry pokrčil rameny, vzpomínaje na tu vínem porostlou, klamavě tichou a útulnou chalupu.

„Byli na nás připravení,“ vyprávěl dál Harry. „Ty dva německé bystrozory zabili. Kingsley vyvázl s několika popáleninami, ale Bellatrix mě stihla zasáhnout kletbou dřív, než s Rodolphusem unikli.“ Harry zavrtěl hlavou. „Od začátku to byl průšvih. Myslím, že jim někdo řekl, že po nich jdeme.“

„Někdo z německého ministerstva nebo našeho?“ zeptal se Snape.

„To nevím. Nemám žádný důkaz a neviděl jsem nic podezřelého. Jen si myslím, že by na nás nemohli být takhle připravení, kdyby to nevěděli.“ Harry znovu zavrtěl hlavou, pokoušeje se vypudit z hlavy zbytečnou zlost. „V každém případě jsem je chtěl stíhat, ale Kingsley poznal tu použitou kletbu a trval na tom, že se musím vrátit a vyléčit.“ Usmál se.

„Což mě přivedlo zpět k vám. A což nás přivádí zpět sem.“ Gestem přešel po restauraci.

Snape pozvedl sklenku. „Za což vám jménem svých chuťových pohárků děkuji.“

„Jak jsem řekl.“ Harry namotal poslední porci špaget. „Nikdy nevíte, kdy vás zasáhne jaká kletba.“ A bez dlouhých cavyků si vrazil sousto do pusy. Snape obrátil oči v sloup.

„Nevychovaný spratku.“ Mávl na číšníka, aby mu přinesl další víno.

Harry polkl a zvolal za odcházejícím číšníkem. „A lístek na dezerty, prosím.“

„Bezedná propast,“ zamumlal Snape skoro láskyplně.

„Ve vývoji,“ opáčil Harry.

„Začnete růst do stran, pokud si nebudete dávat pozor.“

Harry se zakřenil. „Právě mě napadl způsob, jak si to odpracovat.“

A Snape skutečně zrudnul. „Idiote.“

ooOoo

Opouštěli restauraci až pozdě v noci, přemístili se zpět do Bradavic a v příjemném tichu došli ke hradu. Chodby byly tiché, pochodně ztlumené. Jejich kroky byly jedinými ozývajícími se zvuky v prostoru.

Harry čas od času letmo pohlédl na Snapea, jen aby zjistil, že on dělá to samé, i když ani jeden z nich nepromluvil, dokud se nezastavili na spojnicí chodeb, kde se museli rozdělit. Každá vedla do jiného křídla hradu.

„Děkuji vám za večeři, pane Pottere,“ loučil se Snape.

Harry se vnitřně proklel, když si uvědomil, že, jakmile zaplatil účet, ztratil svou převahu, a že si toho byl Snape dobře vědom.

„Rádo se stalo,“ odpověděl bez zaváhání. „Děkuji, že jste spolupracoval.“

„Spolupracoval?“

„Však víte, že jste se choval, jako že si to taky užíváte.“

„Už zase lovíte, co nemáte,“ varoval ho Snape.

Harry se zasmál. „A tentokrát jsem vás chytil.“ Byl dostatečně shovívavý, aby Snapea nenechal na rozpacích. „Vážně, pane. Bylo to fajn.“

Snape zavrtěl hlavou, zjevně vyvedený z míry.

„Proč vás to překvapuje?“ trval na svém Harry. „Samotnému je mi dobře, ale ve vaší společnosti mi bylo lépe. Proč by mi nemohlo být fajn?“

Snape si smíchy odfrkl, což pro něj bylo skoro tichým zachechtáním. „Příště mě budete chtít políbit na dobrou noc.“ Znovu zavrtěl hlavou, zatímco Harry stál jako přimražený. Chtěl to udělat. Strašně. Od konce večere se pokoušel vymyslet snadný způsob, jak to udělat. *Snazší by bylo vymyslet cestu, jak ukrást drakovi jeho vejce.*

„Co kdybych chtěl?“ zeptal se tiše.

„Chtěl co?“

„Co kdybych vás chtěl políbit na dobrou noc?“

„Pak byste byl vážně zklamaný,“ odvětil Snape okamžitě.

„To líbáte tak špatně?“ dobíral si ho Harry a přistoupil blíž. „Můžete to nechat na mě, abych to posoudil.“

Snape protočil panenky. „Dobrou noc, pane Pottere.“ Otočil se a odkráčel do sklepení.

„Och.“ *Tak tím myslel, že budu zklamaný.* „Dobrou noc, profesore.“

ooOoo

Nebylo nic překvapivého, že Harry nemohl usnout. Poté, co sebou hodinu házel a přetáčel se, vstal, vysprchoval se ve studené sprše, načež to – s klením – zopakoval ještě v horké, aby vyhnal chlad z kostí ven. Pak se oblékl a šel na procházku.

Prošel celou nebelvírskou věž. Vystoupal na astronomickou věž. Dostal se do knihovny, Velké síně a kuchyně, než si sám připustil, že to všechno dělal jen proto, aby se vyhnul touze jít na jiné jisté místo určení.

Takže se vydal do sklepení. Co bude dělat, až se tam dostane, pokud se ve Snapeově pracovně nebude svítit, raději ani nezvažoval. Vážně by pokračoval do Snapeových komnat? Zařukal by?

Harry sám nad sebou zatřepal hlavou, uklidněný, že může tento test odvahy na chvíli odsunout.

A pokud bude mít štěstí, tak napořád.

Zaklepal na dveře Snapeovy pracovny a čekal. Chvěl se. Tady dole bylo vážně chladno. *Jo, Pottere. Chladno. Žádné nervy, ne pro Harryho Pottera, Voldemortova zabijáka. Samozřejmě, že ne.*

Leknutím nadskočil, když se dveře otevřely a v nich stál Snape, zíraje na něj.

„Zdravím. Nechcete společnost?“

„Ne.“ Ale Snape nezavřel dveře a vlastně i trochu ustoupil, takže se Harry protáhl dovnitř. Přední pracovna se topila v temnotě, světlo vycházelo zezadu.

„Co že jste vzhůru?“

„Nemohl jsem spát.“ Harry pohlédl k zadní pracovně, pak na Snapea, stále stojícího u dveří. Měl na sobě černý župan a pod ním něco, co vypadalo jako černé hedvábné pyžamo. „Nehodláte mi nabídnout něco k pití?“

„Ne.“ Zavřel dveře a odkráčel kolem Harryho do soukromé pracovny.

Harry ho následoval. Snape si sedl na kraj stolu, ruce opřené z každé strany. Harry na stole zahlédl skleničku s jantarovou tekutinou, ačkoliv Snape vypadal střízlivý.

„Žádný alkohol,“ pronesl Snape a Harry si uvědomil, že si Snape všiml směru jeho pohledu.

„Ne, já vím. Ale přemýšlet o tom můžu.“ Usmál se. „Proč vy jste stále vzhůru?“

„Také jsem nemohl spát.“

„Ach. Vaše ruka,“ vyvodil Harry. Snape mu věnoval popletený pohled.

„Och,“ vydechl Harry. „Paže vás nebolí?“

Snape se na ni podíval, jako kdyby zapomněl, že ji vůbec má. „Ne.“

„Je černá nebo modrá?“ zeptal se Harry. Snape vyhrnul rukáv županu i pyžama a odhalil tak světlé, šlachovité předloktí, na vnitřní straně byla vybledlá jizva po znamení zla. Vytáhl rukáv výš. Harry se přiblížil a soucitně vydechl nad dlouhou tmavou modřinou na mužově paži.

„Au.“

Snape otočil ruku, očima po ní nezaujatě přecházel. „Budu žít.“ Nechal rukávy spadnout, ale Harry se natáhl a zachytil je. Zastavily se u lokte.

Snape cuknul hlavou, ale Harry se díval na znamení zla.

„Vybledlo,“ pronesl tiše. „Jako moje jizva. Můžu?“ Pohlédl na Snapea, který nic neřekl, a vzal ho za zápěstí. Natočil jeho tělo tak, aby znamení bylo přímo na dohled. Jestli se tím dostane blíž nebo dál do mužovy náruče, to mu bylo jedno. Držel prsty na hnědavé jizvě, vzpomínal.

„Už to... Ještě to někdy...“ Hledal správná slova. „Však víte, bolelo to od té doby? Jako svědění nebo píchnutí, chvilkově?“ Pohlédl na Snapea, pochyboval, jestli mu vůbec porozuměl. „Jako nějaká... noční můra na zlomek vteřiny?“

„Jako kdyby se vrátil,“ řekl Snape, jeho tón byl jemný, upřímný. Harry přikývl, vydechl.

„Pak si uvědomíte, že nemohl, nemůže.“ Harry se lehce dotýkal jizvy, vnímal, jak se Snapeovy prsty chvějí v odezvě. „A probudíte se z noční můry.“ Harry zavrtěl hlavou a usmál se. „Děsil mě k smrti.“

„Nakonec jste měl alespoň nějaký zdravý rozum,“ utrousil Snape tiše.

Harry k němu vzhlédl, v tichosti sdílel to dvojí pobavení i vzpomínky. Cítil, jak se mu Snapeovy prsty sevřely kolem lokte, sledoval, jak Snapeovy oči prozkoumávají jeho tvář pátravým, tázavým pohledem. Harry se naklonil blíž,

nechal svou dlaň spočinout přes Snapeovo znamení zla. Oči se mu samovolně zavřely a ústa otevřela. Cítil, jak ho Snapeův dech horce pohladil po jazyku a vydechl.

A pak... nic.

Harry otevřel oči. Snape se fyzicky ani nepohnul, ale jeho výraz byl znovu uzamčený, kontrolovaný.

„Severusi...“

„Je pozdě.“ Snape se od něj odsunul, nešikovně, postrádaje svou obvyklou ladnost. „Měli bychom... jít do postele.“

Souhlasím, svádělo Harryho říct, ale neměl náladu na žerty. Prahнул po kontaktu, který mu byl na dosah – bože, mohl ho i ochutnat – a znepokojovalo ho, že Snape vypadal, že ho chce, ale ne dost na to, aby tak jednal.

Zkusil to znovu. „Severusi...“

Ale muž zvedl jednu ruku, pevně, ne zlostně, ale neústupně. „Harry. Nech to být.“

Harry se zastavil. Užítí svého křestního jména cítil jako prosbu a zjistil, že nedokáže tlačit na muže, který měl ve tváři očividný nepokoj.

Povzdechl si. „Dobře.“

Snape se začal odvracet. Zarazil se.

Harryho srdce poposkočilo – a pak se propadlo, když Snape opustil pracovnu, aniž by se zastavil či ohlédl.

Harry zhasnul světla a odešel, zamkl za sebou dveře, než se vrátil do svého pokoje. Dostal se do postele, dlouho tam tak ležel, v hlavě mu to vřelo, a pak – kupodivu – usnul.

Den pátý

„Dobré ráno, Severusi. Můžu vám stále říkat Severusi?“

Snape zavřel knihu, kterou držel. Zdálo se, že tu žádost zvažuje. „Domnívám se, že ano.“

„Vážně?“ Harry měl podezření, že vypadá celkem hloupě, když se tak zářivě usmívá od ucha k uchu. A Snape ho v tom utvrdil.

„Pokud vám záleží na mém názoru, tak já to vaše žalostně dychtivé, štěněčí chování neshledávám vůbec přitažlivým.“

Harry se zahihňal. „Záleží, Severusi.“

„Pojďte sem.“ Snape uchopil dobře známou fiólu a skalpel.

Harry napochodoval ke stolu. „Moje krev je vaše.“

„Udělal byste lépe, kdybyste nedráždil muže, který vám hodlá přiložit nůž k tělu, pane Pottere.“ Snape ho vzal za zápěstí.

Harry zavřel oči, snažil se o trpělivost. „Budete mi, prosím, říkat Harry, nebo vás kvůli tomu musím proklít?“

Snape drobným, ale nápadným gestem umístil skalpel na jeho paži do správné polohy. „No, dobře. Vyděsil jste mě tak, že vás poslechnu, Harry.“

Harry si povzdechl, když ho Snape nepatrně řízl do zápěstí. Všiml si, jak byl Snape důkladný – nikdy nezasáhl dvakrát to stejné místo, aby se tak vyhnul poranění kůže, která byla stále ještě citlivá i přes každodenní léčebná kouzla. Pokoušel se neuvažovat o Snapeově přívětivosti – ne, že by to uráželo jeho jemnocit, ale proto, že se pak jeho činorodá žádostivost přetvářela na vřelou kaši pocitů, které rozhodně nebylo vhodné teď předvádět.

Zatímco mu vytékala krev, Harry pronesl: „Ohledně minulé noci...“ a cítil, jak se Snapeovy prsty křečovitě sevřely kolem jeho zápěstí.

„Nemluvme o tom.“

„Jen jsem...“

Snape mu věnoval pohled, kterým ho umlčel, ale Harry cítil, jak se jeho odhodlání zatvrzuje. *Dobře, Severusi. Nebudeme o tom mluvit, ale stejně to nevzdám.*

Beze slova sledoval, jak Snape provádí další přípravy na jeho dnešní lektvar. Zaznamenal, že se roztok tentokrát zbarvil jen do světle šedé a trochu se zaradoval při představě, že už bude brzy vyléčený.

Budeš se pak muset vrátit do práce. A jak hodláš pracovat na Snapeovi?

Lektvarista se otočil a předstíral, že je překvapený, že tam Harryho stále ještě vidí.

„Pane Pottere.“ Zamnul si ruce. Harry nikdy nikoho neviděl, že by to udělal – krom darebáků ve starých mudlovských filmech.

„Harry,“ vytkl mu mladík.

„Harry,“ zopakoval Snape. „Když už jste tady a nemáte co dělat, mohl bych využít vašich služeb.“

Harry zamrkal. „Mých služeb?“

Snape přikývl. „Nebudete to pokládat za příjemné, o tom jsem přesvědčený, ale nemyslím si, že byste se nacházel v pozici, abyste mohl odmítnout.“

Harry se ušklíbl. „Udělám, co budu moci.“

„Následujte mě,“ požádal ho Snape.

Prošli Snapeovou soukromou pracovnou do té veřejné.

Snape se zastavil u svého stolu, zaplněného hromadou úhledně srovnaných pergamenů. „Nahání to strach, Harry?“

Harry se rozhlédl po místnosti. Všechno vypadalo jako obvykle. Pak se pohledem zmateně vrátil ke Snapeovi.

„Tohle jsou eseje prvních ročníků,“ prohlásil Snape s ďábelským úšklebkem. „Oznámkujte je.“

„Cože?“ Na vteřinu si nebyl jistý, zda slyšel dobře. „Och.“ Zavrtěl hlavou. „A to jsem doufal, že budete mít na mysli moje... služby.“ Pokrčil rameny, vklouzнул za stůl a vyhrnul si rukávy (měl totiž tendenci zamáchat si je od inkoustu, když něco usilovně psal).

„Přestaňte si plnit hlavu takovými hloupostmi,“ zamumlal Snape.

Harry pokrčil ramenem, namočil brk a přisunul si k sobě první kupu pergamenů. „Nemůžete člověku vyčítat jeho naděje.“

Snape zkrřížil paže na prsou. „Raději byste se se mnou vyspal, než...“

Harry mu věnoval dlouhý, významný pohled, než rozvážně pronesl: „No, tak si to spočítejme. Na jedné straně se pracně probírat ignorantskými a lajdáckými škrabopisy. Na straně druhé se milovat s neuvěřitelně sexy mužem. Čemu byste dal přednost?“ Přejel opeřeným koncem brku přes své rty a s potěšením sledoval, jak Snape pootevřel ústa, když se na něj tak díval.

Harry vzal jednu esej z hromádky a uhladil ji. „Jen pro srovnání. Dal jste *vůbec* někdy někomu dobré hodnocení? Nechtěl bych poskvřnit vaši pověst.“ Zadržel úsměv, který se mu tlačil na tvář.

Ticho. Harry vzhlédl ke Snapeovi. Muž na něj stále jen zíral. „Profesore? Jste v pořádku?“

Snape zamžikal. „Cože?“

Harry se ušklíbl. „Šokoval jsem vás. Nemyslel jsem si, že je to vůbec možné.“

Snape zčervenál, čímž se mu na tvářích objevily dvě nestejněměrné rudé skvrny. „Vy jste se pomátli.“

„Protože si myslím, že jsem vás šokoval, nebo proto, že s vámi chci mít sex?“

„Velmi zábavné, Pottere,“ prohlásil Snape, dávaje se dohromady. „Myslíte si snad, že cenou za tento lektvar bude vaše tělo?“

Harry pokrčil rameny. „Nevím, jakou má ten lektvar hodnotu. A také netuším, jak vysoko si ceníte soulože se mnou.“

„Ale kdybyste chtěl se mnou... souložit, jak jste se vyjádřil,“ řekl Snape, „pak to může jen těžko být platba za lektvar, ne?“

„Mohli byste si mě svázat a udělat to, jak byste chtěl,“ navrhl Harry.

Snape zkřížil ruce se znovu obnovenou sebejistotou. „Zdá se, že se stále nacházíme v říši vašich vlastních perverzních tužeb.“

„Pravda.“ Harry letmo pohlédl na první esej, namočil brk do inkoustu. Předstíral, že čte. „Takže, jaký pocit to ve vás vyvolává?“

„Ohledně čeho? Svázat vás? Má to jistý půvab...“

Harry si odfrkl. „To se vsadím.“ Nechal konec brku otírat se o své rty, jako by náhodou, zatímco oči upíral na esej před sebou.

„To vy jste to nadhodil,“ připomněl mu Snape. „A držte si ten brk od pusy. Nevíte, kde to leželo.“

Harry zasténal. „Vy mě zničíte. Neutahujte si ze mě.“

Snape si odfrkl. „Do práce.“ Zvrtnul se na místě a směřoval do dveří laboratoře.

„Severusi?“

Snape se zarazil, otočil, zcela jasně očekával další protivnou otázku, kterou by měl slovně odrazit.

„Jak to děláte, že se vám plášť vždycky tak rozevlaje?“

Snapeovi se zvedl jeden koutek úst. „Trik je v tom, že musíte roztáhnout lokty.“

Harry sebou trhnul.

„Avšak ne příliš, jinak lidi řeknou, že to děláte záměrně.“

Harry zamrkal a Snape se nevraživě zasmál. „Správné nošení pláště je umění, pane... Harry.“

Odkráčel ve víru černé dramatičnosti, aby mu dokázal svou pravdu. Harry ho sledoval, jak odchází a propadá v chechot.

ooOoo

Harry pracoval do pravého poledne, kdy se Snape vrátil a dal mu jeho lektvar. Harry ho vypil, zatímco Snape rychle očima probíhal eseje, jež Harry opravil.

U jedné vzhlédl. „Žádné nadržování Nebelvíru?“

„Vy přece nadržujete Zmijozelu,“ odvětil Harry. K jeho překvapení Snape jen něco zavrčel a vrátil se k pročitání.

„Zdá se, že je to přijatelné,“ prohlásil konečně. „Děkuji.“

„A já děkuji vám,“ odpověděl Harry, podávaje mu fiólu zpět. „Je čas oběda.“

„Tak jest,“ řekl Snape, srovnal hromádku esejí a odložil ji na roh stolu.

„Venku je moc hezky,“ pokračoval Harry.

„To je.“

„Přemýšlel jsem, že bych u skřítků objednal společný piknik.“

„Přemýšlel jste?“

„Třeba, že bychom se zašli dolů k jezeru najíst.“

„Hodně zábavy.“

Harry si povzdechl. „Severusi.“

Snape přestal s tou hrou a otočil se s *co-tě-to-proboha-posedlo-že-na-mě-používáš-takový-netrpělivý-tón?* výrazem.

A najednou Harry už netápal. Měl Snapea *rád*. Měl ho rád přesně takového – nezvládnutelného a výstředního a neromatického a sarkastického a rozhodnutého to Harrymu znesnadnit – dokonce i když Harry nemohl přijít na to proč.

Konec konců Snape ho ještě nezabil – a to bylo prakticky vyjádřením pravé lásky.

Ušklíbl se. „Dáte si se mnou oběd, Severusi?“

„Já vážně nemám čas, pane...“

Harry výhružně zabručel.

„...Harry.“

„Začínám se cítit jako kadeřník,“ zamumlal Harry. „Já vím, že máte hodně práce, pane, ale musíte jíst. Sám jste to říkal.“

Snape zavrtěl hlavou. „Ne teď. Musím pro Poppy uvařit nějaké léčebné lektvary a také zahájit přípravy na OVCE.“ Pohledem se vzdálil, jak se v duchu zcela jasně probíral seznamem úkonů. „Pak musím dokončit článek pro Lektvarový měsíčník a pokusit se najít způsob, jakým zahájit výrobu spolehlivého vzorku mého neobyčejného upířího repelentu na konferenci, která se bude konat příští měsíc, když mi dodavatel poslal tak žalostně zvětralou omluvu ohledně prášku z kosti harpyje...“

„Dobře.“ Harry zvedl ruce. „Došlo mi to. Je tu něco, s čím bych vám mohl pomoci?“

„Ne, pokud nemáte čerstvě připravený prášek z kosti harpyje.“

Harry se prohmatával. „Ne na sobě. Takže, žádný oběd?“

Snape se zadíval na hodiny na římse nad krbem.

Harry se odploužil ke dveřím. „Omlouvám se. Nechtěl jsem vás...“

Stále se dívaje na hodiny, Snape řekl: „Měl bych si být schopen udělat malou přestávku okolo druhé, pokud to není příliš pozdní hodina na oběd pro *chlapce ve vývoji*.“

Úžas vlepil Harrymu do tváře úsměv.

Pak se na něj Snape podíval – poměrně vážně, pomyslel si Harry, vezme-li v úvahu skutečnost, že právě prakticky souhlasil se schůzkou. „Budeme jíst tady a já nebudu mít moc času.“

Harry zasalutoval. „Ve dvě hodiny. Tady. Málo času. Mám to. Nechám vás pracovat.“

A málem ze Snapeovy pracovny vyhopsal.

ooOoo

Za pět minut dvě, v rukách dostatečně zásobený koš s polévkou, sendviči a jablkovým koláčem od domácích skřítků, Harry strčil hlavu do Snapeovy učebny, aby zjistil, že studenti mají skloněné hlavy nad svými zápisníky, ale neviděl žádnou známku po Snapeovi.

Nenacházel se ani v přední pracovně, ale dveře do jeho soukromé pracovny byly pootevřené, a tak jimi Harry prošel. Snape byl usazený u svého stolu, psal, čelem se opíral o levou ruku. Měl na sobě jen košili, sako bylo přehozené přes opěradlo pohovky, na které Harry spal.

„Nechal jste je o samotě?“ Harry přeměnil krbový ohradník na malý stolek a položil na něj proutěný koš. Nejprve opatrně vyjmul uzavřenou mísu se zeleninovou polévkou.

Snape krátce vzhlédl. „Další hodinu budou pracovat na eseji, která nevyžaduje žádnou nestabilnější veličinu, než je papír a inkoust. Pokud by to skončilo nějakým výbuchem, pak si buďte jistý, že s nimi nebudu mít slitování.“

Harry se nezatěžoval s komentářem, že by to bylo příznačné. Líbila se mu ta myšlenka, že stojí nad věcí. Rozložil po stole misky, sendviče, ubrousky a příbory, a pak si stoupl a pozoroval Snapea.

Muž psal mrštně a precizně, v pravidelných intervalech zručně namáčel pero a příležitostně si levým prostředníčkem promnul čelo.

Harry už měl v poledne sendvič, takže nezmíral hladem. Ne po jídle. Možná to bylo politováníhodné, protože, když tam tak sledoval objekt svého skutečného hladu, nedokázal bezpečně zamezit pocitům, jež si razily cestu k jeho touze, která se mu vkrádala do kůže a pod ní.

„Co děláte?“ zeptal se a zvolna se přesunoval kolem stolu.

Snape ani nezvedl hlavu, když ho Harry obcházel, ačkoliv Harry postřehl, že se jeho brk přestal přes pergamen, který měl před sebou, pohybovat tak ostrými a výraznými tahy.

„Podepisuji váš rozsudek smrti,“ zamumlal Snape.

„Och. Takže nic důležitého.“ Harry se zastavil za Snapeovou židlí, vdechoval mužovu vůni, cítil ji na jazyku i v žaludku.

„Zdáte se velmi napjatý, Severusi.“

„A souvislost mezi tím a vaší přítomností vám uniká?“

Harry se usmál a nahnul se blíž. Snape se napřímil, už déle nepředstíral, že píše.

„Smím?“ pronesl Harry vedle Snapeova ucha. Položil silné ruce na ramena ztvrdlá jako kámen a pevně je stiskl. Snape dal průchod jednomu upřímnému stenu plnému rozkoše – spěšně utnutému.

„Pane Pottere,“ začal, hrubost jeho obvyklého tónu se drolila jako tabulka čokolády, když ho Harry hnětl. Brko Snapeovi vypadlo z natažených prstů.

Stále ho masíruje, Harry použil svůj palec, aby shrnul na stranu prameny černých vlasů a dotkl se rty místečka pod Snapeovým pravým uchem. „Hmm?“ Jeho ruce zrovna tak dobře mohly pracovat na jeho vlastním vzrušení. S každým stlačením Snapeových svalů ztvrdnul víc.

„Co to... Och...“ To slovo začalo jako poznání a skončilo jako vleklý sten, když Harry vsál tu citlivou kůži na jeho hrdle. Bože, ten muž chutnal jako kakao, temné a plné a hořké a báječné...

Harry se usmál, vnímal, jak po něm Snapeovo tělo touží. Viděl, jak se jeho ruce vznesly z desky stolu a natáhly se k němu.

Pak se ty prsty stáhly v pěst, Snape vstal ze židle a udeřil ho do břicha, jen těsně minul jeho rozkrok.

Harry syknul, odstrčil židli a přibližoval se ke svému těžce oddechujícímu bývalému profesorovi, který ustupoval, až dokud nenarazil do zdi.

„Ne-máš ani... tušení...“ vyslovil Snape, oči měl zastřené touhou. Harry se usmál a zlehka Snapea přišpendlil svým tělem ke zdi. Snapeovy ruce mu neúspěšně spočívaly na hrudi, zoufale neschopné ho odtlačit.

„Pak bys udělal lépe, kdybys mi řekl, co dělám špatně,“ prohlásil. Harry, lehce přitisknutý k vyššímu muži, ho políbil na krk – cítil, jak Snape namáhavě polkl – pak ochutnal jamku mezi klíčními kostmi, zatímco prsty rozepínal košili, kterou měl Snape na sobě. „Protože mě to přijde ohromně příjemné.“

„Mm... Harry... Mmm...“ Ty zvuky zněly napůl jako nesouhlas a napůl jako potěšení, ale jediné, co Harry potřeboval, bylo povzbuzení od těch rukou posouvajících se k jeho hlavě. Mužovy prsty se mu pevně zabořily do vlasů, když klesal po Snapeově obnaženém hrudníku dolů – nepočítal obě cesty, kdy slízal a okusoval mužovy bradavky, až se pevně smrštily – aby ochutnal jeho břicho. Snape se chvěl a Harry sklouzl jednou rukou vzhůru po vnitřní straně Snapeova stehna. Jeho snaživé prsty našly a objaly zřetelnou – velmi zřetelnou – skutečnost, že se to Snapeovi líbí. Hodně.

Harry stiskl. Mistr lektvarů zalapal po dechu a zvrátil hlavu dozadu, držel se Harryho, přitahoval si ho blíž.

Dveře do vnější pracovny se s třísknutím otevřely. Oni od sebe odskočili.

„Profesore!“ Dva souzvučné dívčí hlásky zněly naléhavě.

Harry si vzpomněl, že jsou vnitřní dveře pootevřené, a tak zaplul pod stůl o zlomek vteřiny dřív, než se otevřely dokořán.

„Pro...“ Dívčin hlas se zarazil, jako by byl přeříznut nožem.

A Harry mohl vidět proč. Ježíši. I přes vlastní vzrušení se Harry téměř rozesmál při pohledu na Snapea rozvaleného na zdi – ruce měl rozpražené, kolena pokrčená, košili rozhalenou, vlasy nepořádně rozhozené, tvář zčervenalou a oči divoce planoucí. Stejně tak mohl mít na své těžce se zdvihající nahé hrudi vytetované slovo SEX.

Jedna z dívek vyjekla. Ta druhá vykoktala: „Pa-pane... Osborne... on převrhl svůj kotlík... s dračí zhoubou... A ono se to teď prokousává skrz podlahu...”

Harry sledoval, jak se Snape dal s heroickým úsilím dohromady. Narovnal se, zapnul si košili, hodil vlasy dozadu, popadl svůj kabát z pohovky a prohnal se místností.

Dívky ho nenásledovaly okamžitě.

„Och. Můj. Bože,” vydechla jedna z nich.

„Já vím. Páni,” pronesla užasle druhá. „O co si myslíš, že tady šlo?”

„To nevím, ale mám dojem, že zkusím najít způsob, jak od teďka dostat nějaké tresty!”

„To by neměla být nijak tvrdá práce,” odpověděla druhá.

„Když už mluvíme o tvrdosti,” zamumlala její kamarádka. „Viděla jsi...”

Jejich posměšné a hihňavé hlasy se vytratily, až když opustily pracovnu.

Harry se pokoušel nezaúpět. Skutečně ho viděl. Viděl a cítil a ochutnal a vnímal a ty zatracené holky je museli vyrušit právě když... Zatnul zuby a vylezl zpod stolu.

Studená sprcha. Famfrpál. Chození po kopcích. Cokoliv. Alespoň pak budeš klidný, až tě Snape zabije. Což se po tomhle zcela jistě stane.

ooOoo

Celé odpoledne zůstával mimo hrad, procházel se po kopcích, skládal a zavrhoval omluvu za omluvou, až nakonec skončil v Prasinkách, kde si dal v osamění vleklou, otravnou, neslanou nemastnou večeři, než už to nemohl vydržet a vrátil se do Bradavic. Došel přímo ke Snapeově pracovně a zaklepal.

„Vstupte.”

Otevřel dveře – jen na malý, kající průzor – a zůstal stát. „Smím jít dál?”

Snape za stolem vzhlédl. Čelisti pevné, po lících se rozlila červeň. „Pojďte dál.”

Harry vstoupil, zavřel dveře, došel před Snapeův stůl a zastavil se, s hlavou skloněnou, rukama plaše za zády.

„Och, pro Boží umučení, ušetřete mne, Pottere,” pronesl Snape, zcela jasně podrážděný a pobavený zároveň.

Harry zvedl hlavu, obrovsky se mu ulevilo. „Vážně. Já... Bylo to ode mě v mnoha směrech nepatřičné. Myslím tím, že jsem to *chtěl*... Chci to už tak dlouho...”

Snape mávl rukou a Harry ztichnul, čekaje na jeho smrtelný ortel.

„Ano, bylo to nepatřičné,“ řekl Snape, protočil pero v ruce, než ho položil. „Ale...“

Harry vyčkával, ale ten jednoslabičný odklad nic nenásledovalo.

„Omlouvám se, že jsem vás urazil,“ dovolil si konečně vyslovit.

Snape odpověděl: „Neurazil jste mě. Jen... překvapil.“

„Na muže, který bez ustání hleděl smrti do tváře – zatraceně, skoro úplně smrt políbil na rty,“ pokračoval Harry a sledoval Snapeovu reakci, „bych si myslel, že vás nemůže překvapit nic.“

„Pro vaši informaci,“ dodal Snape klidně, „smrt učinila o hodně víc než jen, že mě, jak jste tak poutavě vyjádřil, plně políbila na rty. Opakovaně jsem jí dovoľoval, aby mě zmlátila do krve a sexuálně zneužívala do bezvědomí.“

Harry zíral. Ta planá špetka naděje, že si Snape dělá legraci, se mu musela ukázat na tváři, protože mužův výraz zkameněl.

„Nebyla to milostná aféra, pane Pottere. Byl to válečný zločin.“

Harry cítil, jak mu tvář hoří, zatímco mu hrůza obracela žaludek. „Kriste. Je mi to líto.“

„To není nutné.“

„Stále mi to může být líto.“ Harry klesl na pohovku, zděšený sám sebou kvůli tomu, že se choval, jako by tohle všechno byla jen hra. „Krucí.“

„Nezmiňuji to kvůli soucitu,“ pronesl Snape vyrovnaně. „Ale abyste pochopil, že kvůli tomu pro mě... sex není... jednoduchý.“

Bože. Bože. Znásilnili ho. A já...

Rozpálený sebenenávisť Harry vyhrkl: „A já vás pořád nutil. I když jste mi řekl, ať přestanu...“

Snape zvedl ruku. „Stačí. Jsem zcela schopen se ubránit napadení. Vy jste mě nenapadl. Byl jsem... rozpolcený, ne polekaný.“

Harry si i přes tu hrůzu uvědomil, co Snape říkal. Přinutil se, aby ta slova opustila jeho stažené hrdlo: „Děkuji vám.“

Snape zamrkal, zvedl hlavu. „Za?“

„Že jste si dělal starosti s tím, abyste mi to vysvětlil, spíše než abyste mi řekl, ať se jdu vycpat. Cení si toho, neboť o tom pravděpodobně nechcete mluvit, a já... vážím si toho, že jste mi věřil natolik, abyste mi to pověděl.“ Harry zavrtěl hlavou. Měl jen malé tušení o tom, jaké druhy činností mohli Voldemortovi

následovníci nazývat zábavou. Zavřel oči, bylo mu na zvracení, že něco z toho musel Snape vytrpět. „Proklatě. Jsem takový osel. Kdybych to věděl...”

„Harry.“ Snapeův neústupný hlas ho zastavil. „Nevěděl jste to.“ K jeho překvapení a úlevě Snape lehce zčervenal, než dodal: „A... já jsem díky vám zjistil... že to... vy jste...”

Harry se mdle usmál. „Že pro vás nejsem tak odpudivý – to jste chtěl říct?“ Cítil se o trošku lépe. Jen o trošinku.

Snape si tiše odfrkl. „Ano. Ale odpověď zní ne. Děkuji, ale ne.”

To smazalo Harrymu úsměv. Povzdechl si. „Dobře. Omlouvám se, že jsem dotíral.”

„Nemohl jste to chápat a já jsem to měl vysvětlit dřív, ale...” Snape se zasmál, tichých, sebe odsuzujícím smíchem. „Mám za to, že jsem nevěřil, že byste mě doopravdy...”

„Chtěl?” doplnil Harry. Snape neodpověděl. „I přesto děkuji, že jste mě prostě jen řádně neproklel.” Postavil se. „Ale chápete, že o vás stále stojím, a že tohle na tom nic nezměnilo?”

Snape na něj pohlédl s očividným překvapením.

„Řekněte: *Ano, Harry, chápu, že o mě stále stojíš.*” Harry čekal, jedno obočí vyklenuté. Byl by absolutně vyvedený z míry, kdyby ho Snape poslechl.

„Já... Já to nechápu,” odpověděl Snape, odvraceje pohled.

„Och. No, s ohledem na to, že jsem se choval jako pitomý, nadržený puberták, odhaduji, že bych neměl být překvapený.” Zazubil se, když viděl na Snapeově tváři náznak úsměvu. „Ale chápete to teď?”

„No, ne, *nechápu,*” kličkoval Snape. Harry si výmluvně povzdechl. „Ale vezmu vás za slovo,” usoudil učitel lektvarů.

Harry se sunul směrem ke dveřím. „Já... Severusi, vážně mě to mrzí...”

„Přestaňte se omlouvat,” prohlásil Snape. „Já...” Znovu celý zčervenal a Harrymu došlo, že to není z rozpačitosti, ale z frustrace a hněvu, že mu jeho vzpomínky nedovolí uvolnit se a užít si to, co mu Harry nabízel. „Přišlo mi to...”

„Příjemné?” navrhl Harry jemně, stále se přesouvaje ke dveřím. To poslední, co by chtěl, bylo, aby si Snape myslel, že se ho pokouší znovu svádět, po tom všem co se dozvěděl.

Snape ostře vydechl, jako když práskne bičem. „Ano.”

„Mně také,” potvrdil Harry. „Uvidíme se zítra.” A pak rychle odešel.

Den šestý

Harry se toho rána zarazil před Snapeovými dveřmi. Snažil se neklepat. Nenáviděl to, že se cítí, jako by ho něco nutilo zvednout ruku a zaťukat na dveře.

Otevřely se. Prošel skrz přední i zadní pracovnu do laboratoře.

Snape byl usazen u svého obvyklého stolu. Sypal nějaký modrý prášek do kádinky se zeleným obsahem, který jiskřil.

Jeho pohled na okamžik zaletěl k Harrymu. „Dobré ráno.“

„Dobré ráno,“ pronesl Harry a v duchu sebou cuknul. *Sakra, sakra, sakra. Jak ti je? Dobře, díky. O co tu k čertu jde? Včera jsme byli přátelé.*

„Spal jste dobře?“

Harry zaťal čelisti. „Ano,“ zalhal. *Kriste.* Zastavil se vedle Snapea, natáhnul ruku a sledoval vyschlýma svědícíma očima, jak Snape jeho paži pohladil, zastavil se, nařízl a natočil ji nad fiólu.

„Vypadá to, že bych se měl omluvit,“ řekl Snape posléze.

Harry zaúpěl. „Nejprve zdvořilost a teď tohle? Co ode mě chcete? Krev?“

A – díky všem zakladatelům! – Snape zafrkal.

„Severusi,“ prohlásil Harry naléhavě. „Prosím, tohle nedělejte. Nebudte ke mně... zdvořilý. Copak to už není za námi?“

„Slyšíte se, co říkáte?“ vyzval ho Snape.

„Ano, ale vy víte, co mám na mysli.“

Snape překryl řez, položil fiólu s krví na stůl a zamumlal léčivé kouzlo.

„To vím,“ odvětil pak, než Harryho paži pustil. „Ale i tak mám pocit, že... Že to ode mě nebylo fér, že jsem vás... povzbuzoval, ač nevědomky, když jsem věděl, že nebudu schopen...“

„Povzbuzoval mě? Protože jste mě nezabil?“ Harry se zachechtal. „Vy jste jen sotva svůdník, Severusi. Nenalákal jste mě do ničeho, pokud vás to znepokojuje.“ Stáhl si rukáv dolů. „Jestli je někde chyba, tak na mojí straně.“

„Ne.“ Snape zavrtěl hlavou.

Harry ho po několik minut sledoval při práci. Záviděl mu, že měl něco, čím mohl zaměstnat své ruce, a nenáviděl to, jak trapně si připadal. Kůže ho páčila, jazyk ležel v jeho ústech jako leklá ryba.

A nenáviděl se ještě víc kvůli hlasu ve své hlavě, hlasu, pro který neměl žádnou odpověď, hlasu, který se mu vysmíval: *Takže co? Teď, když ho nemůžeš přefiknout, tak mu nemáš co říct?*

„Uvidíme se v poledne.“ Harry odešel. Ani neviděl, jak se Snape otáčí a otevírá ústa, jako by ho chtěl zavolat zpět.

ooOoo

„Harry. Jak se cítíš?“

Harry sebou cuknul, a pak vzhlédl, aby uviděl Aidana Muira, opětovně oblečeného v mudlovském oděvu, který měl pod lehkým rozepnutým školním hábitem. Odpolední slunce za ním mu dodávalo rozostřenou svatozář.

Harry se krátce pousmál, než dovolil své tváři propadnout se do chmurné masky, kterou nosil celý den. „Rozpačitě,“ připustil.

„Z čeho?“

„Ze Snapea.“

Aidan se usmál a strčil prsty do kapsy u džínsů. „Chápu. Mohu něco udělat, abych ti pomohl?“

Harry pokrčil rameny. „Pochybuji.“

Strávil celé ráno tím, že pomáhal Hoochové trénovat havraspárský famrpálový tým – cvičení mu dělalo dobře, třebaže zjistil, že mu uctívání hrdiny leze nedospěle na nervy ve smyslu *každý mně chce, kromě toho jednoho, kterého chci já.*

V poledne se vrátil do Snapeovy laboratoře, stále zaražený a vnitřně sešroubovaný. A tam zjistil, že je možné, v protikladu k jeho přesvědčení, aby se cítil ještě hůř.

Kádinka tam byla. Vzkaz tam byl. Snape ne. Na lístku bylo napsáno: *„Musel jsem si jít něco zařídit. Tohle je váš lektvar. S.“*

Harry civěl na vzkaz. Slova se mu rozostřovala, když si uvědomil, co by dal za ještě jednu větu – třeba posměšné: *„Ničeho se nedotýkejte,“* nebo panovačné: *„Vypijte to až do dna,“* nebo cokoliv, čím by mu ukázal...

Ukázal co? Že jsme stále přátelé? A jsme?

Harry položil lístek dolů, odolávaje touze ho spálit na uhel. Vypil lektvar a odešel.

Vyhýbá se mi.

Jo, Harry, protože nejsi středem jeho světa a podstatou jeho existence. Je nad rámec sféry pravděpodobnosti jasné, že má i jiné věci na práci.

To přinutilo Harryho zasmát se nahlas. Věděl, že se chová iracionálně. Ale takové pocity prostě jsou. Potřeboval si uspořádat své emoce a promluvit se Snapem. To bylo to, co potřeboval. Potěšilo ho, že došel alespoň k jednomu závěru:
Uspořádat si své pocity.

A to právě teď dělal, stočený v rohu na jedné z laviček na jednom tichém bradavickém nádvoří.

Nebo spíše se snažil dělat. Pokoušel se a selhával velkolepým způsobem, ale nic z toho se u chlapce-který-přežil neočekávalo.

Harry si povzdechl a znovu na Aidana zamžoural.

„Je možné chtít nebýt obyčejný, ale ani být neobyčejný?“ zeptal se.

Profesor zamrkal. „A co ti pak zůstane?“

Harry trhnul rameny. „Nevím. Klid v duši?“

Aidan na něj laskavě shlédl. „Potřebuješ rozptýlení? Jdu právě do Prasinek.“

„Jo.“ Harry vstal. „Za chůze se mi stejně líp přemýšlí. Dík.“

ooOoo

První zastávka byla u Polyglotů. Byl to mdle osvětlený a prachem pokrytý obchod se vzácnými knihami v zadní uličce Prasinek. Většina knih byla už používaná, některé z nich jasně ohavným způsobem – krev a propálené značky donutily Harryho přemýšlet o nemocničním oddělení – a byl si docela jistý, že velké množství svazků nebylo legálních. Byl prostě u vytržení.

Majitelkou byla jakási vysoká, štíhlá žena s dlouhými bílými vlasy a brumbálovským leskem vševědoucnosti v oku.

Zatímco se Aidan rozhlížel, Harry se jí z rozmaru zeptal: „Je tady ve městě nějaké místo, kde bych mohl koupit velmi vzácné, ale eventuálně nelegální – avšak čerstvé – přísady do lektvarů?“

Prohlédla si ho zvolna od hlavy až k patě. „Harry Potter.“

„Možná.“

„Nepracujete náhodou pro ministerstvo?“ Její hlas byl sladký, kousavý a drobný současně, jako citrónový koláč.

„Slyšel jsem, že se to říká.“ Harry se jakoby povrchně rozhlédl po obchodu.

Ostražitě se usmála. „Nelegální přísady do lektvarů?“

„Eventuálně nelegální,“ zopakoval. „Je to pro... přítele.“

A Harry se pousmál, trochu smutně. Přítel. To nebylo to, co chtěl, a to byla sice směla, ale i tak by to bral.

Stará žena ho nasměrovala do obchodu, který nikdy nespatriil, na ulici, kterou nikdy neviděl – ulici, o které si byl poměrně jistý, že neexistovala, když byl naposledy ve městě, ačkoliv u Prasinek jste si nikdy nemohli být jistí. Vyzvedl si tam, co potřeboval, a vrátil se k Polyglotům, právě když odtamtud Aidan odcházal s taškou knih v podpaží.

„Budu muset některé z nich zabavit?“ zeptal se Harry.

Aidan kývnul k drobnému balíčku, který si Harry zastrkoval do kapsy. „Mohl bych se ptát na to samé.“

Harry předstíral, že celou záležitost zvažuje. „Řekněme, že jsme si kvit.“

Aidan se rozesmál. „Takže další jsou Krucánky a Kaňoury? Potřebuji nějaké výtisky knih.“

Zatímco Aidan platil za svou kupu nijak drahých brožur, Harry si prohlížel sekci bestsellerů. Uviděl tam publikaci *Obrana proti černé magii: Analýza* od Aidana Muira.

„Och,“ pronesl Harry, vzpomínaje, „zapomněl jsem Severuse požádat, jestli bych si mohl půjčit jeho výtisk.“ Zvedl knihu z regálu. Počítal s tím, že pokud Snape svůj výtisk nespálil, pak zřejmě stálo za to ho vlastnit.

Aidan na Harryho pohlédl. „On má kopii?“

Harry se usmál. „Řekl, že je... Jak bylo to slovo? Adekvátní?“

Aidan se rozesmál. „Vskutku chvalozpěvy. Ale myslel bych si, že kdyby ses ty nebo profesor Snape rozhodl napsat knihu o černé magii, tak ta moje bude hbitě zahozená v odpadkovém koši.“

Harry zavrtěl hlavou. „Voldemort nebyl jediným druhem zla na světě.“

Knih. To bylo něco, o čem předtím nikdy nepřemýšlel. Vlastně si užíval svou kratinkou učitelskou zkušenost v Brumbálově armádě a během války s Voldemortem se naučil hodně o praktikování obrany proti černé magii, ale nikdy neuvažoval o tom dát ty dvě věci dohromady s pomocí papíru a inkoustu. Těšil se z té fantazie, zatímco platil za Aidanovu knihu.

Když opustili obchod, sneslo se k nim něco malého a černého. Oba se automaticky přikrčili, rukama sahalo po hůlkách, dokud se ta věc zase nevznesla a nezahoukala na ně.

„Nějaká sova,“ pronesl Aidan, když se to drobné stvoření vzneslo nad Harryho. Harry natáhl ruku a sova mu spočinula na paži. Byla větší než Papušík, ale o hodně menší než Hedvika, s peříčky jakoby zamazanými od sazí. Zamyšleně na něj upřela oči, pak se zadívala na Aidana a houkla na něj, než se na Harryho paži natočila bokem, aby ho přiměla vzít si lísteček přivázaný k její nožce.

Harry podal svou tašku Aidanovi a zručně seslal kouzlo, kterým uvolnil útržek pergamenu (kdyby to dělal ručně, riskoval by, že přivodí maličké sově nějakou újmu – naučil se to kouzlo, aby se mohl vypořádat s Ronovým Pašíkem). Sovička mu vyskočila na loket, jemně a překvapivě ho d'obla do tváře a odletěla zpět k Bradavicím.

Harry se ušklíbl a díval se, jak odlétá, než rozvinul vzkaz.

„Přijďte za mnou. S.“

Harry byl zmatený, ale měl radost, a tak strčil kousek pergamenu do kapsy a převzal si svou nákupní tašku. „Musím se vrátit.“

Aidan chvíli studoval výraz Harryho tváře, a pak se usmál. „Dobré zprávy?“

Harry pokrčil rameny. „Ještě nevím. Už jsi hotový?“

„Před Medovým rájem?“ pronesl Aidan pobouřeně.

Harry se zakuckal. „Zapomeň na to. Uvidíme se později.“

„Hodně štěstí, Harry,“ zavolal na něj Aidan, ale to už Harry spěchal ulicí pryč.

ooOoo

Harry vpadnul do Snapeovy pracovny bez klepání. Nikdo nikde. Vletěl do zadní pracovny. Nikdo nikde. Spěch ho opustil až přímo v laboratoři.

„I podnapilý trol má více ladnosti, než jste právě předvedl.“ Snape přebýval u Harryho stolu, zády ke dveřím. „Jak se dokážete během famfrpálových zápasů udržet na koštěti?“

Harry se zarazil, popadaje dech. „Volal jste?“

Když se Snape otočil kolem své osy, držel v ruce kádinku s čistou tekutinou. To by Harrymu samo o sobě neřeklo vůbec nic, ale výraz potlačovaného triumfu na Snapeově tváři ten problém odstranil.

„To jsem já?“ zeptal se.

Snape obrátil oči v sloup. „Odpověď na otázku, na kterou byste se byl zeptal, kdybyste měl fungující mozek v hlavě, zní ano.“

Harry cítil, jak se mu na tváři roztahuje úsměv. „Jsem vyléčený?“

Jeden koutek Snapeových úst se zdvihl. „Jste vyléčený.“

„Ano!“ Harry zvedl pěsti. „Děkuji, pane.“

„Myslel jsem si, že to budete chtít vědět okamžitě,“ pronesl Snape poté, tak nějak divně. „Doufám, že jsem nepřerušil něco důležitého.“

„Hm? Ne,“ odpověděl Harry zmateně. „Ne, ani ne.“

„Fuligo vás našel v Prasinkách.“

Harry byl zmatený ještě víc, než si uvědomil, že Fuligo musí být ta drobounká černá sovička, kterou Severus použil.

„Och. Byl jsem na nákupech s Aidanem.“ Usmál se. „Byli jsme jako nějaká dvojice puberťáček.“

„Doufám, že jste našel, co jste potřeboval,“ odvětil Snape tiše.

Harry se zazubil. „Jo, to ano.“ A pak si uvědomil, co Snapeova otázka možná znamenala a jak jeho odpověď asi vyzněla. Žaludek se mu zhoupl – než se opětovně vzpamatoval, když mu došlo, že se o něj Snape zajímá. Více než jen o přítele.

Ledaže by to pochopil špatně. Což se pravděpodobně i stalo. Nebo ne. Ale...

Bože všemohoucí. Přišel jsem o rozum.

„Severusi.“

Muž obezřetně vzhlédl. Mračil se jako bouřkové mračno.

„Ne takhle,“ chlácholil ho Harry.

„Jak ne takhle?“ zeptal se Snape pedantsky, skoro odporně.

„Víte, co mám na mysli,“ pronesl Harry podrážděně. „Aidana.“

Bouře na Snapeově tváři ustoupila. „Ach.“

Harry začal bubnovat jednou rukou do druhé. Chtěl ho obejmout. Přemýšlel, že by mu mohl minimálně potřást rukou, ale Snape se jasně vyjádřil, že nechce, aby se ho Harry dotýkal.

„Děkuji vám,“ prohlásil místo toho, vnímaje, jak bezcenně to znělo. „Děkuji vám, že jste mi znovu zachránil život.“

Snape stáhl rty k sobě. „Poděkujte mi tím, že budete dávat větší pozor na svou obranu.“

K čertu s tím. Harry omotal kolem muže své paže, věnoval mu kratinké, pevné objetí, líbnul ho na tvář, a pak přerušil kontakt, než se mohlo přihodit něco neodvolatelného.

„Děkuji vám,“ zopakoval. Snape, zčervenalý a zneklidněný, si dovilil kratinké pousmání, než se otočil zpět k laboratornímu pultu.

„Rádo se stalo, pane Po...“

Harry zvedl pro výstrahu ruku.

„Harry,“ změnil Snape hladce směr projevu. Hodiny na zdi odbyly, a tak dodal, zíraje na vrch stolu: „Je... je právě čas večeře.“

Harry letmo pohlédl na hodiny a chvíli sledoval, jak se na nich sem a tam šourají malincí šotci. „Fajn,“ pronesl. Přemýšlel, že by to byla perfektní chvíle sem proklouznout a zanechat zde to malé překvapení. „Umírám hladu.“

„Vracíte se večer do Londýna?“ zeptal se Snape, zatímco bezúčelně přesouval lahvičky a nože.

„Myslím, že zítra,“ odpověděl Harry. Díval se, jak sebou Snape vrtí, a přál si, aby jediné dva důvody, které mu přišly na mysl pro to, aby muž byl nervózní, nebyly úplnými protiklady. „Do té doby mě nečekají a mně se ta krátká dovolená tady líbí. Je to skoro jako bych se vrátil do školy, jen bez závazků.“

Snape se tiše zasmál. „Konec konců, vaše pracovní morálka by nemusela snést takové přepětí, že?“

Harry se usmál. „Možná jsem si prostě užíval vaši společnost.“

Snape přestal s ošíváním. Ztuhnul. Harry couvnul, ruce omluvně zdvižené.

„Omlouvám se. Nemyslel jsem to tak. Prostě mi to ujelo.“

Snapeovy prsty se schoulily do pěstí. „Přál bych si, abyste se přestal chovat, jako byste očekával, že vás prokleji pokaždé, když se mnou...“

„To slovo je flirt,“ prohlásil Harry klidně. „Pokusím se s tím přestat.“

„Kdybych byl ve vaší kůži, nedělal bych si s tím starosti,“ řekl Snape. „Po dnešním večeru už na tom nebude záležet.“

Harry zacouval ke dveřím. „Uvidíme se u večeře?“

Snape přikývl a Harry odešel, tiše se zahrnuje výčitkami. Přijal a respektoval Snapeovo odmítnutí – tak proč se nedokázal oprostít od říkání a dělání věcí, které ukazovaly opak?

ooOoo

Temnota. Ticho. Harry se pohyboval pomalu a tak nehlučně, jak jen uměl – a on to, navzdory Snapeovým narážkám, uměl. Skrz chodby, skrz zamčené dveře, které se silou Harryho vůle a s pomocí zašeptaných slov odemkly, skrz pokoje protkané pruhy světla a stínů ke svému cíli. Vsunul jednu ruku do kapsy hábitu a vytáhl svůj drahocenný náklad.

„Harry?“

Harry ztuhnul. Hlavou mu zakroužila nepodstatná myšlenka – *odcházím a on se konečně naučil říkat mi jménem* – než se otočil od Snapeova stolu a pohlédl na muže stojícího ve stínech u dveří do jeho soukromé pracovny. Tolik k tajnému proklouznutí.

„Co tady děláte?“ zeptal se Snape. Zmateně, ne zlostně. Už to samotné Harrymu bolestně sdělilo, jak daleko spolu došli. „Proč nejste na večeři?“

Harry si povzdechl. „A proč vy tam nejste?“

Snape, ignorující otázku, se zamračil, když pohledem přeběhl z Harryho tváře dolů k jeho prstům.

„Co je to?“

Harry položil krabičku dolů a couvnul, zatímco se Snape přibližoval. „To je pro vás.“

„Vy...“ Snape přešel ke stolu, uchopil krabičku a odklopil západku. Pohlédl na Harryho.

Harry pokrčil rameny. „Zaručeně čerstvé. Ta harpyje je ještě stále proklínala, když ji skolili.“ Zazubil se.

„Harry...“

„Věděl jsem, že to potřebujete, tak jsem...“

Snape ho syknutím umlčel, mračil se. „To od vás bylo pozorné.“ Zručně zavřel krabičku, ale svůj pohled zaměřil na víko. „Chtěl jste to tady nechat, zatímco budu pryč, že?“

„Nechtěl jsem, abyste si myslel, že se vás... um... však víte, snažím tím koupeným dárkem svádět. Nebo cokoliv.“ Couvnul směrem ke dveřím. „Jen jsem tím chtěl říct, že děkuji. A nepřál jsem si, abyste se cítil nesvůj.“

„Jsem poměrně spokojený s pocitem, že se teď ve vaší přítomnosti cítím nesvůj,“ řekl Snape, hlasem stále nepřirozeně klidným. Prsty pravé ruky pohladil leštěný povrch krabičky.

Harry vrazil do dveří a Snape prudce zvedl hlavu. Jeho oči, zmatené a trochu planoucí přejížděly po Harryho tváři.

„Raději... bych měl jít.“ Harry počkal dalších pět namáhavě spočtených vteřin, cítil Snapeův pohled, kterým se propaloval do něj, skrz něj. Bolelo to a Harry chtěl, aby to nikdy neskočilo.

Snape neřekl nic. Svými prsty pevně svíral krabičku a oční víčka nechal klesnout.

Harryho plíce se znovu rozeběhly k životu.

„Dobrou noc, Severusi.“ V krku a v očích ho štípalo, jako by prošel skrz mrak kouře. Odešel, zavřel dveře, maje dojem, že ještě od Snapea zaslechl tlumené: „Sbohem“, než zaklel, že to slovo bylo příliš tichoucké, aby mohl porozumět pocitu, který se za ním skrýval.

ooOoo

Harry se naklonil nad krbovou římsou a zanedával. V tomhle byl vážně hrozný, tak beznadějně hloupý. Opřel se čelem o svou levou paži a zadíval se na zmačkaný pergamen v pravé ruce – za poslední hodinu už to byl jedenáctý zcela promarněný kus papíru – neschopen uvěřit, že si kdy myslel, že by to mohlo fungovat.

Holým loktem vrazil do neotevřené lahve staré Ogdenské ze zvláštních zásob a zadíval se na ni. Další selhání. Bylo příliš ubohé vypít ji o samotě, ačkoliv dumal nad tím, jak by se jeho zábrany chovaly během pokračující noci. Ráno musel být zpět na Ministerstvu, ale nedokázal si představit, že by to kocovina nějakým znatelným způsobem zhoršila.

Zasmál se sám sobě. Tomu, jak právě musel vypadat, v pyžamu – jen v kalhotách, mimochodem – rozpálený a nadržovaný a frustrovaný a sám, dlouze zírající na lahev a svádějící beznadějně boje o sepsání těch nejdůležitějších pocitů, které kdy měl, na papír.

A to jsi přemýšlel o tom, že bys napsal knihu? Idiotie.

Pokojem zaznělo zaťukání na dveře a on nadskočil. Další zaťukání, jen lehké, takové, jaké použije člověk, který si nepřeje místního obyvatele probudit.

Harry se pootočil a pronesl heslo na odemčení a otevření dveří.

Stál tam Snape. Vypadal překvapeně. Jako by se dotkl přenášedla a zjistil, že se najednou nachází u Harryho dveří.

Harry se zcela obrátil. „Severusi?“ Letmo pohlédl na hodiny. Bylo po jedenácté. „Jste v pořádku?“

Snape vešel dovnitř, zavřel dveře a vzduch v místnosti jako by se v ten okamžik změnil, molekuly se rozvibrovaly se zřetelně vyšší intenzitou.

Harry si začal být prudce vědom toho, že má na sobě jen spodní díl poměrně tenkého pyžama. Snape si musel sundat kabátec, který obvykle nosíval během dne. Připadal mu v té černé košili a kalhotách jen o něco zřetelnější než stín.

Snape, zády opřený o dveře, tiše pronesl: „Nechtěl jsem vás vyrušit...“

Harry se usmál. Ruku, držící pergamen, sevřel v pěst. „To je něco jako jádro našeho problému, že?“ Pokynul hlavou směrem k lahvi whisky. „Pojďte. Můžeme oslavit mé uzdravení.“

Snape vrhnul pohled na lahev, a pak zpět na Harryho. Pohnul se do místnosti, rozvážně, jako by se před každým krokem musel vnitřně na něco zeptat, a pak si na tu otázku i odpovědět.

„Oslavujete?“ zeptal se. Hlas měl nízko položený, chraplavý, jako by jazykem přejížděl po Harryho ohryzku.

Harry, který se natahoval pro lahev, se zarazil. „Vlastně ani ne.“ Uviděl, jak se Snapeův pohled spustil k pomačkanému pergamenu.

Muž si odkašlal. „Sebevražedný vzkaz?“

Harry shlédl a slabě se zasmál. „Svým způsobem. Psal jsem vám dopis.“

Snape se zastavil, ale pak svým pomalým krokem pokračoval.

„Abych vám řekl, však víte, že to chápu a je mi líto, že jsem se choval jako osel, ale že... že bych si přál, aby to všechno mohlo být jiné. Chtěl jsem vám říct, že mám o vás zájem.“

„To už jste mi řekl.“ Snape právě obcházel pohovku, pohled nespouštěl z Harryho.

„Také jsem se chtěl omluvit, že jsem ne... že jsem se celý den choval jako idiot. Nevěděl jsem, jak... po vás netoužit. Prostě jen být s vámi.“ Harry se podíval na dopis, jako by za to všechno mohl on. „Ale tím se to změnilo... jen v to, že jsem vás pořád chtěl. A pak jsem si vzpomněl, že už jste řekl ne.“ Pokrčil ramenem a pozvedl zmačkaný vzkaz nahoru. „Takže...“

Sehnul se, aby pergamen hodil do plamenů, ale Snape k němu rychle přistoupil a popadl ho za zápěstí. Harry se napřímil a Snape rukou sklouzl a chytil tu Harryho do dlaně. Vzdálení jen centimetry hleděli jeden na druhého a Harry viděl své vlastní překvapení zrcadlené v temných, dychtivých očích.

Snape volnou rukou rozevřel Harryho prsty a vzal od něj dopis. Vhodil pergamen do krby, planoucíma očima se upíral do těch Harryho, a pak pronesl: „Dokaž mi to...”

Harry se užasle nadechl. Ruce se mu samy o sobě zvedly a on ty prsty zastavil jen těsně před Snapeovou tváří.

„Severusi...” Nebyl schopen odmítnout – a stejně tak nebyl schopen přijít na to, co dělat dál.

Severus sehnul hlavu, zvolna. Harry cítil, jak se jeho vlastní brada pozvedá v automatické odpovědi. Vnímal, jak se jeho dlaně zastavily na Snapeově hrudi. Ústa se mu otevřela a on vdechl Severusovu zašeptanou žádost.

„Dokaž mi to.”

Snape svými rozevřenými rty překryl ty Harryho a uvěznil tak slova v horkém vydechnutí mezi nimi. Pak ten prostor zaplnil svým jazykem, zlehka se dotýkal Harryho patra a na okamžik si zatančil proti Harryho jazyku, než se stáhl a přiměl tak Harryho, aby ho následoval.

Harry zasténal a nechal se vést Snapeovým vzdalujícím se jazykem, jen aby byl pohlcen, obklopen a vcucnut neústupným velením, které se propalovalo jeho jádrem a rozbíhalo se každou pulsující tepnou v jeho těle.

Snape se oddálil a Harry zalapal po dechu, cítíce závrať. Až teď si uvědomil, že muž má ruce na jeho zádech. Byli k sobě natisknuti celým tělem. Harry se opřel tváří o mužovu klíční kost a snažil se popadnout dech.

„Harry?” promluvil Snape tiše, váhavě.

„Kriste...” Harry cítil, jak se Snape usmál, a tak k němu vzhlédl. Věděl, že jeho vzrušení musí přímo vyzařovat z jeho tváře – stejně jako i z ostatních konkrétních oblastí jeho těla.

„Jsi si jistý?” zašeptal.

„Jak ti to připadá?” Snape si ho přitlačil na sebe, výraz měl otevřený, hřejivý a trochu rozpačitý. A díky tomu pekelně sexy.

„Tak, že se nebudu schopen zastavit, pokud to uděláš znovu,” odvětil Harry upřímně. „To proto se ptám teď. Ty... to chceš? Natolik mi věříš?”

Snape udržel jeho pohled. „Natolik ti věřím. Natolik tě chci.”

Harryho srdce kypělo, měl pocit, že blouzní. Až z toho šel trochu strach. Mohl by se milovat s mužem, který prošel tím, čím si prošel Severus?

Ale nehodlal dopustit, aby to skončilo. Jen byl prostě zcela odhodlán, že udělá jen to, co bude Severus chtít a provede to tak zatraceně dobře, že toho nebude litovat.

Chytil Snapeovu tvář do dlaní a nahnul se k němu. Přejížděl svými rty přes ty mužovy. Jazykem polechtal Snapeův horní ret, lehce, než vklouzнул dovnitř, pronikl do Snapeových úst hlubokými, opakovanými tahy. Snape zaúpěl, otevřel pod Harryho doteky jazyka svá ústa, ruce ovinul kolem Harryho pozadí, dáváje si pozor, aby se vyhnul podvědomým pohybům své pánve proti té druhé.

Harry se stáhl a zamumlal: „Bože, chutnáš skvěle. Poslouchej mě...“ Setkal se se Severusovými očima a viděl, jak je jejich obvyklá ostrost zamlžená touhou. „Řekneš mi... Řekneš mi, co bys chtěl. Řekneš mi, co bys nechtěl.“

„Nechci mluvit, Pottere,“ zavrčel Severus. „Chci tebe.“

Harry projel prsty skrz Snapeovy zplihlé vlasy a nechal ruku spočinout na mužově rameni. „Dobře.“ Usmál se a pohlédl dolů. „Smím?“

Snape rovněž shlédl, ale nic neřekl. Harry položil prsty na vršek nekonečné řady zapínání na Snapeově košili a zachichotal se. „Ty a tvé knoflíky. *Refibularo*.“ Košile se rozepnula mrknutím oka. Harry vzhlédl. Snape bojoval s úsměvem.

„Kde ses to kouzlo naučil?“ zeptal se.

Harry zavrtěl hlavou, vklouzнул prsty pod látku, aby se mohl pomazlit s hřejivou kůží Snapeova hrudníku. „To bys mi neuvěřil.“ Přiložil tvář ke Snapeově hrudní kosti, vsakoval a laskal jazykem tu rozehřátou bledou položku, zatímco Snapeovi stahoval košili z ramen.

Zvolna ho obcházel. Cítil každý záchvěv a vzdech, když uctíval Snapeovo tělo rukama a ústy, něžně, nepožadovačně. Líbal Snapea na ramenou a po páteři, pozorně se díval, když svými prsty sledoval křivku Snapeova pozadí. Neuvědomoval si žádnou nezvyklou reakci, ale cítil napětí pod svými rukama, takže jen pohládl tu zahalenou oblast a pohnul se dál, vraceje se zpět před muže, a usmíval se při pohledu na Snapeův těžce se zvedající hrudník, otevřená ústa a zčervenalé tváře.

Dlaní se přimkl k Severusovým ztuhlým bradavkám a uculil se. „Všechno jen pro mě.“

Žádný strach neoslabil rozžhavenou touhu v pohledu temných očí, soustředěných jen na něj. „Chci tě vidět,“ vyhrkl muž.

Ta slova zahořela jako brandy v Harryho vyprahlém hrdle. Rozepnul si knoflík na kalhotách od pyžama a nechal je spadnout, zatímco sledoval vzplanutí hladu ve Snapeových černých očích.

Harry na chvíli zůstal klidně stát, rozpačitý a ve stejnou chvíli bolestně vzrušený ze Snapeova pohledu.

„Vše jen pro tebe,“ pronesl nakonec a přistoupil blíž. Snapeova ruka mu sklouzla k pasu, přitahujíc si k sobě Harryho klín, a pak ho Snape políbil, hlubokými, ráznými polibky, které předtím užil Harry, dokud se mladší muž neodtáhl.

„Bože... To je příliš...“ zafuněl. „Pamatuj, jsem mladý a nesmírně vzrušený.“ Opřel se obličejem o Snapeův hrudník. Oba se leskli krůpějemi potu. Harry jemně vsál nejbližší slanou bradavku, zatímco prsty zůstával na opasku Snapeových kalhot. Svým způsobem to bylo dobře, že byl Snape stále nejistý – kdyby se ho Snape dotkl důvěrněji, jistě by se už udělal.

Harry se zastavil, beze slova se ho tak ptal, zda může. Snape naklonil hlavu, aby mohl ochutnat jeho hrdlo, čímž z Harryho centra vydobyl zasténání. Harryho prsty nešikovně tápaly u zapínání. Užil trochu surové síly a nakonec mu kalhoty rozepnul a stáhl dolů. Pod prsty se neseťkal s ničím jiným než s kůží.

„Ale ale, Severusi Snape,“ zamumlal muži do ucha, než ho olíznul, „žádné spodní prádlo? Zřejmě jsi přišel připravený.“

Objal Snapeovo pozadí dlaněmi, přimkl jejich těla k sobě a políbil tu hebkou kůži pod jeho uchem. „Chci se s tebou milovat,“ pronesl a stáhl se zpět, aby se mohl setkat se Snapeovými očima, cítíce, jak se tělo pod jeho rukama napjalo. „Chceš to?“

Snape udržel jeho pohled. Strach a obavy napjaly rysy jeho tváře. „Já...“

Harry se usmál a zavrtěl hlavou. „Nevadí.“

„Harry...“

Harry se tiše rozesmál. „Severusi. Kriste. Všechno, co musíš udělat, je se mě jen dotknout.“ Vzal Snapeovu pravou ruku a přitiskl ji ke svému vzrušení. Zavřel oči, když se kolem něj obtočily Snapeovy prsty. „Och. Bože. Ano. Tahle... Och...“

Snape Harryho objal volnou paží kolem zad a vklouzl stehnem mezi jeho nohy. Harry se rozklepal a přirazil do nepoddajné, vlhké pěsti ze Snapeových prstů. Cítil, jak mužovo stehno tlačí na jeho varlata. Nadechoval se mužovy vůně, slyšel jeho hlas, zhrublý vášní, jako by pracoval na své vlastní erekci. Zanořil tvář do Snapeova oroseného hrdla, vnímaje jeho uhánějící pulz.

„Harry... ano...“ Snape rukou pohyboval nahoru a dolů, zručně a rychle a když dal Harry průchod nesrozumitelnému vzlyku potřeby, Snape překryl jeho ústa svými a Harryho tělo vybuchlo. Vykřikl do Snapeových úst, když vyvrcholil, a objal ho, zatímco potříšňoval jejich břicha.

Snape propustil jeho vyprázdněný penis s něžným pohlazením a držel Harryho, dokud nebyl schopen znovu sám dýchat, dokud ho jeho nohy nebyly schopné udržet. Pak Harry Snapea popadl za hlavu a přitáhl si poplašeného muže k polibku. Tento byl pomalejší, delší a ujišťující.

„A teď...“ Harry se zhluboka nadechl a vklouzl rukou mezi jejich těla, až přikryl Snapeův stále vztyčený penis. „Co s tebou?“

Snape v odpověď zamrkal, náhle byl znovu nesvůj. „Já... ne...“

„Ale ano, ty také,“ pronesl Harry nízkým hlasem, odhodlaně. „Mohl bych...“ Klesal na kolena, pomalu, užíval své po dva roky vypracované svaly nohou pro účel, o kterém se nikde v *příručce kouzelnických úderů* nepíše, zatímco sjížděl po Snapeově těle a zanechával za sebou cestičku polibků a milostných kousnutí na mužově hrudi a bříše.

„Harry...“

Jeho kolena narazila na koberec a on otevřel ústa, vzhlížeje vzhůru, aby viděl, jak na něj Snape zírá s doširoka otevřenýma očima.

Vzal Snapeovo mužství do úst, obkroužil ho jazykem, jemně a opatrně. Snapeovy nohy se mu roztráslly pod rukama a mužovy prsty se mu rozechvěly ve vlasech. A když pak uvěznil tu hedvábnou tvrdost v ústech, Snape syknul.

„Harry... Já...“

Harry se chápavě postavil. Vzal Snapea za ramena – *Bože, ten muž se chvěje jako osikový list* – a klidně ho navedl dozadu na pohovku.

Nechal své ruce laskat Snapeovo tělo a přitom znovu poklekl na koberec. Odtlačil Snapeova chvějící se stehna od sebe a přitiskl své rty na vnitřní stranu jednoho a poté druhého stehna, užívaje si tu teplou kůži a lechtající chloupky na své tváři, rtech a jazyku.

„Harry...“

Tentokrát to byla prosba o víc. Harry cítil, jak se to šlachovité tělo napíná, a pak uvolňuje pod jeho dotekem. Muž byl ohromně citlivý, otevřenější, než by si Harry kdy dokázal představit.

„V pořádku?“ zeptal se tiše, klouzaje rukama vzhůru a nenechávaje žádné pochybnosti, co je jeho cílem.

„Ano,“ vydechl Snape a trochu se posunul. „Ano...“

Harry prstem pohládl spodní stranu Snapeova penisu a Snape tiše zaskučel a uleh na pohovku s rukama u boků svinutýma v pěst.

Políbil Snapeovo skoro hladké břicho. Ruce nechával na Snapeových pěstích, aby mu pomohl se připravit na jakoukoliv neočekávanou reakci, než dovolil svému jazyku pomalu následovat stezku jeho prstů podél Snapeovy nedočkavé erekce.

Snapeovy boky sebou škubly a muž uchopil Harryho za hlavu.

Harry ho setřásl a znovu ho olízl. A znovu a znovu, cítíce, jak sebou Snapeovo tělo pokaždé trhlo. Potom obtočil své prsty kolem kořene ztvrdlého penisu a nechal svůj jazyk, aby lenivě pomiloval vlhkou, přecitlivělou hlavičku.

Snape vydal tlumený zvuk, zatímco se zmítal pod tahy Harryho jazyka.

Harry přestal. Snapeova oční víčka byla pevně sevřená, ruce měl stále zatnuté na pohovce, tělo se mu třásl.

„Otevři oči,“ prosil ho Harryho jemně, svíraje Severusova stehna. „Chci, abys mě viděl.“

Snape několikrát zalapal po dechu, a pak pomalu trhaně vydechl. Zvedl ruce a zakryl si tvář, jako by se mohl schovat před svým doznáním.

„Já tě vidím.“

Harrymu se zadrhl dech v hrudi. Zavřel své oči a vychutnával si poselství skryté za těmi slovy. A pak se sehnul, aby mohl ochutnat muže, který je, proti všem předpokladům, vyslovil. Pohltil Snapeův penis do hrdla tak hluboko, jak jen dokázal, a zpracovával ho, dokud Snape nezačal přirážet a lapat po dechu. Jeho odpověď vysílala do Harryho těla náboj znovuzrozeného vzrušení.

Harry se zastavil, sklonil hlavu, aby mohl obejmout jazykem mužova napjatá varlata. Vzal je do úst na krátkou, vlhkou masáž.

Snape tiše vykřikl, zoufale se natahuje po Harrym. Jeho tělo bylo strnulé, jeho dýchání až bolestně hlasité. „Prosím... už je to... tak dlouho...“

Harry propustil Snapeova varlata, natáhl jednu ruku a uchopil tu Snapeovu. Propletli se prsty a Harry vzal znovu Snapea do úst.

Pracoval na něm rychleji, ústy a rukou a opatrně s užitím jazyka, dokud Snapeovo už tak napjaté tělo neztuhlo. Třásl se a sténal, a když vyvrcholil, vydal zvuk podobný překvapení, a Harry ho dál hladil, aby ho provedl skrz dovršení až k sytosti.

Po chvíli se Harry zlehka zvedl na pohovku a vzal Snapea do náruče, těšíc se z pocitu, že se u něj muž s poklidným povzdechem uvolnil. Oba byli provlhlí potem, pokrytí chutí a vůní toho druhého.

Harry Snapea políbil a vytáhl ho na nohy. „Pojď. Nemůžeš spát na pohovce.“

„Proč ne?“ reptal Snape, zatímco ho Harry vlekl do ztemnělé ložnice. Malá místnost byla chladnější než obývací pokoj, ale ne příliš chladná díky přenosnému ohni, který měl Harry už připravený pro vlastní spánek.

„Protože pak bych nemohl spát s tebou.“ Harry odtáhl peřiny a jemně Severuse strčil na postel, a pak přes něj nemotorně přešel na druhou stranu a opřel se o loket, aby se na něj mohl dívat.

„*Accio* hůlka.“ Když mu hůlka klesla do dlaně, Harry s ní mávnul nad oběma a zamumlal rychlé kouzlo, které je zbavilo pozůstatků činnosti z poslední půlhodiny.

Snape ležel nehybně, jednu měl ruku hozenou přes obličej. Harry odložil hůlku, pozoroval ho a čekal.

Pak si Snape konečně povzdechl a otřel si tvář. „Omlouvám se.“ Zněl ochraptěle, vyčerpaně.

„Omlouváš se za co?“ divil se Harry.

„Že nemůžu... nemohl jsem...“

Harry mu položil ruku na ústa, bojuje se smíchem nad překvapením ve Snapeových očích.

„Severusi, nevím, jestli jsi nedával pozor nebo máš prostě jen neuvěřitelně vysoké standardy, ale tohle bylo zatraceně dobré.“ Sehnul se, nahradil na krátký okamžik svou ruku ústy, než klesl vedle něj. „Máš zbytečné starosti.“

Snape se zasmál. „Nebelvír.“

„Zmijozel,“ vrátil mu Harry jeho narážku a otočil se na bok. „Ale vážně. Jsi v pořádku?“

Snape na něj hleděl, aniž by zvedl hlavu z polštářů. „Myslím, že jsem.“

Harry se usmál a nechal své prsty zahálčivě cestovat přes vystavenou kůži před sebou.

„Dobře, protože já jsem také.“ Zarazil pohyb prstů na zvýšené, zdrsňené kůži jizvy táhnoucí se přes Snapeova žebra, a pak se sklonil, aby ji políbil, než pokračoval se svým jemným průzkumem.

Snape pohlédl dolů a Harry se zastavil. „Promiň, je ti to nepříjemné?“ Své prsty nepřesunul.

„Ne,“ odvětil Snape zamyšleně. „Zvláštní. Je zvláštní, když se mě někdo dotýká se...“

„Zalíbením?“ doplnil Harry a nechal své prsty znovu hladit jeho tělo.

Snape se zamračil a usmál, což byl nezvyklý a odzbrojující výraz, a jeho vlastní prsty se dotkly hřbetu Harryho ruky.

„Ano.“

„Co tě přimělo za mnou přijít?“

„Odcházíš, nechtěl jsem promarnit to, co mohlo být mou jedinou šancí...“

Harry se zasmál. „Tvoje jediná šance? Můj zítřejší odchod přece neznámá, že spolu nikdy znovu nepromluvíme, či se znovu nesetkáme. A já jsem si hodlal být zatraceně jistý, že se budeme znovu setkávat, tak často, jak to jen bude možné – než jsi dnes večer zaťukal na mé dveře.“

„A teď?“

Harry se do Snapea zabodával svým nejlepším ocelovým pohledem. „Teď už jsem tě měl a plánuji se tě beze slova zbavit a přesunout se ke svému dalšímu úlovcu.“

Snape zavřel oči. „Ty jsi tak bolestně ubohý lhář, že tím nepřesvědčíš dokonce ani muže s mými milostnými a emocionálními znevýhodněními, že to myslíš vážně.“

Harry se usmál. „Žádných znevýhodnění jsem si nevšiml. Ale měl bych tohle zboží asi vyzkoušet důkladněji, než dojdou k rozhodnutí, nemyslíš?“ Zvedl se a klekl si mezi Snapeova stehna, pozorně ho sledoval kvůli známkám nepohodlí či strachu na mužově těle nebo v náhle otevřených očích.

Snape si ho prohlížel, toužebně, neskrýval svůj obdiv a jakmile Harry uviděl v černých očích potěšení, přinutilo to jeho znovu obživlé libido k nenadálému spěchu.

A poté – jako by si uvědomil, že byl přistižen – Snape zavřel oči a předstíraně mučednický si povzdechl.

„Kdybych býval věděl, že budeš tak náročný...“ pronesl.

„Tak bys to udělal daleko dříve, eh?“ odvětil Harry, pomalu na Snapea ulehl a cítil, jak se to tělo proti němu mimovolně vyklenulo a rozkošně vtisklo Harryho erekci mezi ně. „Mmm, a když už mluvíme o tom brzkém udělení se...“

Snape obtočil ruce kolem Harryho stehna a sevřel je. „Zvrhlíku.“

„To už jsi věděl,“ odsekl Harry a políbil ho.

„Mohl bys být zklamaný,“ varoval ho Snape. Harry rukou vklouznul mezi ně. Snape lapl po dechu.

Harry se usmál. „Nějak mám pocit, že ne.“

ooOoo

A na závěr ještě komiks k druhé půlce této kapitoly:

<http://lizardspots.dreamwidth.org/5330.html>

Den sedmý

Harry se vzbudil do tmy s tělem přitisknutým ke svým zádům, s paží těsně kolem svého pasu a něžným, pomalým dechem šimrajícím mu rameno.

Rty byly soustředěné na jeho kůži, přímo pod uchem, a on šťastně zasténal, vrtěl sebou, dokud se zadkem nesetkal s erekcí a Snapeovým rukama, které ho svíraly.

Harry trochu natočil hlavu. „Na muže, který nikdy s nikým nespál, ses rychle přizpůsobil.“ Natáhl se, aby pohladil Snapeovu paži, chladnou kvůli tomu, jak byla mimo pokrývky.

„Nespál jsem,“ zamumlal mu Snape do ucha, přivinul si ho blíž a jemně zahýbal boky. „Myslel jsem, že bych měl využít každé možné chvíle.“

„Vždy jsi byl mistr strategie.“

„Taktik... je v tomto případě správné slovo.“ Snapeova ruka provedla výpad.

„Puntičkáři, och...“ Harry se poddal Snapeovu kradnému útoku, obtočil levou ruku okolo Snapeovy, zatímco pravou se natáhl, aby pomohl přitáhnout jejich pohybující se těla blíž. „Och... ano...“

Nezaměnitelný zvuk letaxu z vedlejší místnosti je překvapil. Oba muži se zarazili.

„Kdo to může být?“ sykl Harry.

„Ještě není ani šest,“ informoval ho Snape tichým šepotem. Jeho ruce, umístěné na Harryho těle, ochably.

„Harry?“ Hlas vycházel z ohniště a říkal jim tak, že to byl hovor spíše než návštěva. „Harry? Jsi tady?“

Snape ztuhl a Harry prohlásil: „Popletal. Já se picnu.“ Posadil se a Snapeovy ruce z něj sklouzly. „Promiň. Je to zřejmě důležité. Ví, že se dnes vracím. Neměl mít důvod mě volat, pokud by to nebylo naléhavé.“ Sehnul se a políbil Snapea na zamračenou tvář, a pak už směřoval do druhé místnosti. Popadl svůj župan a omotal si ho kolem sebe, zatímco odcházel.

„Ach, tady jsi.“ Popletal se na něj radostně usmíval. „Je ti lépe?“

„Co se stalo, ministře?“ zeptal se Harry.

„Omlouvám se, že jsem tě vzbudil,“ předpokládal Popleťal, „ale právě jsme obdrželi zprávu, že byli Lestrangleovi znovu spatřeni v Anglii, v Cornwallu.“ Popleťal si pro varování neohrabaně odkašlal. „Poblíž Tintagelu.“

„Cože?“ Harryho vnitřnosti se sevřely.

„Ano, já vím. Slečna Tonksová se okamžitě pokusila kontaktovat profesora Lupina u něj doma. Nedostali jsme žádnou odpověď.“

Remus. Kruci. Harry se pokoušel dýchat. „V pořádku. Kdo oznámil jejich objevení?“ Vzadu v mysli to na něj křičelo: *Oni chtějí tebe. Nezabijí ho. Chtějí tebe.*

Popleťal pohlédl trochu stranou, jako by to musel s někým či něčím konzultovat. „Ten stejný agent, který je odhalil v Německu. Georg Krug.“

„Máte ponětí, co mají za lubem?“ Harry si na Kruga vzpomínal. Byl to malý, tučný kouzelník, který se mu nelíbil, ale vypadal kompetentní. Pokud byl zrádce, pak to alespoň znamenalo, že ten únik informací byl z Německa a ne z jeho kanceláře. Nenáviděl myšlenku, že by nějaký kouzelník či čarodějka, se kterými pracoval dva roky, byl zrádce, ačkoliv ze své bolestné zkušenosti věděl, že by to mohl být kdokoliv.

„Ne. Nemáme od Kruga žádné zprávy už dvě hodiny. Zalarmujeme tvou záložní skupinu...“

„Raději bych to udělal sám, až se tam dostanu, pane,“ trval na svém Harry. Popleťal si povzdechl.

Harry dodal, zatímco si už v duchu balil své věci: „Budu tam do dvaceti minut.“

„Rozumím ti. Není čas ztrácet ani okamžik, pokud máme naději na polapení Lestrangleových.“ A Popleťal byl pryč.

„Pokrytecký kretén.“

Harry se otočil. Snape stál v zádveří ložnice, na sobě měl kalhoty, byl neoholený, a neupravený a naštvaný a...

Harry polknul. „Promiň. Nemyslel jsem, že budu muset odejít tak brzy.“

Snape zavrtěl hlavou, oči se mu zavřely s něčím, což, jak si Harry uvědomil, znamenalo rozhořčení.

„Cornwall.“

Harry čekal.

„Jaká to náhoda.“

Harry zjistil, že přemýšlí o tom, že *jsi to alespoň nebyl ty*. Ale tohle jistě nebyla doba na pronášení takových frází. Přešel do ložnice, pohládl Snapea po paži, když ho míjel, rychle se oblékl, pak kouzlem otevřel svou tašku a posbíral oblečení a věci, které si na týdenní léčebný pobyt v Bradavicích přivezl.

Snape se otočil, nevzdaluje se ode dveří.

„Máš alespoň nějaké tušení, jakým druhem temné magie Lestrangleovi vládnou?“

„Ano,“ pronesl Harry, slyšel to napětí ve svém vlastním hlase. „Vzpomínám si.“

„Prosím, neříkej mi, že tě ještě nenapadlo, že ten zrádce na Ministerstvu už musí vědět, že ho podezříváš. Tohle je jen léčka, aby tě odlákali a zabili.“

Harry přikývl. „Napadlo mě to.“

Snape přimhouřil oči. „Tohle celé je odvěta, že? Kvůli Blackovi.“

Harry se usmál a ten úsměv zcela vysvětlil, proč ho Moudrý klobouk chtěl umístit do Zmijozelu. „Možná. Z části. A taky kvůli Remusovi. Rovněž pro odhalení zrádce, aby už nikdo jiný nemusel zbytečně umřít.“

„Jsi blázen.“

Harry se zasmál. „Jsem bystrozor.“

Naházela zbytek věcí do tašky a zmenšil ji do velikosti lehce vložitelné do kapsy hábitu. Hůlku si zastrčil do kapsy. Když měl hotovo, přešel do obývacího pokoje. Snape stál před krbem, paže měl zkřížené na hrudi, zíral do studeného popela vzniklého z ohně z předchozí noci.

„Je to má práce,“ pokusil se Harry.

„Jdi si tedy,“ vyštěkl Snape. „Dělej si svou práci. Proč bys mi to měl vysvětlovat? Jsi dospělý muž, dělej si, co chceš. Pro mne v tom nebude ani ten nejmenší rozdíl, kdy a kde se necháš zabít.“

Snapeův pohled neklidně přelétal, a pak se rozhodně usídlil na neotevřené lahvi whisky na krbové rímse. Harry se přiblížil. Nejprve se ho nedotkl, bál se, že by ho v takové náladě mohl Severus odhodit přes celou místnost.

„Severusi.“

„Ty jsi ještě tady? Nemáš se připravovat na nějaký pohřeb?“

Harry si povzdechl, ruce položil na Snapeovy paže, čelem spočíval na mužových zádech. Měl pocit, jako by Severus byl kámen, neoblomný, hrozivý.

„Děkuji ti,“ řekl a kámen se změnil, zjemněl.

„Za co?“ sykl Snape. „Za záchranu života, abys ho mohl znovu odhodit?“

„Že jsi mne neposlal do háje.“

„Poslal.“

„Och.“ Harry couvl, žaludek se mu stáhl chladem, a Snape se pohotově otočil.

„Harry...“ Ústa se mu zavřela, tělo se viditelně zatvrdilo, aby zamezilo čemukoliv, co chtěl udělat či říct.

Harry se zastavil, nedotkl se Severuse jinak než svými očima. „Co chceš, abych místo toho udělal, když vím, že je to tak správné?“

Ticho.

Snape zavřel oči. „Zatracení nebelvíři.“

Harry se rozesmál, i přesto, že ho ta bolest ve Snapeově hlase nutila spíš k pláči. „Jsme v tomto ohledu děsní hlupáci, já vím.“

Snapeova tvář se zkrivila. „Já... nemůžu...“ Zavrtěl hlavou, zavrčel. „Nemůžu dělat...“ Mávl rukama před sebou, až to tlesklo. „*Tohle*.“

A to byla chvíle, kdy si Harry uvědomil, že tohle neurčité gesto – a to velmi specifické slovo – mělo naznačovat je dva. Že oni dva byli alespoň teď, pro tuto chvíli jedním. *Tímhle*. Vysloveno jako kletba.

„Čert tě vem,“ zaklel Snape s hlavou skloněnou. Harry se natáhl a dotkl se zplihlých ebenových vlasů, které rámovaly jeho obličej.

„Omlouvám se. Neměl jsem...“ *Nemůžu uvěřit, že se omlouvám za to, že ho mám rád.* Harry bezmocně zavrtěl hlavou. *Snape. Jedině Snape. Proč mne to jen překvapuje?* „Neplánoval jsem se s tebou milovat, a pak takhle odejít.“

Snape zvedl ruku, panovačně. „To s tím nemá co dělat. Nikdy jsem neočekával, že tu zůstaneš. Není v tom žádný smysl. Pokud nechceš poslouchat rozum, pokud musíš jít, pak jdi.“

„Proč jsi na mě rozzlobený?“

„Nejsem.“

„Tak mi to ale nezní.“

Snape mu věnoval zuřivý pohled. „Pak poslouvej pečlivěji.“

A pak si v nějakém návalu viny Harry uvědomil, co tím Snape myslel, co mu tím říkal. Co cítil.

Vklouzl pažemi kolem Snapeova pasu a objal ho, pevně. Snape nebojoval, ani ho neobjal na oplátku, držel svou tvář odvrácenou, dokud Harry neřekl: „Severusi. Prosím. Takhle ne.“

Snape kvapně otočil hlavu, oči ho pálily. Zavrtěl hlavou, popadl Harryho a políbil ho, divoce. Hněv a strach a touhu a frustraci – tohle všechno chtěl v tom jednom uspěchaném okamžiku vyjádřit.

Snape ho propustil s tichým zvukem a Harry se zakymácel dozadu, chytaje balanc o opěradlo pohovky. Nedokázal se na ni podívat bez vzpomínky na rozvaleného Snapea. Odvrátil se pryč a pohlédl na muže stojícího před ním ve velmi odlišném stavu zranitelnosti.

Harry zklidnil svůj dech. „Musím jít. Já... Nikdy jsi mi neřekl, co ti dlužím za vyléčení.“

Snape zavrtěl hlavou. Jeho tvář byla napjatá, oči štípající.

„Možná se chvíli neukážu,“ zkusil to Harry znovu, směřuje ke dveřím.

„Jdi,“ zašeptal Snape. „Prostě už vypadni.“ Otočil se, celý se třásl a Harry odešel, nešťastný, ale s vědomím, že nebyl čas mluvit dál.

Když zavíral dveře, zaslechl ještě náraz skla a plesnutí o kamennou zeď, ale promarněné lahve staré ogdenské ze zvláštních zásob nelitoval.

ooOoo

Snape odučil všechny své hodiny toho dne jako obvykle. Pokud byl snad o trochu stručnější, o trochu citově upjatější, jen trochu podobný kotlíku, který je připraven vybuchnout... pak ale žádný ze studentů nezpozoroval tyto konkrétní odklony od charakteru. Jedinou neobvyklou věcí bylo, že on nevybuchl, ani jednou, dokonce i když ostatní věci ano.

A pokud byl té noci snad náhodou spatřen bloudící po bradavických chodbách, svírající zmuchlaný a částečně spálený pergamen... No, to také nebylo nijak neobvyklé.

Příštího rána u snídaně si sedl na své obvyklé místo, po Brumbálově levici, nebo alespoň po levé straně místa, kde Brumbál většinou sedával, ačkoliv byl ředitel neobvykle nepřítomen.

Snape seděl mlčky, ale jeho strhané oči a mírně dovnitř stočené lokny na ramenou mluvily o možném pohmožděném svalu nebo žaludeční nevolnosti nebo nějaké vnitřní bolesti. Držel kávový hrneček v obou rukách a upíjel jakoby z povinnosti, metodickými doušky, mezi kterýmiž jeho zlověstný pohled – jako obvykle – projížděl Velkou sítí a ty brebentící, rachotící zástupy studentů, kteří zde snídali.

Propil se skrz dva šálky bez jakékoliv známky, že by s tím hodlal přestat, když se do Velké síně přiřítíl Brumbál. Míjel studenty a učitele bez jediného slova či pohledu. Snape vzhlédl a něco rozčeřilo jeho temné oči, jak ředitel přicházel přímo k němu.

Brumbál si odkašlal a pronesl: „Profesore Snape, pokud byste byl tak laskav a doprovodil mne do mé kanceláře.“

Snape odložil šálek s kávou jako slepec. Ten dopadl na stůl a zakymácel se, než se srovnal. Snape se postavil, oči měl upřené do Brumbálových, obešel stůl a následoval ho pryč.

Opustili Velkou síň, zůstávající středem veškeré pozornosti, dokud se tou majestátnou místností nepřehnala vlna sov doručujících poštu, balíčky a ranní vydání Denního věštce do čekajících rukou.

ooOoo

V relativním soukromí chodby Snape zatarasil Brumbálovi cestu.

„Řediteli.“ To slovo bylo prosbou i hrozbou.

„Severusi, prosím,“ pronesl Brumbál, „Ne, dokud nebudeme v mé pracovně.“

Snape ustoupil na stranu, ruce se mu sevřely do pěstí, když se vlekl za ředitelem do jeho kanceláře.

Dveře se otevřely a Brumbál vrazil dovnitř. Snape ho následoval. Pak se zarazil.

Stál tam Kornelius Popletal, zavalité ruce měl sepnuté k sobě, a vedle něj byl pomlácený, zakrvácený, zamračený Remus Lupin.

ooOoo

Asi hodinu po snídani mohli studenti mluvit o něčem neobvyklém: Snape vylétl z Brumbálovy kanceláře jako vichřice, rychlým tempem proběhl bradavické brány a zmizel na tři dny.

Učitelé se střídali, aby vykryli jeho hodiny, a Brumbál zůstával neviděn ve své pracovně. Nebylo vydáno žádné prohlášení ohledně Snapeovy nepřítomnosti, ani jeho návratu, ani o skutečnosti, že se vrátil pobledlý, vyčerpaný a nemluvný, jen stín bývalé nepřetržité zloby.

Ticho ho pokrývalo jako led a dokonce i kolegové se báli ho prolomit, ačkoliv se na něj dívali ustaraně a mluvili o něm šeptem, který jejich žáci nedokázali rozluštit.

Ale Snape nemohl udržet zájem studentů tváří v tvář zprávě, která probleskla předními stránkami Denního věštce: Hrdina kouzelnického světa, Harry Potter osobně, byl po smrtijedském útoku nezvěstný a pravděpodobně mrtvý.

ooOoo

Odpoledne někdo zaťukal na Snapeovy dveře. Severus otevřel a zjistil, že je to Remus Lupin, už zotavený z mučení, ale stále ustaraný a unavený.

„Mohu s tebou na okamžik mluvit?“

Snape se ani nepohnul.

„Mohu jít dál?“ zajímal se Lupin, zíraje tam a zpátky po opuštěné chodbě. „Neměl bych vycházet ze svého úkrytu. Ředitel nechce, aby mě někde ze studentů spatřil.“

Snape neustoupil. „Proč jsi potom tady?“

„Harry... Harry mne požádal, abych si s tebou promluvil.“

Snape ztuhnul.

„Požádal mne, abych tě zašel navštívit. Řekl, že v případě, že to nepřežije...“

„*Sklapni.*“ Chodbou ten skoro-výkřik rezonoval. Snape stiskl oční víčka k sobě a odvrátil se, jako by byl znechucen Lupinem nebo sám sebou.

Lupin zůstal zticha. Jen když Snape začal zavírat dveře, pronesl tiše: „Řekl mi, abych ti řekl, že je mu to líto.“

Snape se nadechl, prudce, jako by ho Lupin udeřil. Jeho ruka, která zůstávala na klíče ode dveří, se stáhla do pěsti u jeho boku.

„Proč?“ zeptal se Lupin. „Proč to pro něj bylo tak důležité?“

Snapeovy nozdry se rozšířily, ale muž dlouhou dobu nic neřekl. Nakonec se zadíval na Lupina a vlkodlak se zachvěl pod nápoem bolesti křičící z jeho bílé tváře.

„Harry se pro tebe vzdal života,“ zašeptal Snape. Ta čirá nenávist v jeho hlase Lupina probodla a šokem přišpendlila na místě.

„Severusi...“ začal, ale umlčel ho poklidný zvuk zvonu, následovaný Brumbálovým magicky zesíleným hlasem.

„Všichni členové učitelského sboru, ať, prosím, okamžitě přijdou do vstupní haly. Máme...“ pauza jasně naznačovala úsměv, „...návštěvu.“

Snape a Lupin si vyměnili zmatené pohledy, než se Snape protáhl kolem vlkodlaka a rychle se vydal chodbou svým obvyklým, svižným krokem.

ooOoo

Bylo pozoruhodné, pomyslel si Brumbál, jak rychle se jeho slova rozšířila školou. Učinil to prohlášení ani ne před deseti minutami, poté, co od Popletala obdržel letaxem zprávu, která byla určena jen zaměstnancům, z nichž většina už nyní stála kolem.

I přesto se do vstupní haly dostavilo na tucet studentů, postávali u zádveří a v koutech a na hlavních schodech, dokonce, i když se hlavní dveře skřípavě, těžkopádně otevřely a vyčerpaně jimi vstoupil Harry Potter.

Brumbál se usmál. „Harry,“ řekl přes údivný bzukot shromážděných studentů, „můj drahý chlapče, vítěj.“

Harry mu věnoval úsměv, ale jeho oči vystartovaly přes skupinu učitelů a zástupy studentů. Byl špinavý, jeho oblečení roztrhané, popálené a zakrvácené, jeho tvář bledá, oči červené a pronásledované.

„Řediteli,“ prohlásil z povinnosti, netrpělivě. „Je...?“

Dveře vedoucí do sklepení se kývavě otevřely. Snape se zastavil ve dveřích, jako by se uhodil o zeď, sbíral síly, rukama svíral bílý dveřní sloupek, pohledem zacílený na Harryho. Jiný učitel uhnul z cesty, jak se k němu Harry blížil, úsměv se mu třepotal na rtech, v očích nejistota.

„Vrátili jsme se pro další léčbu?“ vyslovil Snape, hlas se mu napětím hroutil.

Harry zamrkal. „Ne. Ne, já...“ Natáhl se, váhavě, než nechal ruku spadnout k boku. Snape ho popadl za pokleslá ramena a vtáhl ho do divokého polibku.

Chodbou zaznělo lapání po dechu a výkřiky, zvuky se odrážely a utichaly, než opětovně vzrostly, když Harry, zdaleka ne svolný k zápasu, obtočil své paže kolem Snapeova krku a velmi energicky mu polibek oplácel.

Hoochová se culila. Aidan Muir se otevřeně ušklíbal. Kratiknot lapal po dechu. Trelawneyová rovněž – než jí došlo, že vlastně měla vědět, co se stane a připlácla si na obličej spokojený úsměv pro případ, že by se na ni někdo díval raději než na rozvášněně propletené čaroděje. Nikdo tak nečinil.

Čelist McGonagallové dopadla až na podlahu. Brumbál se usmíval a pohnul rukama v nenápadném gestu. Náš pár zmizel.

ooOoo

Když se oddělili, byli ve Snapeově obývacím pokoji, mezi pohovkou a krbem. Oba se rozhlédli kolem, roztržití a bez dechu a rozcučaní.

„Jak...?“ zeptal se Harry.

„Brumbál,“ vysvětlil Snape a odsunul si vlasy z tváře. „Všetečný staroch.“

Harry si na nose popostrčil své spadlé brýle a usmál se na Snapea. „Nemůžu uvěřit, že jsi mě políbil před... no, v podstatě přede všemi.“ Špičkami prstů tančil po Snapeových rtech.

„Pokud jsi dostatečně šílený, aby ses znovu objevil tímto melodramatickým způsobem,“ pronesl Snape chraplavě, „pak si zaslouhuješ veřejné ponížení.“

„*Nejsem* ponížený,“ oponoval Harry.

Snape ho náhle neočekávaně stiskl, pevně, a zamumlal mu do ucha.

„Nerozumný... lehkovážný...“

„Rozmačkáš mě,“ vydechl Harry se smíchem a Snape uvolnil své sevření. „A když už mluvíme o melodramatičnosti...“

Snape na něj hleděl dolů, tak dlouho, až Harry cítil, jak se uvnitř začíná rozpouštět. Nakonec Snape řekl: „Stal ses mou slabostí.“

Harry zavrtěl hlavou. „To je legrační. Protože ty jsi má síla. Myslel jsem na tebe, celý ten čas. Vždy jsem se bál, že tě zklamou, však víš. Věděl jsem, že bys mi nikdy neodpustil, pokud bych se nechal zabít po tom všem, co jsi pro mě udělal, abys mě zachránil.“

Snape se náhle trochu oddálil, prohlížel si ho s jasnými obavami. „Chvěješ se. Jsi zraněný?“

Harry zavrtěl hlavou. „Jen... jsem hodně unavený. Šel jsem přímo na Ministerstvo, když jsem se dostal ven, aby mohli poslat tým pro úklid a vymazání paměti, a abych se ujistil, že je Remus v pořádku.“

Snape si tiše odfrkl. „Je tady. Pod osobní ochranou ředitele.“

Harry k němu vzhlédl. „Popletal mi to řekl. Ale i tak bych sem přišel hned po tom.“

„Chceš ho vidět?“ zeptal se ho Snape, s udivující ohleduplností. „Očekávám, že se vrátil do své nory.“

Harry se usmál. „Později. Víím, že je v pořádku. Jsem tam, kde chci být.“

„Romantický blázne,“ prohlásil Snape, než s ním zatřásl, a pak ho sevřel těsněji. „Chceš si lehnout? Jít spát? Nebo mi můžeš říct, co se stalo?“

„Pojďme si sednout,“ navrhl Harry. Snape je oba opatrně přemístil na pohovku, nenechaje Harryho, který se usmíval do jeho hrudi, se vzdálit. *A kdo je teď*

romantický blázen? Ale byl příliš spokojený, aby to řekl. Mohl slyšet Snapeovo srdce, neměnné, silné. Konejšivé.

„Byl to Krug,“ řekl. „Byl tam, s Lestrangleovými. Já... Bojovali jsme. Zvítězil jsem. Pokusil jsem se dostat Remuse na svobodu a donutil ho odejít. Ale pak mne Lestrangleovi chytli kletbou *acatena*. Když jsem se probudil, byl jsem v jedné z těch antimagických bublin, však je znáš, *Cingeraequaro*?“

Snape přikývl.

„A pak mne opustili.“ Harry pohlédl do ohně, vzpomínal. „Neublížili mi nebo tak. Myslím, že čekali na příkazy ohledně toho, co se mnou.“

Podíval se na Snapea. Viděl na mužově tváři napjaté linie, jak také přemýšlel o tom, pro koho Lestrangleovi mohli pracovat.

Harry řekl: „Popletal mi sdělil, že... jsi mě hledal.“

Snapeův výraz byl nezúčastněný, téměř nevzrušený. „Ano.“

„Pak jsi to byl ty. Byli nervózní. Slyšel jsem je mluvit. Mysleli si, že jsou odhaleni nebo že možná brzy budou. Přesunuli mě ze sklepa a to mi dalo šanci.“

Snape na něj vážně pohlédl. „*Avada Kedavra*?“

Harry přikývl. „Chtěl jsem je vyslechnout, ale...“

Stisk Snapeových paží kolem něj zesílil. Jakýkoliv pokus o uklidňující slova by byl nesnesitelný a Harry v tom okamžiku Snapea miloval za to, že to věděl, a že nic neřekl.

Harry si odkašlal. „Popletal rovněž říkal, že jsi... er... na něj ječel.“

„Měl štěstí, že jsem na něj nepoužil kletbu *Imperius*.“

„Nepochybuji, že jsi byl v pokušení,“ prohlásil Harry. „Ale nemyslím si, že to věděl. Opravdu si to nemyslím. Víš přece, že nemá moc co do činění s každodenní prací bystrozorů. Krug měl možná spojence. Vlastně jsem si jistý, že měl. Někoho na našem Ministerstvu. Musel mít. A mám v úmyslu zjistit, kdo to byl.“

Snape protočil panenky, téměř slyšitelně. Harry se k němu nestoudně přitulil. „Nebud' našťvaný. Není to tak, že bys před tímhle vším nevěděl, jaký jsem.“

„Sebevrah, myslíš?“

„Hrdina,“ bránil se Harry. „A dobrák a statečný a...“

„Och, ztichni už.“

Harry s úsměvem pozvedl hlavu. „Tak mě umlč.“

Snape sklonil hlavu a překryl Harryho ústa svými, něžně a hladově ve stejnou chvíli, jeho jazyk spíše mámil, než že by požadoval. Harry se uvolnil proti Snapeovu hřejivému tělu a natáhl se, aby zamotal své prsty do těch příhodně dlouhých pramenů a přitáhl si ho blíž.

Když ho Snape propustil, Harry se hlavou znovu uvelebil na mužově hrudníku. Snapeovo srdce zrychleně tlouklo proti jeho uchu. Harry se usmál.

„Tak tohle je obvykle hrdinova odměna.“

„Brzká smrt je obvykle hrdinova odměna,“ pronesl Snape suše.

Harry pokrčil rameny. „Polovina kouzelnického světa po celý můj život očekávala, že zemřu. Nedělám si s tím starosti.“

„Ne, dělání si starostí s něčím nikdy nebyla tvá silná stránka,“ dodal Snape. „To by příliš připomínalo přemýšlení dopředu.“

Harry se zasmál. „To je vaše silná stránka, profesore.“

„Když už o tom mluvíme,“ prohlásil Snape věčně. „Mohl jsi mě požádat o pomoc.“

„Přemýšlel jsem o tom,“ připustil Harry. „Ale... no, už jsi udělal dost – více než kdokoliv jiný – když jsi bojoval s Voldemortem a jeho kumpány.“ Nemyslel si, že by bylo dobré přiznat ochranné sklony, které si ohledně Snapea vypěstoval. „Mimoto, pokud bys mě zachránil, nikdy bys mě na to nenechal zapomenout.“ Harry se usmál, cítil se skoro opilý únavou a spokojeností.

„Ano, nutíš mě respektovat tvou schopnost dostat se z problémů stejně dobře jako do nich,“ uznal Snape.

Harry se něžně usmál, cítil, jak ho unáší spánek. V hlavě se mu za to vytvořila omluva, a pak se vytratila, když usnul.

ooOoo

Harry se probudil v teple, pohodlí a pod přikrývkou. Překvapeně zamrkal na Snapeovu ložnici – jak předpokládal – až se částečně zaostřila a on uviděl tmavou, čtoucí si postavu, zkroucenou v křesle u postele.

„Nikdy jsi mi neřekl, co ti dlužím za záchranu svého života,“ pronesl Harry, jeho hlas byl ještě zamlžený spánkem. Stále byl oblečený, i když bosý, a nepamatoval si, jak se dostal do postele.

Snape byl vážně dobrý, ani sebou při zvuku Harryho hlasu neškubnul. „Ne, neřekl, že?“

Harrymu to najednou došlo. Zašmátral pro své brýle, které našel na stolku u postele a nasadil si je, aby mohl na Snapea přísně zamžourat. „Jen sis vymýšlel, že ano? Nikdy jsi neměl v úmyslu si něco účtovat.“

Snape na něj letmo pohlédl. „Domýšlivé děcko.“

„Ale mám pravdu, že?“

Snape otočil stránku. „Považujme ten dluh za splacený. Nic mi nedlužíš.“

Harry se zvedl na lokti, hlavou zůstával opřený o dlaň. „Prohnaný parchante.“

Snape se ušklíbl.

„Dlužím ti hodně,“ dodal Harry vážně.

„Myslím, že jsme si rovni.“

„Um... Mám za to, že bych tě měl varovat,“ prohlásil Harry. Snape se na něj konečně podíval a on cítil, jak mu hoří tváře. „Na tohle nejsem expert a nevím, co dělat, a možná to úplně zpackám, ale... je tady docela dobrá šance, že jsem se do tebe zamiloval.“

Jeho prsty nervózně tančily po přikrývkách, dokud je Snape nechytil do ruky a jemně, ale nevyhnutelně nepřidržel, stejně jako jeho oči ty Harryho.

„Opět,“ řekl, „myslím, že jsme si rovni.“

KONEC